

ဝိညာဉ်သောတေး

မယ်ခိုင်

ရင်ထဲအသေချီ

အမျှင်
လုံးချင်းဝတ္ထုပုံနှိပ်

ပခလ ★ ပုံနှိပ်မှုတိုက်

ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၃၊ မတ်။
 ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
 ရွှေဥစာပေတိုက်
 အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။

ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
 အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။

၁၃၀၀ ကျပ်
 ၅၀၀ ကျပ်

မယ်ခိုင် ၈၉၅-၈၃
 ရင်ထဲအသင်္ချေ/မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်
 ရွှေဥစာပေ ။ ၂၀၁၃ ။
 ၂၉၂ စာ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။
 (၁) ရင်ထဲအသင်္ချေ

မယ်ခိုင်

ရင်ထဲအသင်္ချေ

ဆူညံသံတွေ ဆိတ်သုဉ်းသောနေရာမှာ
 ကျေးဇူးတင်သာရကာတို့အသံတွေရှိမယ်။
 မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်တွေရဲ့အဆုံးမှာ...
 ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတွေရှိမယ်။
 တိမ်ဖြူ တိမ်ပြာတွေရဲ့အဆုံးမှာ...
 စကြာဝဠာဆိုတာရှိမယ်။
 နာကြည်းဒေါသတွေရဲ့အဆုံးမှာ...
 အချစ်ဆိုတာရှိရမယ်။
 အပန်းလှိုင်းလုံးကြီးတွေနဲ့
 စီးဆင်းလာတဲ့
 သောကမြစ်ကို
 ငါ့ရဲ့အချစ်ပင်လယ်ပြင်က
 ကြိုဆိုနေပါတယ်။
 မှတ်ထားပါ—ချစ်သူ
 နင်ဟာ
 မြစ်တစ်စင်းဖြစ်တဲ့အတွက်
 ထွက်ပေါက်ဟာ
 ပင်လယ်ပြင်ပဲဖြစ်နေတယ်။
 ငါတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး
 သမုဒ္ဒရာအဖြစ် တည်ဆောက်ကြတာပေါ့။

အခန်း (၁)

မျက်ခွံတွေကို အနက်ရောင်ရင့်ရင့်ခြယ်ကာ ကပိုကရီအဝတ် အစားများကို ဘိုသီဘတ်သီ လှီးလှီးလက်လက်ဝတ်ဆင်ပြီး စိုက်ကြည့် ကြည့်နေကြသောမျက်ဝန်းအစုံတို့က တစ်နေရာတည်းမှာပဲ စုပြုံရောက် ရှိနေရပါသည်။

မှန်ပါသည်။

မြင့်မားသောအရပ်အမောင်း၊ ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးသောကိုယ်ခန္ဓာတောင့် တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်ကို ကိုယ်စီပိုင်ဆိုင်ထားကြတဲ့ ကျစ်ကန်ကန်လူငယ် လေးယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူငယ်လေးယောက်မှာ ကိုးရီးကားရာ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်မှီတွယ် စောင်းချိတ်ကာ ထိုင်နေကြရာမှ တိုင်ပင်မထားကြပါဘဲ
ရုတ်ချည်းဆိုသလို ပြိုင်တူထရပ်ပစ်ကြသည်။

တစ်နေရာတည်းကို ရုပြုရောက်ရှိနေသော သူတို့ရဲ့အကြည့်စူးစူး
များက ပို၍နက်နဲစူးစူးရှလာသယောင်။ တစ်နေရာတည်းကိုဦးတည်ပြီး
လျှောက်လှမ်းလာသောထိုလေးယောက်၏ခြေလှမ်းများက တိုင်ပင်ခေါ်
စရာမလိုဘဲ ညီညာလွန်းလှပါသည်။

သို့သော် ထိုခြေလှမ်းတွေထဲမှာ မိုက်ရှူးရဲ့ဆန်ခြင်း၊ ဂျစ်ကန်ကန်
နိုင်ခြင်းနှင့် ဒေါသများစွာတို့က ပါဝင်ဆက်နွယ်နေခြင်းကြောင့် ခိုင်မာပြီး
မာန်ဟုန်ပြင်းလှပါသည်။

ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းမှု သွားပြီးချိန်မှာတော့ ထိုခြေလှမ်းလေးစုံတို့
က သွက်လက်စွာလှုပ်ရှားသွားရသည်။ ထိုခြေထောက်များက သွက်လက်
စွာလှုပ်ရှားပြီး ငါးစက္ကန့်မျှအကြာတွင်မှ တခြားလူငါးယောက်မှာ ကတ္တရာ
လမ်းပေါ်တွင် ခွေခနဲလဲကျသွားရပါတော့သည်။

ထိုအခါမှ ထိုလူငယ်လေးယောက်က ပုံပျက်သွားခဲ့သောအကျိုး
ကော်လံစများကို ကိုယ်စီပြင်ဆင်လိုက်ကြပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်
ကြမ်းကြမ်းရိုက်ပုတ်ကြကာ လဲကျနေသောလူများကို ခနီးခနဲကြည့်ပြီး

ခပ်မှန်မှန်ခြေလှမ်းများနှင့် ကျောခိုင်းပစ်ကြသည်မှာ နောက်တစ်ချက်
လေးပင် ထင်လှည့်ကြည့်မသွားတော့။

မကြာခင်မှာပင် ကားစက်နှိုးသံနှင့် ဆိုင်ကယ်လီဗာမူတ်သံတွေ
ဆင့်ကာဆင့်ကဲဖြစ်ပေါ်လာပြီးမှ ထိုနေရာလေးမှာ ညည်းညူသံဝေဝါးဝါး
နှင့်အတူ ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်ပါသည်။

သို့သော် ထိုတိတ်ဆိတ်မှုက တာရှည်မခံလိုက်ပါ။ စူးခနဲကျရောက်
လာသော ငါးကြန့်ကြန့်အရောင်နှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်ထိုးရင်သံနှင့် ကား
ထိုးဆိုက်သံတွေ ဆူညံသွားပြန်ပါသည်။

“ဟာ! ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဟိုလေးယောက် ငါတို့ကိုတွယ်သွားပြီ”

“တောက်! အခုဒီကောင်တွေ ဘယ်ဘက်ထွက်သွားသလဲ”

“မလိုက်နဲ့၊ ဒီကောင်တွေ ဒီနေ့တာမှမတွေ့နေဘူး။ ရင့်နေတယ်၊
နာကျန်မယ်”

“ငါတို့က (၁၀)ယောက်အသင်း၊ ဒီလေးယောက်ကို ချေးမဖောက်
နိုင်ရင် ငါ ဒီတစ်သက် ပန်နစ်မလုပ်တော့ဘူး။ တောက်!”

“နောက်မှ ဆက်ရင်းရအောင်ကွာ။ ငနူး၊ ဒီကောင်ငြိမ်နေတယ်။
စမ်းကြည့်စမ်းပါ။ ခေ့ခရုံရင်လည်းပို့ရအောင်၊ အမှုပတ်နေဦးမယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းတို့ငါးကောင် ဒီလေးယောက်ကိုရှုံးတာပေါ့ကွာ
တောက်! ညံ့လိုက်တာကွာ။ မင်းဝါဒ၊ ပစောက်၊ စစ်သလင်း၊ သုခမိန်
တွေကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟူသောကြားဝါးသံကြီးက အားပြင်းလှပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ယုံကြည်မှုတော့ နည်းပါးလွန်းလှပါသည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့မျက်
ဝန်းမှာလည်း မိုက်ရူးရဲဆန်ခြင်းများစွာတို့နှင့် စူးရှရဲရင့်နေပါသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း တင်းမာပီစီနေတာကြောင့် အနည်းငယ်
ရက်စက်တတ်မယောင် ပေါ်လွင်နေပါသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ငါမကျေဘူး”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ။ ဒီကောင်တွေ ညနေတိုင်း ဂေါ်ဝီနီဆိပ်တစ်
ကျင်လည်နေကြတာပဲ။ ဂေါ်ဝီနီမှာမရှိရင် ကန်တော်ကြီးမှာ ဝေကန်ရှိမှာ”

“မနက်ဖြန် ငါတို့မိုက်မယ်”

“အချိန်မရွေးပဲ... အဲ့ဒီပစောက်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါတော်ထော်
ကြည့်ရခက်နေတယ်”

“သုခမိန်ဆိုတဲ့ကောင်ရော ဘာထူးလို့လဲကွာ”

“ငါကတော့ မင်းဝါဒဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ခေါင်းကိုရိုက်ခွဲရရင် ကျွန်
ပြီ။ သူ့ကြောင့် ငါ့ခေါင်း ချုပ်ရိုးဖြည့်ထားတာ တစ်လလောက်ပဲရှိသေး

တယ်”

“ငါကလည်း စစ်သလင်းဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့လက်ကို ရိုက်ချိုးချင်သေး
တာ။ အဲ့ဒါမှ သူ့လာမရှုပ်နိုင်တော့မှာ”

“အိုကေ၊ မနက်ဖြန် အားလုံး ready ဖြစ်ပါစေ”

“အိုကေ... ဟေ့ကောင်”

ဟု တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်းပြောပစ်ကြသည်မှာ လေးနက်ခိုင်မာ
လွန်းလှပါသည်။

အကယ်၍ တစ်ဖက်မှလေးယောက်ကလည်း အငိုက်မမိခဲ့ဘူးဆို
လျှင်တော့ ကြည့်ကောင်းဦးမည့်ပွဲဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။

သို့သော်...

အခန်း (၂)

“မင်းတို့ရော လိုက်ခဲ့ကြပါလား”

“မင်း အဲဒီလမ်းကို တကယ်အတည်ရွေးချယ်လိုက်ပြီလား”

“ငါ့ပိုကို ငါသိတယ် ပစောက်၊ ငါက လမ်းလျှောက်ရင်တောင် အလိုလို ကချင်နေတဲ့တောင်”

“ဒီနေရာမှာတော့ ငါတို့ကောင်တွေ အပြတ်ခြားနားသွားပြီ”

ဟု သုခမိန်က ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောလိုက်လျှင် ကျန်သုံးယောက် မှာ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေသောသုခမိန်ထံ အကြည့်တို့ စုပြုံထားလိုက် ကြပါသည်။

“စစ်သလင်း... မင်းရွေးချယ်တာ မှန်ပါတယ်။ ကွန်ကရက် ကျူးချေ့ရှင်း”

ဟုဆိုကာ လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးလိုက်စဉ် စစ်သလင်းက လည်း တက်တက်ကြွကြွပင် ကမ်းပေးလာသောလက်ကို ခိုင်မာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“မင်း ဘယ်တော့ရွှေ့မလဲ”

“ဆုံဖြတ်ပြီးပြီးဆိုတော့ သိပ်မကြာလောက်တော့ဘူး”

“အဲ့လိုကြားတော့ ဒီအထဲမှာ ရုတ်တရက်နေလို့မကောင်းဘူး”

ဟု မင်းဝါဒက ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြုကာ ပြောလာပြန်ပါသည်။ ထိုအခါမှာတော့ စစ်သလင်းက မင်းဝါဒရဲ့ပုတ်ကိုပုတ်ကာ မင်းဝါဒဘေးမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။

“မလိုလိုက်နဲ့နော်။ ငါက သိပ်မချော့တတ်ဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုရင် သုခမိန်ဆီမှာ အရင်သင်တန်းတက်လိုက်ဦး” မှန်ပါသည်။

သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ သုခမိန်တစ်ယောက်သာလျှင် အနည်းငယ်နုညှိ တတ်သည့်မို့ လေးယောက်လုံးတွင် သုခမိန်တစ်ယောက်တည်းသာ မိန်းကလေးများနှင့်ရောယှက်နေတတ်လို့ အဲ့ဒီလိုပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သုခမိန်။ ငါ မင်းကို ဆရာခေါ်လိုက်ရတော့မှာလား”

“တစ်နေ့နေတော့ မင်းတို့ကောင်တွေ အဲ့ဒီပညာကို မသင်ဘဲတတ် သာမှာပါ”

“ဘယ်ကောင်မလေးက အတည်လဲ”

“မေးနေဖို့လိုသေးလားကွာ”

“ဒီတစ်ယောက်လည်း ရင်ထဲမရောက်ပြန်ဘူးလား”

“ရင်ထဲထိသွားတဲ့ဆော်ကို မင်းတို့ကို ငါ့ဂုဏ်ထားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှာဖွေဆဲလား”

“မိန်းကလေးတွေကပဲ ညံ့တာလား။ ငါကပဲဂေါက်တာလား မထိဘူး”

“အဲ့ဒီလိုပြောလိုက်ရင် ပစောက်က ကမ္ဘာ့အဂေါက်ဆုံးလူသား ခေါ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ကိုဆွဲမထည့်နဲ့”

“ထည့်လို့ရလားကွာ။ မင်းကတကယ့် over ကြီးဖြစ်နေတာကို”

“မြင်မြင်သမျှမိန်းကလေးတွေကို ကြည့်မရဖြစ်နေမှတော့ မင်းခေါင်းကိုပြန်စစ်သင့်ပြီ ပစောက်”

ဟု သုခမိန်ကပြောလိုက်လျှင် ခန်းခနဲပြုံးလိုက်တဲ့ ပစောက်ရဲ့

အပြားက မျက်နှာမှာဆတ်ဆတ်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းလှပါသည်။

“မင်းတို့ကောင်တွေ သတိထားမိသလား။ ငါတို့ကောင်တွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ထူးခြားကြတယ်ဆိုတာလေ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီကောင်ပစောက် ကောင်မလေးတွေကိုလုံးဝကြည့်မရဘူး”
မှန်ပါသည်။

ပစောက်ဆိုသောသူက ငယ်ငယ်တည်းက အမေရဲ့စွန့်ခွာသွားခြင်းကို ရင်နှိုးဆန့်အောင် ခံစားခဲ့ရသူမို့ မိန်းမဆို အခုချိန်ထိ မည်သို့သောလူကိုမှ အမြင်မကြည့်ခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့်ပင် မိတွေးရုံသောအိမ်သို့ မပြန်ဘဲ တစ်ကိုယ်ရေတိုက်ခန်းနှင့် ထင်သလိုကျနေသူဖြစ်ပါသည်။

“ဒီကောင် မင်းဝါဒ ရှက်ကလွဲရင် ဘယ်အရာကိုမှအလေးအနက် မရှိဘူး”

မှန်ပါသည်။

မင်းဝါဒမှာ အမေတစ်ယောက်ရှိပေမယ့်လည်း ဖတဆိုသောအိမ်ခင်ကအလိုလိုက်ထားရာမှ ဆိုးချွင်သလို ဆိုးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒီကောင် သုခမိန်၊ ဒီကောင်က မိန်းကလေးတွေကိုချစ်တတ်တယ်”

“ဟေ့ကောင်... မင်းစကားကြီးက ဘာလဲ”

“ငါက အမှန်ကိုဖွင့်ပြနေတာ”

“ငါက မချစ်ဘူး။ အပျင်းပြေ တွဲရုံပဲတွဲတာ”

မှန်ပါသည်။ သုခမိန်က မိဘအစုံအလင်နဲ့မို့ အနည်းငယ်နွေးထွေးသက်သန်းမှုတွေက ရောယှက်နေတတ်ပါသည်။ သို့သော် ဂျစ်ကန်ကန် နိုင်တယ်ဟုတော့ဆိုကြပါသည်။

“ငါက အကကို တကယ်ရှားသွပ်တယ်။ ငါ့ဦးလေးကလည်း ပံ့ပိုးမယ်ဆိုတော့ အိုကေပဲ”

မှန်ပါသည်။

စစ်သလင်းမှာ မိဘမရှိတော့သူမို့ ဦးလေးဆိုသူသာ အဖေ အမေဟု မှတ်ယူထားသူဖြစ်ပါသည်။

“မင်းတကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုတော့လည်း ဒီည နှုတ်ဆက်ခွဲလုပ်ခအောင်”

“အိုကေ... အမှူးသောက်ကြော”

“ဒီအရက်သမားကလည်း... ဒါပဲ”

ဟု အားလုံးက သမုတ်ပစ်ကြပြန်တော့ မင်းဝါဒမှာ တမင်တကာ ဖင် ပြုံးပြီးပြီးကြီးနေပစ်လိုက်ပါသည်။ အဲ့ဒီချိန်ထိတော့ အားလုံးမှာ

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ပုံနှိပ်ပါ။ သို့သော် ညနေခင်းဘက်မှာ အတော်လေး ထွေနေကြချိန်မှာတော့...

"ငါ ဒီနေ့စောစောနားတော့မယ်ကွာ"

ဟဲ့၊ စစ်သလင်းက စတင်ပြီးပြောလိုက်ချိန်တွင် အမြဲတမ်း ရစ်တတ်သောသုခမိန်က စစ်သလင်း၏ပုံးကိုဆွဲကိုင်ကာ...

"မင်း ဒီနေ့စောစောပြန်ရင်တော့ ငါတို့ခွဲအပြတ်ပဲ"

ဟူသောထုံးစံအတိုင်း ရစ်နေတာကြောင့် စစ်သလင်းမှာလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် နာယူမိနေပြန်ပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ဒီနေ့တော့ မင်းဝါခါ၏အကြိုက် ဂူကို အီလန်သည်အထိ အမှူးသောက်ပစ်မိကြပါသည်။

"ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ပုံစံက အတော်ကြီးထွေနေပုံပေါက်သလား"

ဟု နည်းနည်းပျော်လျှင်ပင် သိသာသော သုခမိန်က ဟန်လုပ်ကာ ပြောလျှင် ပစောက်က ထုံးစံအတိုင်း ခန့်ပြုံးပြုံးလိုက်သလို၊ မင်းဝါခါက ရီဝေဝေပြုံးလိုက်ပြီး စစ်သလင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း...

"ဘာလဲ၊ မင်းမာသာကြီးရဲကြီးမိဒဏ်ကို လန့်နေပြန်တာလား"

"လန့်တာမလန့်တာကို နောက်မှစွပ်စွဲ။ လောလောဆယ် သွေးတက်ပြီး လန့်သွားမှ ငါက အဓိကတရားခံဖြစ်နေမှာစိုးလို့"

"အဲ့လောက်ထိ လန့်နေရင်လည်း ပန်လုပ်မနေနဲ့တော့။ အလို့မှာ"

အိမ်ပါချွေးမတစ်ယောက်ကိုသာ ခြိမ်းဆိုကောက်ယူလိုက် ဟေ့ကောင်" ဟု မင်းဝါခါက ရွဲကာ ခပ်ထွေထွေအသံနှင့် ဆိုလာပါသည်။

"တစ်နေ့တော့ သူတို့ခင်းတဲ့လမ်းကို ငါက လျှောက်ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီတစ်နေ့ မရောက်ခင် မင်းတို့ကောင်တွေနဲ့ ငါက အဝနေရတာ။ ဟား... ဟား"

"မင်းပါးစပ်ကို အိမ်သာရေနဲ့ ပလုတ်သွားကျင်းလိုက် သုခမိန်။ သိပ်ပျော့ညှပ်လွန်းတယ်။ မင်းဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းသုခမိန် လုံးဝမဟုတ်ဘူး"

ဟု ပစောက်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်လျှင် သုခမိန်ရဲ့မျက်ဝန်းများမှာ ပြန်လည်ရင့်မာလာပြန်ပြီ။ . .

"လုံးဝတင်းတယ်။ သွေးကိုဖောက်ကြည့်လိုက်ပါ။ ငါက ပန်ပဲ။ ငါ ဒီည အိမ်ကိုလုံးဝမပြန်ဘူး"

"မင်း... မာသာကြီးကို မထိတ်ဘူးလား" "သွားစမ်းပါကွာ။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ကြောက်သွေးက တစ်ရာခိုင်နှုန်းတောင်မပါဘူး။ ဖောက်ကြည့်... ဟေ့ကောင်"

"သုခမိန်တောင် ဒီလောက်ကြွေးကြော်နေမှတော့ ငါ ဒီညအိမ်ပြန်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးမရှိတော့ဘူး"

ဟဲ့ မင်းဝါခါက ရဲရင့်စွာပြောလိုက်လျှင်...

“ဒီည ငါတို့ ပစောက်အခန်းထဲမှာ လိုမယ်ကွာ”

ဟု စစ်သလင်းက ထပ်ပြီးကြော်ငြာလာပြန်ပါသည်။

“နိုး... လွဲနေပြီ။ ဒီည ငါတို့ရဲ့ထွက်ခွာသွားတော့မယ့် စစ်သလင်းကို ဂုဏ်ပြုသောအနေနဲ့ ကန်တော်ကြီးမှာ ညောင်းမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟက်ဟက်စက်စက်ကို လိုက်နာတယ်”

“ငါကလည်း ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံး friend တွေကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် နှုတ်ဆက်မယ်ကွာ”

ဟု တက်ညီလက်ညီပြောပစ်ကြသည်တွင် ပစောက်က လက်သီးဆုပ်ကိုထောင်လိုက်ပါသည်။ သည်တွင် တိုင်ပင်စရာမလိုကြပါဘဲ ကျန်လက်သီးသုံးလုံးကလည်း စုဆုံသွားရကာ ထိပ်ချင်းတိုက်ပစ်ကြပါသည်။

အချွန်အတက်လေးများကို လိုးလိုးလက်လက်ဝတ်ဆင်ထားသော လက်ပတ်ကြိုးလေးများနှင့် လက်ဖွေးဖွေးများက ခိုင်မာခြင်းနှင့် ခပ်မပ်မှုကို သက်သေပြုနေသယောင် ရဲရင့်လွန်းလှပါသည်။

အခန်း (၃)

လေတဖြူးဖြူးတိုက်နေသော ကန်ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို မျက်နှာမူကာ ကားပေါ်ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်းကာ ထိုင်ပြီး စီးကရက်ကို တစ်ခွက်ချင်းဖွာနေသော မျက်ဝန်းနက်နက်နှင့် နားကွင်းကြီးကို ပန်ဆင်ထားသောလူငယ်၏ဆံပင်များက အဖြူရောင်ဘက်သို့ သမ်းနေပြီး ရှည်မျောမျောနှင့် ရှုပ်ပွေလေးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုလူငယ်၏နှုတ်ခမ်းများမှာ တင်ပြီးတည်နေတာကြောင့် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုအသွင်ကိုဆောင်နေသောကြောင့် ဗရုတ်သုတ်ခတစ်ယောက်ဟုပြောရမှာ ခပ်ခက်ခက်ပင်။

မှန်ပါသည်။ ထိုသို့သောလူငယ်က ပစောက်ဆိုသောလူငယ်ဖြစ်
ပါသည်။ ပစောက်က နည်းနည်းထူးဆန်းသူဟုဆိုရမည်လှဖြစ်ပါသည်။
သူက သူ့သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော စစ်သလင်း၊ သုခမိန်နှင့် မင်းဝါဒ၊
ထိုထုံးစံအောက်မှလွဲ၍ တစ်လောကလုံးကလူများကို ရန်သူလိုဆက်ဆံတတ်
သူဖြစ်ပါသည်။

ပစောက်က ငယ်ငယ်တည်းက အခုချိန်ထိ အပြုံးဆိုတာကို ဘာ
မှန်းမသိသူဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့မျက်နှာကြောမှာ အမြဲမှာထန်
တင်းရင်းနေတတ်ပါသည်။ လောကရှိလူသားများကို ဖိုက်ကြည့်ကြည့်ခြင်း
နှင့်သာ တုံ့ပြန်တတ်သည်က ပစောက်ရဲ့အကျင့်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
သူက သူငယ်ချင်းများကိုတော့ အထူးခင်မင်ပြီး သံယောဇဉ်ကြီးလှပါသည်။
ဖခင်ရဲ့အေးစက်ခြင်းနှင့် မိခင်ရဲ့စွန့်ပစ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝေဒနာရင့်ရင့်ကို ခံစား
ခဲ့ရသူမို့ထင်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းနက်နက်များက အမြဲအေးစက်နေရပါ
သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်မှရှိခဲ့လားဟု အခင်ဆုံးလူများ အထင်မှား
ရလောက်အောင်ပင် အေးစက်နိုင်သောလူဖြစ်ပါသည်။ သူက အမြဲလိုလို
စီးကာရက်ကို အချိန်တွဲကာ သောက်တတ်ပြီး စကားနည်းပြီး သွေးအေး
သူဟုသိထားပြီး ရန်ပွဲတွေမှာ ပြိုင်ဖက်ကိုအလဲထိုးတတ်သောကြောင့်

သူငယ်ချင်းတွေက သွေးအေးပြီး ရက်စက်သူဟု တစ်ခါတစ်ရံမှာ နောက်
ပြောင်ကာ စနောက်တတ်ပါသေးသည်။ သို့သော် ထိုသို့စနောက်တိုင်းမှာ
တုံ့ပြန်တတ်သည်က အေးစက်စက်အကြည့်တစ်ခုပါပဲ။

သူက အမြဲအနက်ရောင်ကိုသာ စွဲမြဲစွာဝတ်ဆင်တတ်ပြီး အချွန်
အတက်များပါသော လက်ပတ်ကြီး၊ ရှည်ယှက်ခတ်ကာ ရှည်ထွေးနေသော
လိုးလိုးလက်လက် ဟင်းချိန်ကြီးများနှင့် အကျီကို မညီမညာ ကပိုကရို
ဖြစ်သလိုဝတ်တတ်သည်က ပစောက်ရဲ့အကျင့်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

ဖိုက်တာဆိုင်ကယ်အနက်ရောင်ကြီးကိုဖိုကာ မျက်စိများကို ခုံမှိတ်
ထားတဲ့ ဆံပင်ချွန်ထောင်ထောင်များကို အစိမ်းရောင်တင်ထားတဲ့ နားဆွဲ
ရှည်ကြီးကို လိုက်ဖက်စွာပန်ဆင်ထားကတော့ မင်းဝါဒပဲဖြစ်ပါ၏။ မင်းဝါဒ
ကလည်း ပစောက်လိုပင် မျက်လုံးများကို အနက်ရောင်ရင့်ရင့် ခြယ်ထား
သူဖြစ်ပါသည်။

သူက ဆိုးဆေးတင်ထားတဲ့လက်သည်းအနက်ရောင်များကို တစ်
ဖျောက်ဖျောက်နှင့် ကစားနေပါသည်။ မင်းဝါဒရဲ့လက်သည်းတွေမှာ ချွန်
ရှည်ရှည်ကြီးတွေမို့ ထိုသို့လက်သည်းခေါက်သံက နားထောင်၍ပင် ကောင်း
နေသေးသည်။

မင်းဝါဒက ပစောက်လောက်ကြီး အရင်မရှည်ပေမယ့်လည်း

ကြည့်ကောင်းသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ မင်းဝါဒက အနည်းငယ်
ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်ပေမယ့် ဖျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းစတဲ့လူသားဆန်တဲ့
ခံစားချက်မျိုးကို သူ့မျက်ဝန်းမှာ ထင်ရှားစွာတွေ့ရပါသည်။

သူကလည်း ပစောက်လိုပင် မျက်နှာကျောတင်းတင်းကို တူညီစွာ
ပိုင်ဆိုင်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ မင်းဝါဒကလည်း အိမ်မှာအမေ
တစ်ယောက်နှင့် ဒီသူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှလွဲရင် အခြားလူများကို သိပ်
စကားပြောလေ့မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မင်းဝါဒ၏ထူးခြား
တဲ့စရိုက်ကတော့ လက်သည်းရှည်တွေကို ခြစ်ရင်ခြစ်နေ၊ မဟုတ်ရင်
တစ်တောင်လောက်အရှည်ရှိသော လက်စွဲတော်တုတ်ကို လက်ဖဝါပေါ်
တစ်ဖြောက်ဖြောက်ရိုက်နေခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

ကားဘောနပ်ဖုံးပေါ် ပက်လက်ကြီးအိပ်ပြီး ကောင်းကင်နှင့် မျက်
နှာချင်းဆိုင်နေသူကတော့ သုခမိန့်ပဲဖြစ်ပါသည်။ သူကတော့ ဆံပင်ကို
နီဝါရောင်တင်ထားပြီး ဓမ္မစောင်းစောင်းဖန်တီးထားပါ၏။ သူကတော့
အားလုံးထဲမှာ ထူးခြားစွာပင် နားတောင်းကို နားမှာပန်မထားဘဲ မျက်
ခုံးမှာ ပန်ထားပါ၏။ အသားအရေကလည်း အထူးဖြူဝင်းနေတာကြောင့်
မျက်ခုံးပေါ်မှ နီရွှေရောင်လေးက တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ လင်းခနဲ၊ ဗြာခနဲ
ဖြစ်သွားရပါသည်။

သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးများမှာ နီရဲရွှမ်းစိုနေတာကြောင့် အနည်းငယ်
ပြီးယောင်သမ်းနေသလားဟုလဲ ထင်မှတ်ရပါသည်။ သူကတော့ ပစောက်
လို မင်းဝါဒလို အရောင်နက်တာမျိုးတွေကို သိပ်ထင်လေ့မရှိသောလူပါ။
တစ်ခါတစ်ရံမှာ သီချင်းလည်း နားထောင်တတ်သလို၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
ဟာသတွေကိုလည်း ပြောနေတတ်ပါသေးသည်။

ဒါကြောင့် တစ်ဖွဲ့လုံးထဲမှာ သူသာ ဆက်ဆံရေးအကောင်ဆုံး
လူလည်းဖြစ်သလို၊ ရည်းစားရှိဖူးသောလူလည်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
သူကလည်း စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ဂျစ်တိုက်တတ်သူပါပဲ။ သုခမိန့်
ဒေါသဖြစ်သွားမိပြီဆိုလျှင် ဒေါသကိုသာသိပြီး အခြားတယ်သို့သောအရာ
ကိုမှ မမြင်နိုင်တော့တဲ့လူပါ။

သူကလည်း အိမ်ကမိသားစုထက် ဒီသူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို
ပဲ ပိုဆိုင်တွယ်ပြီး သံယောဇဉ်ကြီးသူပါပဲ။ ဒီသူငယ်ချင်းများကို အဆိုပြင်
လျှင် အိမ်ကမိသားစုနှင့်ပင် မကြည့်တတ်တဲ့လူမျိုးထဲမှာ သုခမိန့်က
ထိပ်ဆုံးကပါပဲ။

သူခမိန့်က သိပ်ချမ်းသာသော အသိုင်းအဝိုင်းမှဆင်းတတ်လာသူ
မို့ အနည်းငယ် ကိန်းကြီးခမ်းကြီးတော့ နိုင်လှပါသည်။ အပြင် ကားနှင့်ပဲ
လှုပ်ရှားသွားလာလေ့ရှိသည်က သုခမိန့်ရဲ့စရိုက်တစ်ခုပါပဲ။

ကတုံးဆံတောက်ကို နီကျင်ကျင်အရောင်လေးတင်ထားပြီး ကိုယ်
ကိုလှုပ်ကာလှုပ်ကာ ကန်ဘောင်ပေါ် လမ်းလျှောက်နေသူကတော့ စစ်
သလင်းပါပဲ။

စစ်သလင်းကတော့ နားကပ်သေးသေးလေးကို ဘယ်ဘက်နားမှာ
ပိုးတဝါး မသိမသာလေး ပန်ဆင်ထားပြီး ဆွဲကြိုးအဖြူရောင်ကြိုးများကို
ပြူးတူပြဲတဲ လိုးလိုးလက်လက်ဝတ်ဆင်တတ်ပါသည်။ ဒါ့အပြင် လက်
ချောင်းတွေမှာလည်း လက်စွပ်တွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရေအောင်
ဝတ်ဆင်တတ်တာကလည်း စစ်သလင်းရဲ့အကျင့်တစ်ခုပါပဲ။

စစ်သလင်းရဲ့ထူးခြားတဲ့အကျင့်တစ်ခုကတော့ ခြေထောက်တွေကို
အမြဲအကွက်ထိုးကာ လှပစွာလှုပ်ရှားနေခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။ စစ်သလင်း
က အရာအားလုံးထက် အကကို အထူးခရေစီဖြစ်သူဖြစ်ပါသည်။ စစ်
သလင်းက သီချင်းတစ်ပုဒ်နှင့်သာ ကနေရမည်ဆိုလျှင် အရာအားလုံးကို
မေ့နေတတ်သည့်လူစားမျိုးဖြစ်ပါသည်။

သူက ပန်းချီဆရာဦးလေးနှင့်အတူနေသူဖြစ်၍ သူ့စိတ်တွေက
အမြဲနဲ့ညံ့တတ်ပေမယ့် ရန်ဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း သိပ်ခံမင်သူဖြစ်ပါ
သည်။

လွတ်လပ်မှုကိုအမြဲပေးနေတတ်တဲ့ ဦးလေး၏အုပ်ထိန်းမှုအောက်

မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရလို့လားမသိ။ စစ်သလင်းက လွတ်လပ်မှုဆိုတာကြီးကို
သိပ်ခံမင်တတ်တဲ့လူစားမျိုးထဲမှာ မပါဝင်သူမို့ လေးယောက်လုံးတွင်
စစ်သလင်းက အလိမ္မာဆုံးဟု ယူဆလို့ရပါသည်။

စစ်သလင်းက စိတ်ထင်ရင်ထင်သလို ဦးလေးဖြစ်သူ၏ပန်းချီကား
များကို ဝေဖန်အကြံပြုတတ်ပြီး ရံဖန်ရံခါမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပန်းချီဆွဲ
နေတတ်သည့်ချစ်စရာအကျင့်လေးကြောင့် ဦးလေးကလည်း သူ့ကိုသား
အရင်းနှင့်မခြားချစ်ပါသည်။

သူ့ကိုယ်၌ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုးဖြစ်သော ဦးလေးကို
အထူးလေးစားချစ်ခင်ပါသည်။ ထို့အတူပဲ ထိုသူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို
လည်း အထူးသံယောဇဉ်ကြီး ခင်မင်ရပါသေးသည်။ ခင်မင်ကြလေမပေါ့။
မူလတန်းထဲက အခုချိန်ထိ တစ်ရက်လေးမှ လက်တွဲမဖြုတ်ခဲ့ကြဖူးဘဲကိုး။

“စစ်သလင်း၊ မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒဲ့ဒါ့ကိုရှေးချယ်လိုက်တာလဲ”

“တစ်ခုခုကိုလုပ်သင့်ပြီလို့ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ငါ အလန်းစား
ကကွက်တွေနဲ့ မြန်မာတွေကလည်း တော်ပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကမ္ဘာ
ကိုပြချင်တယ်”

“အင်း... ပန်းချီဆရာကတတ်ပေါ့ရဲ့တု ပီသပါပေတယ်”

ဟု သုခဝိန်ကပြောရင်း မျက်စိကိုပိုတတ်ထားသောမင်းဝါကို မျက်

၂၈ ❄ မယ်နိုင်

စောင်းလေးတွေက ခိုးကြည့်လိုက်ကာ...

“မင်းဝါဒ... တော်တော်များများလို့လား”

“ဒီလောက်ကတော့ မင်းဝါဒတို့က ကြွက်တွင်းရေလောင်းပဲ”

“ဘာ! မင်းဘယ်တုန်းက အဲ့လိုကတ်သီးကတ်ဖွဲ့တွေ တတ်လာတာလဲ”

ဟု ခန်းခန်းရယ်သဲ့သဲ့လေးပြောကာ ပစောက်ဘက် ရွေ့ကြည့်လိုက် ပြန်ပြီး...

“ပစောက်... ငါ့ကိုလည်း တစ်ဖွာလောက်တိုက်ကွာ”

“မင်း ဒီနေ့ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ သုခမိန်”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ဖိလင်ဂျီနေတယ်ထင်လို့”

“မင်းအကျီတွေ နံကုန်မှာနော်”

ဟု လမ်းလျှောက်နေသောစစ်သလင်းက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ပြော လိုက်ပါသေးသည်။

မှန်ပါသည်။ အားလုံးထဲမှာ သုခမိန်က ဆေးလိပ်ကိုအထူးရှောင်ရှားသူဖြစ်နေလို့ ရွဲ့ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ငါ့ကိုလိုက်မရွံ့နဲ့၊ ငါ့ဖွဲ့လိုက်ရဲ့၊ ဘာလဲ... မင်းမူနေတာလား”

“အဲဒါ မင်းကိုမေးရမှာ။ မင်း အဲဒီဘောနပ်ပေါ်မှာ တစ်ချိန်လုံး

လှဲနေတာ။ ဘာလဲ၊ မထနိုင်တော့ဘူးလား”

ထိုအခါမှာတော့ သုခမိန်က အားကျမခံပင် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထရပ်ကာ လမ်းလျှောက်နေသော စစ်သလင်းရဲ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ ဆွဲလှဲပစ်လိုက်သည်။

“ရရိုးလား။ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ”

ဟုပင် မချေမင်ဆိုကာ တောင့်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဪ၊ တောင့်တယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပေါ့လေ”

“ဆွဲလှဲလေ၊ မရပါဘူးကွာ။ ဟား... ဟား... မင်းရှုံ့ပြီ သုခမိန်”

“စောပါသေးတယ်။ အခုမှ အင်အားတွေကိုထည့်သုံးခါစ”

ဟုဆိုကာ စစ်သလင်းနှင့်သုခမိန်က လုံးထွေးနေကြစဉ် နီကျင်ကျင်မီးရောင်များက စူးစူးရဲရဲကြီး ဖျာခနဲရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ကားတွေဖြတ်သွားရင် ဒါတွေက ဖြစ်နေကြမို့ မင်းဝါဒက အေးဆေးနေပြီး လုံးထွေးနေသူနှစ်ယောက်က အရှိန်မသေကြ ပေမယ့်လည်း ပစောက်ကတော့ မီးလုံးတွေက သာမန်ထက်ပိုများနေခဲ့သည်မို့ အာရုံတို့ နိုးကြားလာရပါသည်။ သို့သော် သူကလည်း ခပ်အေးအေးပင် ထိုနေရာမှ ပုံမပျက်ခဲ့။

ထိုမီးရောင်များက သူတို့နားမှ ရှုခနဲငြိမ်ကျသွားပြီး လူများက

မျက်လှည့်ပြသလို သူတို့က များစွာပိုင်းအုံလာသောကြောင့် အာရုံစိုက်ကြား
နေခဲ့ပါသော ပစောက်မှလွဲ၍ ကျန်သူသုံးယောက်မှာ အငိုက်မိသွားရပါ၏။

သို့သော် သိပ်သွက်သော ပစောက်က ကားထဲမှ တစ်တောင်မျှ
အရွယ်ရှိသောတုတ်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဝင်လာသောလူများကို မျက်
ကန်းတစ်ယောက်လို ရမ်းတုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သို့မှသာ ရယ်ပွဲခွဲနေကြသော ကန်ဘောင်ပေါ်မှ နှစ်ယောက်ထံ
အလွယ်တကူရောက်မသွားနိုင်မှာကိုး။ နှစ်ချက်သုံးချက်မျှ ဝှေ့ယမ်းပြီးမှ
ကျွမ်းပစ်ကာ လူတစ်ယောက်ကိုဆောင့်ကန်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက်ဆိုသလို
လက်ထဲမှတုတ်ကို မင်းဝါဒထံ လှမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။

မင်းဝါဒကလည်း ထိုတုတ်ကိုကျင်လည်စွာဖမ်းလိုက်ပြီး ဟန်ပါပါ
ကျင်လည်စွာဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်သည်တွင် တစ်ဖက်လူသင်းကြီးမှာလည်း
ကျွဲသွားရသလို ကန်ဘောင်ပေါ်မှနှစ်ယောက်ကလည်း အသိတရားရလာ
ကြကာ ကားနားကိုယ်စီပြေးလာကြပြီး ဝှက်ယူဆောင်ထားလေ့ရှိသော
တုတ်များကိုကိုင်ကိုင်ကာ ဖျံပြုရောက်ရှိလာသောလူအုပ်ကြီးကို သိမ်းကာ
ချပစ်တော့သည်။

တစ်ဖက်လူသင်းကလည်း ကြိုတင်ကြံစည်မှုရှိနေပြီသောမို့ သူတို့
လေးယောက်လုံးကလည်း အနိုင်ချည်းတော့မရှိပါ။ လေးယောက်နှင့်

ဆယ့်နှစ်ယောက်သင်းကြီးမို့ သူတို့မှာ အနိုင်ချနေရပါသည်။

လူခြေတိတ်ချိန်မို့ ဇီးဖီးဖောင်းဖောင်းအသံများနှင့် အားယူကာ
ကြိုးအော်လိုက်တဲ့အသံများက ညကြီးပောက်ပောက်ကို ကြီးစိုးပင်းမှုနေရပါ
သည်။

တစ်ယောက်လျှင် သုံးယောက်နှုန်းကျ တိုက်ခိုက်နေရတာမို့ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို အလော့ကာကွယ်ဖို့အားပြုနေရချိန်မှာ ဒီနေ့မှ မှုအောင်သောက်
ထားသောသူခမိန်က ဟန်ချက်သိပ်မရှိနိုင်တော့တာကို ပစောက်က မြင်
နေရပါသည်။

သူငယ်ချင်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့သူက ကူညီချင်ပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုမှ
မဖြစ်နိုင်တာကို အလိုလိုနေရင်လည်း သိနေပါသည်။ ဒါကြောင့် သူ့ဒေါသ
တို့က ပိုမို၍ မြင်းထန်သည်ထက် မြင်းထန်လာရသည်။ ဒါကြောင့်ပင်
ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အားကုန်သုံးကာ တွေ့ကရာလူကို ခိုက်ချပစ်မိတော့၏။

“သူခမိန်”

သူ့ရဲ့အော်သံကြီးက စည်ဝေ၍ ညံ့ပွက်လာရပါသည်။ သူခမိန်ဆို
သောသူ၏သူငယ်ချင်းမှာ ဆိုအော်သံပင် မဆုံးနိုင်သေးဘဲ ခေါင်းမှာ
သွေးအရွဲသားနှင့် မြေပြင်ပေါ် ခွေခနဲယိုင်ကျသွားရပါ၏။

“သူခမိန်”

သူ့ခေါ်နောက်တစ်ချက်အော်သံအဆုံးမှာတော့ မင်းဝါဒက သုခမိန်ထံ ချက်ချင်းလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သွေးများနှင့် ယိုင်လဲကျနေသော ချစ်သူငယ်ချင်း၏အဖြစ်ကြောင့် ဒေါသတို့နှစ်ဆင့်တိုးသွားရကာ မြင်မြင်သမျှ ပုံရိပ်မှန်သမျှကို ရမ်းချပစ်တော့၏။

သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ ဝင်းခနဲလက်သွားသောစားမြောင်ပါးပါးက ရုတ်တရက်ဆိုသလို လှစ်ခနဲပေါ်လာကာ သူ့လက်မောင်းကိုထိုးချပစ်တော့၏။

“အား...”

မင်းဝါဒ၏အသံက ဟိန်း၍ထွက်လာသည်မို့ ပစောက်နှင့် စစ်သလင်းက ကြည့်လိုက်ကြစဉ်မှာ...

“မင်းဝါဒ”

“မင်းဝါဒ”

သို့သော် သိပ်ဒေါသကြီးပါသောမင်းဝါဒမှာ လက်မောင်းမှာ ထိုးစိုက်နေသောစားမြောင်ကို ချက်ချင်းဆွဲနှုတ်ပစ်ပြီး ထိုလူ၏ချိုင်းအောက်ကို ထိုးချပစ်တော့သည်။

“အား...”

ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသံနှင့်အတူ ရန်ပွဲမှာလည်း အနည်းငယ်ငြိမ်

ကျသွားရပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အခြေအနေသိပ်လှဟန်မရှိသော အချိန်အခါမို့ သိပ်လျင်သော ထိုအဖွဲ့က ကားစက်နှိုးသံတွေ၊ ဆိုင်ကယ်လီဟာမှတ်သံတွေ ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာပြီး မောင်းပြေးကုန်ကြတော့သည်။

သို့သော် သုခမိန်နှင့်မင်းဝါဒရဲ့အဖြစ်ကို ရုတ်တရက်ငေးကြောင်သွားမိတဲ့ စစ်သလင်းက ကံဆိုးစွာပင်...

“ဝုန်း!”

တိုက်သံပဲဆိုတာကိုသာ သိလိုက်ပေမယ့် ညည်းညူသံက ထပ်ထွက်မလာခဲ့တော့ပါ။

“စစ်သလင်း”

လေးပေလောက် ကော့ထွက်သွားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူ့အော်သံပင်မဆုံးလိုက်သေးဘဲ မြေပြင်ကိုပြုတ်ကျလာရပါသည်။

“စစ်သလင်း... စစ်သလင်း”

“ပစောက်... သုခမိန်ရ... အား... အ”

“စစ်သလင်း... ဟာဂ္ဂွာ... စစ်သလင်း... တောက်!”

မချီတင်ကံအသံကြီးက ယူကြီးမရခြင်းများစွာကို သယ်ဆောင်နေခဲ့ပါသည်။

“စစ်သလင်း”

ထိုအခါမှ အနားကိုရှောက်ရှိလာသော မင်းဝါဒမှာ ပြူးတူးပြာတာ နှင့်...

“သုခမိန်... ဟာ... စစ်သလင်း”

ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ မြေပြင်ပေါ်လဲကျ နေသူနှစ်ယောက်ကြား ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေမိပါသည်။

“မင်းပြေးတော့... မင်းဝါဒ”

“ဘာ!”

“မင်းပြေးတော့... မြန်မြန်ကွာ”

“ဘာ... ဘာဖြစ်မလဲ။ သုခမိန်နဲ့စစ်သလင်းက”

“ဟာ... ပြေးတော့ဆိုကွာ။ မင်းထိုးလိုက်တဲ့တစ်ယောက်က သေ မလားရှင်မလားမသိဘူး... မင်းပြေးတော့။ မပြေးရင် မင်းသေမှာပဲ။ မင်းမသေခင် မင်းအမေ အရင်သေသွားမယ်။ မင်းပြေးတော့”

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုခမိန်နဲ့ စစ်သလင်းကို”

“ပြေးတော့ကွာ။ ငါ မင်းကိုမထနိုင်အောင် ထိုးရမှာလား။ မင်း ပြေးမှာလား”

“ဖြစ်လား”

“သူတို့နှစ်ယောက်က ငါ့သူငယ်ချင်း။ မင်း၊ သူတို့ကိုချစ်သလောက် တော့ ငါလည်းချစ်ပါတယ်။ မင်းပြေးတော့ မင်းဝါဒ”

“ပစောက်”

“ငါ့ကို အဲလိုပြုဆင်းဆင်းအကြည့်တွေနဲ့မကြည့်နဲ့ ငါမကြိုက်ဘူး။ မင်းမှာ အမေရှိတယ်။ ငါ့မှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဘယ်မှာပဲနေရပါစေ။ သိပ် ကိစ္စမရှိဘူး။ မင်းလစ်တော့၊ မြန်မြန်... ငါ သူတို့ကိုဆေးရုံပို့ဦးမယ်”

သူက ခိုင်မာစွာပြောလိုက်လျှင် ခိုင်မြဲသောလက်အခံက ပစောက် ရဲ့ပခုံးကို ကျရောက်လာပါသည်။

“ပစောက်... သူငယ်ချင်း”

ထိုသို့ခေါ်လိုက်သောအသံက ပစောက်ရင်ထဲ ထိရှုမုန်းကြပ်သွားရ ပါသည်။ သို့သော် မင်းဝါဒကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘဲ စစ်သလင်းကို ပွေ့ယူကာ ကားပေါ်တင်လိုက်ပြီး သုခမိန်ထံ ပြေးသွားချိန်တွင် ကြား လိုက်ရတဲ့လီဗာမှုတ်သံကြောင့် တုံ့ခနဲရပ်သွားရပါသည်။

နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်သွားတဲ့ မင်းဝါဒ ရဲ့ကျောပြင်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ မဖြစ်စဖူး ထိရှုကြောင့်သွားမိပါသည်။

* * *

အခန်း (၄)

အမှောင်ခန်းထဲမှ ထွက်လာရတော့ အောက်ဆီဂျင်ကို အဝအပြဲ
ရှူသွင်းလိုက်မိပါသည်။ ဒီပြင်ပလောကနှင့် အဆက်ပြတ်နေခဲ့သည်မှာ
နှစ်နှစ်တိတိအချိန်ကာလ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

မေးစရာနှင့် ပါးဆိုင်တစ်စုံကဲ့သို့ ထွက်ပြူးနေသော ကျွန်ုပ်တို့ကြမ်း
ရှုကို လက်ဖြင့်ကြမ်းကြမ်းပွတ်ကာ ယတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်
လိုက်မိပါသည်။

သစ်ပင်တွေကလည်း အစိမ်းရောင်ဖြစ်သလို မိုးသားတွေကလည်း
အပြာရောင်ပါပဲ။ ဘာမှတော့ ပြောင်းလဲမှုမရှိဘဲ။ သို့သော် ပြောင်းလဲသွား

တာကတော့ လူမှုဆက်ဆံရေးကြီးပါပဲ။

တစ်လလောက် ဆေးရုံတက်နေသော သုခမိန်မသိလိုက်ခင်မှာပင် သိပ်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော သုခမိန်တို့မိသားစုက သူ့ကို အပြစ်တွေ ပုံချင်တိုင်း ပုံချခဲ့ကြပါသည်။

သူသိပ်ရစ်ရပါသည်ဆိုသော စစ်သလင်းက ငါးလလောက် ဆေးရုံ တက်ခဲ့ရပါသည်ဆိုတာကလွဲ၍ သူနှင့်တခြား ဘာအာဆက်အသွယ်မှမရှိခဲ့။

စစ်သလင်းမသေပါလားဆိုတာသိရ၍ သူဝမ်းသာမိပေမယ့်လည်း သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ဥပေက္ခာကြောင့် ဝမ်းနည်းရပါသည်။

မင်းငါဒကတော့ လူသတ်မှုနှင့် ဝရမ်းထုတ်ထားတဲ့အတွက် ဘယ် ရောက်လို့ရောက်နေမှန်းမသိ။ ထိုလိုက်တဲ့တိုးချက်က သေနိုင်လောက်တဲ့ နေရာမှမဟုတ်ပေမယ့် အတူခင်မင်ကြပါသော သူငယ်ချင်းကောင်းများ ရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကံဆိုးသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒဏ်ရာနှင့်ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သူငယ်ချင်းကောင်းကြီးများက တစ်ချက် မှလှည့်ကြည့်သွားခြင်းမရှိသောကြောင့် မသေသင့်ဘဲ သွေးထွက်လွန်ပြီး အေးခဲသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူသေသွားတော့ မင်းငါဒက သိပ်ကံဆိုးသွားရသလို ရွဲချက် တွေ တင်ချင်တိုင်းတင်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူကလည်း နှစ်နှစ်လောက်

တော့ အချုပ်ခံလိုက်ရပါ၏။

သိပ်အထီးကျန်ဆန်လွန်းလှတာက ထောင်ကထွက်လာတာပင် ကြီးမည့်သူက ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နှစ်နှစ်တာဝေးကွာခဲ့ရသောလမ်းမ များကို အဝကြီးအလွမ်းသယ်နေမိစဉ်... .

“ကလင်... ကလင်”

“ဟိုလူကြီး... ဟိုလူကြီး”

“ဘုန်း!”

ဘယ်လိုမှအရှိန်ကိုမထိန်းနိုင်တော့၍ လူရောစက်ဘီးရော လမ်းမ ပေါ်လဲကျသွားရသလို သူ့ရဲ့အေးခဲခြင်းကွေးပါ နာကျင် ညွတ်ကျသွားရပါ သည်။

“အား... လား... လား... နာလိုက်တာ”

ညည်းညူနေသူက စကတ်တိုလေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ သူ့မှာ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်သွားမိပါသည်။ သွားလို့ပဲ ဆွဲထူရမှာလား။ နာကျင်သွားတဲ့သူ့အေးကွေးကိုပဲ ညှို့ဖွဲ့လုပ်ရမှာလားမသိနိုင်တော့။

“ဦးလေးကြီး... နာသွားလားဟင်”

ဟုဆိုကာ ရုတ်တရက်လဲနေရာမှ ထလာပြီး ညွတ်ကွေးနေသော သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလာပါသည်။

“အဲ့... ဆော့ရီးနော်။ သုဒ္ဓါက ဦးလေးကြီးမှတ်နေတာ။ ဦးလေး အရွယ်မှဟုတ်သေးဘဲ။ အစ်ကိုကြီး... ဟဲဟဲ... နာသွားလား”

သွက်လက်ချက်ချာလွန်းတဲ့ထိုအပြောများကြောင့် သူ့ဘာပြောလို့ ပြောရုန်းပင် မသိနိုင်တော့။ ဒါကြောင့်ပင် ထိုမိန်းကလေးကို ပြူးကြောင်ကြောင်လေးကြည့်နေမိစဉ်မှာ...

“လမ်းလျှောက်နိုင်ရဲ့လား။ သုဒ္ဓါ၊ စက်ဘီးနဲ့တင်ခေါ်မယ်လေး တကယ်တော့ သုဒ္ဓါက စက်ဘီးသိပ်မစီးတတ်ဘူး။ အိတ်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးက ခရီးသွားလား။ လမ်းတွေရှုပ်လို့ မသွားတတ်မလာတတ် ဖြစ်နေရင် သုဒ္ဓါကိုပြောနော်။ သုဒ္ဓါက လမ်းတွေကွမ်းကျင်တယ်။ သုဒ္ဓါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်ဝန်းထောက်တောက်လေးနှင့်ဆိုလာခြင်း ကြောင့် သူ၊ ထိုမိန်းကလေးကို ငေးခနဲဖြစ်သွားလိုက်ရပါသေးသည်။ သို့သော် ဟန်ချက်ကိုထိန်းကာ ခပ်တည်တည်နှင့် ကိုယ်ကိုမတ်လိုက် စဉ်...

“အစ်ကိုကြီးက စကားမပြောတတ်ဘူးလား”

ဟု အငဲ့အတူမရှိ ရိုးရှင်းစွာ ကြည့်ကြည့်လေးပြောလာသည်တွင် သူ့နှလုံးသားက ရုတ်တရက်ဆိုသလို နွေးထွေးသွားရပါသည်။

ကြည့်စမ်း! သူမလေးရဲ့မျက်ဝန်းမှာ ကြင်နာမှုတွေ တွဲခဲ့နေလိုက် တာ။ သူ့သိသလောက်တော့ ထိုသို့လိုမျက်ဝန်းမျိုးနှင့် အကြည့်ခံရတာ ဒါပထမဆုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရိုးရှင်းလှတဲ့ ထိုမိန်းကလေးရဲ့မျက်ဝန်းများကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွားရသော်လည်း အသည်းပိုင်းဖို့ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ် သွားရပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ကိုယ်ဟန်ကိုမတ်ကာ သူမလေးရဲ့ရှေ့မှ သွက်သွားဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“ရဲ့လား”

သူ့ဘာမှပြန်မဖြေပါသော်လည်း...

“သုဒ္ဓါရဲ့စက်ဘီးကတော့ ပျက်သွားပြီနဲ့တုတယ်”

ဟုသောညည်းညူသံလေးက လှစ်ခနဲကြားလိုက်ရစဉ်မှာတော့ သူ့ခြေထောက်တွေက အချုပ်ခံထားရသူလို လှုပ်မရနိုင်အောင် ရပ်တန့် သွားရပါသည်။

သူပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အပုံလိုက် လဲကျနေသောစက်ဘီး လေးနားမှာ ငုတ်တုတ်လေးပုံပုံထိုင်နေသောသူမကို ကလေးငယ်တစ် ယောက်နယ် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူက မလိုအပ်ဘဲ အခြားလူကို စကားများများမပြောတတ်သူမို့

ခက်ရချေပါပြီ။ သို့သော်လည်း ဒီထစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမလေးနားသို့ တိုးလျှောက်သွားပြီး လဲနေသောစက်ဘီးကို သန်မာသောလက်ကြီးနှင့် ဆွဲကာ ပြန်ထောင်လိုက်ပြီး ရှေ့ဘီးကို ဒူးခေါင်းနှင့်ညှပ်ကာ ကောက်ကွေးသွားသောလက်ကိုင်ကို ပြန်တည့်ပေးလိုက်ပြီး ဘယ်နေရာမှာများ လိုအပ်လေဦးမလဲဟုစစ်ဆေးပေးပြီး ချထားသောအိတ်ကို ဆတ်ခနဲပြန် ကောက်ဆွဲကာ သူမလေးကိုပင် မနှုတ်ဆက်ဘဲ ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ထိုအသံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းများက အလိုလိုရပ်မိပြီးလျှက်သား ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထိုအသံလည်းပြီးဆုံးပြီးချင်း သူက ထစ်မထွက်ခွာမည်ကြံပြန် တော့...

“အစ်ကိုကြီး... သုခ္စါရုံနာမည်က သုခ္စါပါ။ အစ်ကိုကြီးနာမည်က တယ်လိုဒေါ်သလဲဟင်”

“ပစောက်”

ဟု တစ်ခွန်းတည်းပြောချင်ပေမယ့်လည်း နှုတ်က ထွက်မလာ ပါချေ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာက

ပျောက်လိုက်ပေါ်လိုက်နှင့် အာရုံထဲ တိုးဝင်နေရပါသည်။

သူစိတ်တွေက စီးကရက်များဆီမရောက်တော့ဘဲ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ချစ်သူငယ်ချင်းကြီးများဆီ ရောက်လိုက်၊ သုခ္စါဆိုသောမိန်း ကလေးဆီရောက်လိုက်နှင့် သူ့ကမ္ဘာက စိုပြည်နေခဲ့ရပါသည်။

သူ့ရဲ့နားခိုရာ အခန်းကျဉ်းလေးထဲရောက်ချိန်မှာတော့ ထုထည် လိုက်တက်နေသော ဖုန်လုံးကြီးများက သူ့ကို ခမ်းနားစွာကြိုဆိုနေခဲ့ပါ သည်။ အိတ်ကို ဘုန်းခနဲမြည်အောင် ခုံပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ဖုန်လုံးထု များ ပေကျံနေသောဆက်တီခုံပေါ် ဖြစ်သလိုထိုင်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

“တီးတောင်”

အခန်းထဲသို့ သူရောက်တာ (၅) မိနစ်ပင်မပြည့်သေးဘဲ ဘဲလ် တီးသံက ထွက်ပေါ်လာတာကြောင့် သူစိတ်ထဲ ဝေဝေဝါနှင့်ပဲ တံခါးတုကို ဆွဲလှည့်လိုက်တော့ တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့မျက်နှာတစ်ခုကြောင့်...

“ဪ! ရှေ့နေကြီး”

“ဦး၊ ခဏဝင်မယ်နော်”

ဟု ပါမီမျက်နှာကြီးနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်က ယဉ်ကျေးစွာပြောပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူကလည်း ဝတ်ကျတန်းကျပင် ကိုယ်တစ်ခြမ်း စောင်းပေးလိုက်ရုံမှတစ်ပါး ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်သောစကားကိုမူ တစ်ခွန်းမှ

မဆိုပါ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူလိုပင် ဖုန်အလိပ်လိပ်တက်နေသော ဆက်တီပေါ်
ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ဦးနဲ့ ပစောက်က သီသီလေးလွဲသွားမယ်။ ဒါနဲ့ ဦး ဒီကိုပဲတန်း
လာခဲ့တော့တာ”

ဟုပြောလျှင် သူက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့်သာ ကြည့်ကာ
ညစ်ပတ်ပွင့်ယောင်နေသော ဖြူနေသည့်ဆံပင်များကို လက်ချောင်းများနှင့်
ထိုးမွှေနေလိုက်ပါသည်။

“ဒီတစ်လအတွက် အသုံးစရိတ်ပါ”

ဟုဆိုကာ စားပေါ်ပေါ် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုချလာ၍ သူက စိတ်မပါ
သလိုကြည့်ပြီး ကမ်းပေးလာသောစာရွက်ကိုဆွဲယူကာ ရှိကြောင်း လက်
မှတ်ထိုးလိုက်ပါသည်။ ရှေ့နေကြီးက စာရွက်ကို အတက်ချီကျေ(စ်) ထဲ
ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး...

“...စာက... ငါ့တူ မင်း ဒီလိုပဲနေသွားတော့မှာလား”

ဒါကြားနေကျစကားမို့ သူ့အတွက်တော့ မထူးတော့ပါပြီလေ။

“ငါ့တူ မင်းပြင်ဆင်နေထိုင်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ဘူးလား။ မင်း

မင်းအဖေကို စိတ်နာနေတာလား”

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိုင်ခံစားချက်မျိုးတွေ ဘာမှထူးပြီးရှိမနေတာမို့ သူ
မှာ ဘာအဖြေစကားမှ ကြိုတင်ပြီးရှိမနေပါ။

“မင်းအဖေက ဘာဖြစ်လို့ လာမတွေ့ခဲ့တာလဲဆိုတာ မသိချင်ဘူး
လား”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်မှာနေနေ မထူးပါဘူး။ ကျွန်တော်
ဘယ်မှာပဲနေနေ၊ အဖေခန့် နှစ်နှစ်ကို တစ်ကြိမ်တောင် တွေ့ကြလို့လား”

“အခုဝေးသွားပြီ... ငါ့တူ။ မင်း အထဲဝင်ပြီး နှစ်လလောက်
အကြာမှာပဲ သူတို့မိသားစုလိုက် နိုင်ငံခြားကိုပြောင်းသွားကြပြီ”

သူ့ရင်ထဲ ဝမ်းနည်း နာကျင်သွားမိသော်လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ
အပြုံးသဲ့သဲ့က စွတ်စိုသွားရပါသည်။

“ငါ့တူအတွက် ရသင့်ရထိုက်တာတွေကို ဦးဆီမှာ အပ်နှံသွားခဲ့
တယ်။ ငါ့တူ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါမှာ လွှဲပြောင်းဖို့ပါ”

ရှေ့နေကြီး ဦးထူးမြတ်မှာ ပြောနေရပေမယ့်လည်း ရင်ထဲမှာ
နာကျင်နေရပါ၏။ မွေးကာတည်းက အထီးကျန်ခြင်းတွေ တပွေ့တစ်ပိုက်
ကြီးနှင့်နေလာရသော ထိုကဋေကို သူ့သနားနေမိပါသည်။ ဒါကြောင့်
ထင်သည်။ ဆိုးသွမ်းပြီး ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်လှသည့် ပစောက်ကို ကိုယ့်တူ
သားလို ကြင်နာချစ်ခင်ပြီး သံယောဇဉ်ကြီးနေမိပါသည်။

အဖေလုပ်သူကလည်း နောက်အိမ်ထောင်နှင့် သာယာချမ်းမြေ့နေ
သလို အဖေကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ နောက်အိမ်ထောင်ခဲ့ဟု သတင်းသိခဲ့
လေး ကြားရရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

“အခန်းရှင်းဖို့ ဦး လူလွတ်လိုက်ဦးမလား”

“အချစ်ခန်းထဲမှာထက်စာရင် ဒီအခန်းက အများကြီးသပ်ရပ်ပါ
သေးတယ်”

ဟုဆိုကာ ဆက်တီခံပေါ်မှထရပ်ပြီး မဖွင့်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ လိုက်
ကာစကြိုစွန်းကို ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“အမှန်တော့ အဖေ့ရဲ့ပါဝါအရဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ပြစ်မှုလောက်
တော့ အချစ်ခန်းထဲမှာ တစ်ပတ်အပြင် ပိုပြီးမနေရပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ
မှာ မင်းဒါဒါကို အားကျမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က
ဘယ်မှာနေနေ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဟု မာဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း မျှော်ဝင်နေခဲ့သော
ဝမ်းနည်းမှုကို ဦးထူးမြတ် မြင်နေရ၍ ရင်ထဲမှာ ပိန္နဲနာကျင်နေရပါသည်။

“ဦး အလုပ်မရှိဘူးလား... ပြန်တော့လေ။ ကိစ္စလည်းပြီးပြီပဲ။
ကျွန်တော် နားချင်တယ်”

ဟု ရိုင်းရိုင်းကြီးပင် နှင်လာသော ပစောက်ကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး

“ဒါဆို ဦးပြန်မယ်။ လိုအပ်ရင် ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ဦးက အဆင်
သင့်ပဲ။ ဟုတ်ပြီလား”

ဟုဆိုကာ ထပြန်သွားသော ဦးထူးမြတ်ရဲ့ကျောပြင်ကို ဘာရယ်
မဟုတ် မျက်စိတစ်ဆုံးကြီး ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“ပထမဆုံးအနေနဲ့ ပြောချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုပင် ပီပီသသကြီး ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။ သူ့ရင်ထဲက လိုက်
လိုက်လှဲလှဲကြီး ဖြစ်ပေါ်လာမိ၍ ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့သိတတ်
စအရွယ်ကစပြီး သူ့အနားမှာ ရှိနေခဲ့တာက ဒီလူကြီးပဲဖြစ်ပါ၏။ သူ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုရှေ့နေကြီးကို ခင်မင်မိပါသည်။ သို့သော် သိပ်
စကားများများပြောလေ့မရှိတဲ့ သူ့အကျင့်ကို ရှေ့နေကြီးက သဘောပေါက်
ပေလိမ့်မည်။

သူ့က လိုက်ကာစတွေကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၊ ဆွဲပိတ်လိုက်နှင့် အချိန်
အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်ကာ ဖုန်လုံးကြီးများကို
တံမြက်စည်းနှင့် ဖြစ်သလို လှည်းကျင်းလိုက်ပြီး နေလိုရုံလေး အနည်း
ငယ်သန့်ရှင်းမှုပြုကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး နှစ်နာရီမျှကြာသည်ထိ ဖိမ်
ဆွဲကာ ရေစိမ်နေလိုက်ပြီးမှ မုတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်များကို ရေးရေးလေးပဲ
ချန်ထားပြီး ရိတ်သင်လိုက်ကာ သာမန်ထက်ရှည်နေသောဆံပင်အဖြူ

အနက်ရောင်ကွက်ကြားများကို ကတ်ကြေးလေးနှင့် ဖြစ်သလိုကိုက်ဖတ်
လိုက်ကာ ဝိရိကိုတွေ့လိုက်သည်တွင် စိတ်နိဂါမိလာသော အဝတ်အစား
များက သူ့ကိုလှောင်ပြောင်သလိုကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သူက တွေ့ကရာအဝတ်အစားကို ဖြစ်သလိုဆွဲဝတ်ကာ ဖွာလန်
ကျဲနေသောဆံပင်ရေစိုများကို ဘီးကျဲကြီးနှင့် ဖြိုးသင်လိုက်ပြီး မှန်ထဲမှာ
ပေါ်နေသော တည်ခန့်ခန့်များကို လှစ်ခနဲကြည့်ကာ အမြဲဝတ်နေကျ
အပေါ်ဝတ်ကျွတ်များထဲမှ တစ်ထည်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်ကာ သိမ်း
ထားတာကြားပြီဖြစ်တဲ့ နီညိုရောင်ဘွတ်ဖိနပ်ကို လျှိုလိုက်ပြီး သော့တွဲ
တစ်ခုကိုကိုက်ကာ ဆင်းလာခဲ့သည်တွင် ပိုင်ရှင်မဲ့နေတာကြားပြီဖြစ်တဲ့
စိန်ညှို့ရောင် အပိုးဖွင့်မာစတာဂျစ်ကလေးက ပိုင်ရှင်ကို အဆင်သင့်ဆီး
ကြိုနေခဲ့ပါသည်။

ဦးထူးမြတ်၏စောင့်ရှောက်မှုကြောင့်လား။ ကားလေး၏ ပိုင်ရှင်
ကို သိတတ်မှုကြောင့်လားမသိ။ သော့တွဲကိုလှည့်လိုက်သည်နှင့် စက်သံ
က ဆက်လျက်လိုက်ပါလာရသည်။

ညနေစောင်းစပြုနေပြီမို့ လေပြည်အေးက တိုးတေ့ကျီစယ်နေခဲ့ပါ
သည်။ မရောက်တာကြားပြီဖြစ်တဲ့ သုခမိန်တို့လမ်းထဲသို့ ကားကိုချိုးကျွေ
ဝင်ပြီးကာမှ စိတ်မပါတော့၍ ဘရိတ်ကို ဆောင့်နှင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

သူ့အထဲမှာနေခဲ့တဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ တစ်ကြိမ်လေး
တောင် လာတွေ့ဖော်မခွဲတဲ့ သူငယ်ချင်းကို သူ့နာတင်းနေမိပါသည်။
သို့သော်လည်း သံယောဇဉ်စိတ်အခံကြောင့် မနိပ်တာကြားပြီဖြစ်တဲ့ ဖုန်း
နံပါတ်များကို နှိပ်ဖို့ကြံရွယ်လိုက်သည်တွင် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်း
ကြောင့် ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

သူခမိန်ပါပဲ... ဒါသူခမိန်ပါ။

မှန်ပါသည်။ အနက်ရောင်ပြောင်လက်နေသော မာစီဒီးဘန်ကို
ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ပြုချင်ရယ်မောပြီး သူ့ကားဘေးမှဖြတ်သွားတဲ့လူ
က သူ၏ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းကြီးသူခမိန်ပါပဲ။

သူ့ကားကိုမမြင်နိုင်လောက်အောင်ထိဘဲ သုခမိန်ရဲ့ကမ္ဘာကိုအဖျော်
တွေ့ ဖုံးလွှမ်းကုန်ပြီလား။ သူ့ထောင်ကထွက်တဲ့နေ့လေးမှာတောင် လာ
မတွေ့နိုင်တဲ့သူငယ်ချင်းမှာ အဲဒီလောက်ထိဘဲ သုခချမ်းသာနှင့်ပြည့်စုံနေ
ခဲ့တာလား။

သူ့ရင်ထဲ နာကျင်မိပါသည်။ တရားရုံးမှာ သူ့ကိုသာ အပြစ်တွေ
သိမ့်ပုံချနေခဲ့သော သိပ်လှပတဲ့ သုခမိန်ရဲ့မိခင်ရဲ့ မျက်နှာထားတင်းတင်း
ကို သူ့အလွတ်ရနေခဲ့ပါသည်။

သူ့ရင်ထဲနာကျင်မှုတွေက ရုတ်ချည်းဖြန့်လည်ထွက်ပေါ်လာရပါ

သည်။ ဘာကိုနာကျင်နေမှန်းမသိပေမယ့် နာကျင်နေခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကြည့်စမ်း! သုခမိန်က ပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ။ နီဝါရောင်ဆံပင်တွေကလည်း နက်သွားကာ အမြဲတမ်း ဆံပင်ပုံကို ခပ်စောင်းစောင်းမျိုး သာနှစ်သက်ထတ်သည့် သုခမိန်ရဲ့ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေက ဘယ်ရောက်သွားကုန်သည်မသိ။ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းပုံစံမျိုးနှင့် ဖန်ကြည်ရောင်မျက်မှန်ကိုတောင် ခန့်ခန့်ညားညား တပ်ဆင်ထားလိုက်သေး။

သိပ်နှစ်သက်လှပါသည်ရဲ့ဆိုသော မျက်နှာပေါ်မှ နီရွှေရောင်လေးကရော ဘယ်ပဝေသဏီ လွင့်သွားပြီလဲ။ သူ၊ သုခမိန်ကို လျှောင်ရယ်ချင်မိသလို ဒေါသလည်းထွက်ရပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးခိုက်ကျွမ်းကာ မြန်မာပြည်မှာ ရှိတော့သလား။ မရှိတော့သလားဆိုတာ မသေချာလှတဲ့ စစ်သလင်းထံ တည့်တည့်ကြီးတည်လာခဲ့ပါသည်။

စစ်သလင်းတို့အိမ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။ ဖုန်းနံပါတ်များကိုနှိပ်မည်ကြံကာမှ မနိပ်ဖြစ်တော့တဲ့ ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ တံခါးထုကာပေးနေသော ခလုတ်အနီလေးကိုနှိပ်လိုက်ပါသည်။ သိပ်ကြာကြာမရပ်လိုက်ရပါ။ တံခါးနှစ်ရွက်ပွင့်သွားခြင်းနှင့်အတူ ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ပြောင်းဆန်သွားရပါသည်။

“ဟင်! စစ်သလင်း”

“ပဇောက်”

သူ့မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မှင်တက်သွားရပါသည်။

“စစ်သလင်း”

သူ ဘာမှထပ်မဆိုနိုင်တော့ပါ။ သို့သော် ဝှီးချဲ့လေးပေါ်မှ စစ်သလင်းကတော့ သူ့ကို ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြနေခဲ့ပါသည်။

“လာလေ၊ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ”

“စစ်သလင်း... မင်း... မင်း”

သူ့ရင်ထဲ မွန်းကျပ်ခြင်းတို့ ပြည့်သိပ်သွားရပါသည်။ သူ့မျက်စိကို သူပင် မယုံချင်တော့ပါ။

“ဆော့နီ... သူငယ်ချင်း။ မင်းကို ငါလာမတွေ့နိုင်တာ ဒီအခြေအနေကြောင့်ပါ။ မင်း ဒီနေ့လွှတ်လာမယ်ဆိုလို့ ငါ မင်းကိုစောင့်နေတာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းကိုလာမကြိုနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ထပ်ပြီးဆော့နီကွာ။ အခု ငါ မင်းကိုနှုတ်ဆက်ချင်တယ်။ မင်း၊ ငါနားခဏလာခဲ့ပါလား”

“စစ်သလင်း”

စစ်သလင်းရဲ့စကားများက သူ့ရင်ကို စူးနှစ်နာကျင်စေပါသည်။ သူ၊ စစ်သလင်းရဲ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်တိုင်ချလိုက်သည်ကို သူ့ကိုယ်ပိုင်

မသိလိုက်ရပါ။

“စစ်သလင်း... ငါတကာယ်မသိဘူးကွာ”

“မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာမဟုတ်လား၊ ပစောက်”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ သိုင်းဖက် နှုတ်ဆက်လိုက်

ကြပါသည်။

“မင်းအတွက် ငါပြင်ဆင်ထားတယ်။ လာကွာ”

ဟုဆိုကာ ဦးချွဲကို ကိုယ့်ဟာသာလိမ့်ကာ ဦးတည်သွားလိုက်သော

စစ်သလင်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြေမဆည်နိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

ဒါ အမြဲကခုန်ပြီး တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားခဲ့သည့်စစ်သလင်းတဲ့လား။

“မင်း ဆေးလိပ်မသောက်ဖြစ်တာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ စီးကရက်ဘူးကို သူ့ထံ လှမ်းပစ်လာ၍ သူကလည်း

ထုံးစံအတိုင်း ကျင်ထည်စွမ်းမလိုက်ပေမယ့် သူ ဒီအချိန်မှာ ဆေးလိပ်ကို

စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပါ။

ညှိုးရော်နေတဲ့ စစ်သလင်းရဲ့မျက်နှာကိုပဲ တစ်စိုက်မတ်မတ်ကြည့်

နေခဲ့ပါသည်။

“မင်း ငါ့ကို မေးခွန်းတွေ အများကြီးမေးချင်နေတာမဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ မင်း၊ မမေးဘူး။ မင်းက ဘာမှပြောင်းလဲမသွားပါဘူး၊ ပစောက်။

ဒါပေမဲ့ မင်းမဟုတ်တဲ့အခြားလူတွေကတော့ အများကြီးပြောင်းလဲသွား
ကုန်တယ်”

ဟုဆိုကာ ဘူးအစိမ်းကြီးထဲမှအရည်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်
ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း၊ ဦးလေးရော စစ်သလင်း”

“လောလောဆယ် ပန်းချီကားကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကို ခဏသွားနေ
တယ်”

“အဲ့တော့... မင်းက”

“မနက်ကျရင် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ငါ
နီးလာရင် အားလုံးကိစ္စပြီးပြီ”

“တစ်နေ့ကုန် မင်းတစ်ယောက်တည်း”

“ဒီမှာ စာရွက်တွေ၊ စုတ်တံတွေ၊ ဆေးရောင်စုံတွေ ရှိနေတာပဲ။

ဒါက ငါ့ရဲ့အဖော်ပဲပေါ့”

ဟုဆိုကာ ဗင့်သက်ကိုညှိုက်လိုက်သည်တွင် ဒါ သူသိခဲ့သော သိပ်
တက်ကြွတဲ့ သူ၏သူငယ်ချင်း စစ်သလင်းမှဟုတ်ပါလေစဟု သံသယပင်
ဖြစ်သွားမိလိုက်ပါသည်။

“ပထမတော့ ငါသေသွားချင်မိခဲ့တယ် ပစောက်”

ဟု လေးနက်စွာ တည်ကြည်သောအသံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးရူးတဲ့နောင်တပဲ။ အဲ့ဒီနောင်တကြီးရဲ့ နောက်မှာ ဘာမှထပ်လုပ်ယူလို့မရခြင်းတွေက အများကြီးပဲ။ ငါသတိရလာတဲ့အချိန်မှာ မင်းဝါဒက ဝရမ်းထုတ်ခံထားရတယ်။ မင်းက အချုပ်ခန်းထဲမှာ။ ငါ မင်းဆီလာချင်ပေမယ့်လည်း ဒီပုံစံနဲ့ ငါ အပြင်ကို တစ်စက္ကန့်လေးမှတောင် မထွက်ချင်ဘူး။ မင်း ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါ ပစောက်”

“သူခမိန်ကရော”

“မင်းယုံမလာတော့မသိဘူး... ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ ငါနဲ့သူခမိန် တစ်စက္ကန့်လေးမှတောင် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြဘူး”

“ဘာ!”

“ဒီလိုအောက်ပိုင်းသေနေတဲ့ ဇုက္ခိတကို သူတွေ့ချင်လို့ မလာတာ နေမှာပေါ့”

“မင်းဟာ ငါသိတဲ့ စစ်သလင်းမဟုတ်တော့သလိုဘဲ”

“မင်းမသိသေးလို့ပါ ပစောက်။ ဒီလိုဘဝနဲ့နေရတာ အလိုလိုနဲ့ ရင်း သိမ်ငယ်နေတာကွ”

ဟု ဆိုနှစ်သံကြီးနှင့်ပြောလာလျှင် သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ထိရှညွှားရ

ပါသည်။

“ဖြတ်ပစ်ရတာမှမဟုတ်တာ။ ကြိုးစားရင် ပြန်ကောင်းလာနိုင်တာပဲ။ မင်းကလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းက စကားကိုလှလှပပပြောတတ်မှန်း ငါသိပါတယ်။ ငါ့ကိုအားပေးတဲ့အတွက် ငါအားရှိတယ် ပစောက်။ ဒါပေမဲ့ ငါကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်”

“ငါအမွေရထားတယ်။ မင်းကို နိုင်ငံခြားမှာ ကုပေးမယ်ကွာ”

“ဖြစ်ချင်ရာတွေရည်း မတွေ့ပါနဲ့ကွာ။ အခု ငါနေသားကျနေပါပြီ”

“ဘာပြောရမလဲ”

“မင်းရင်ထဲကို ငါမြင်နေပါတယ် ပစောက်။ မင်း ငါ့ဆီအမြဲတမ်း လာမယ်ဆိုရင် ငါ ဒီလိုပဲနေရလည်း ကိစ္စမရှိတော့ဘူး”

“ဟာ”

“မင်းဝါဒ ငါ့ဆီရောက်လာခဲ့သေးတယ်”

“ဘာ!”

“ငါ သူ့ကိုမလာခိုင်းတော့ဘူး”

“မင်း ဘာအရှုထတာလဲ စစ်သလင်း။ ငါတို့က သူ့ငယ်ချင်းတွေလေ”

“ငါ ထပ်ပြီးနောင်တမရချင်ဘူး ပစောက်။ မင်းငါဒ ငါ့ဆီလာရင် ဝှံ့သွားရင်”

“အခု သူဘယ်မှာလဲ”

“အဲ့ဒါတော့ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်လောက်ပဲ မလာနိုင်လို့ ပြောပြော တစ်လတစ်ခါတော့ ငါ့ဆီရောက်လာတယ်”

“ငါ သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်ကွာ”

“ငါစိတ်ထင်တာ မလွဲဘူးဆိုရင် ဒီည သူ့ငါ့ဆီရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ မင်းလွတ်လာမယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။ ငါ သူ့ကိုပြောလိုက်တာ”

“သူ့အဆင်ပြေရဲ့လား စစ်သလင်း”

“သူ့ခွဲတွေ့တော့ သိမှာပါ။ အဲ့ဒီနေ့ကသာ ငါတို့ဖူးမနေခဲ့ကြဘူးဆိုရင် မင်းလည်း မင်းအဖေရဲ့ရွာနဲ့ခွာခြင်းကိုခံရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ့အကန့်ကို မင်းခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်... စစ်သလင်း”

“ငါလည်း ခုလို ဒုက္ခိတဖြစ်မှာ မဟုတ်သလို၊ မင်းငါဒကလည်း ဝရမ်းပြေးဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါဆို မင်းငါဒရဲ့အမေလည်း စောစောကြီးမသေရဘူး”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ် ပစောက်။ စိတ်ကြောင့်ပဲထင်ပါတယ်။ အမှုဖြစ်ပြီး

ခြောက်လလောက်မှာ မင်းငါဒရဲ့အမေ ဆုံးသွားတယ်။ သိပ်ပြီးရင်နာစရာကောင်းတာက အဲ့ဒီအသုဘကို မင်းငါဒ ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီး မသွားပဲ့ခဲ့ဘူး။ ငါ ပထမဆုံးမြင်ရတာပဲ မင်းငါဒရဲ့မျက်ရည်တွေကို။ သူ တစ်ညလုံး ငါ့ဆီမှာ လာတိုနေခဲ့တယ်။ အနံ့တိကို သူသတ်သလိုဖြစ်သွားတယ်တဲ့။ သူ့ကို ငါနှစ်သိမ့်ပေမယ့် အကျိုးသက်ရောက်မှု သိပ်မရှိဘူးထင်ပါတယ်။ ငါနားလည်တာတစ်ခုတော့ ရှိနေတယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းငါဒနဲ့ သုခမိန်ကြားမှာ တစ်ခုခုရှိနေပုံရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အတိအကျတော့မသိဘူး။ သုခမိန်ကို ပညာပေးရမယ်လို့တော့ ပြောနေတာပဲ။ မေးလို့လည်းမရဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ မာစီဒီးဘန်ပေါ်မှ သုခမိန်ရဲ့ပြုံးပြဲမျက်နှာက အာရုံထဲ ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့ရပါသည်။

“ပစောက်... မင်းနားဦးလေ”

“နှစ်နှစ်လောက် နားပြီးပြီပဲ။ အထူးနားဖို့မလိုတော့ပါဘူး”

“တကယ်ပဲ မင်းဘာမှဖြစ်ဘူးလား ပစောက်”

“ငါက ဘာကို ဘာဖြစ်နေရမှာလဲ”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း လက်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို ဖောက်လိုက်တော့
လေ”

“ဪ... အင်း”

ဟုဆိုကာ ယောင်နုနုနှင့် ကြိုးစက်ဆွဲလိုက်ပါသည်။

“ငါ ပန်းချီကားတစ်ခုကို အပီအပင်ရေးနေတယ်။ ငါတို့ရဲ့ အရင်
က ပုံကိုလေ”

“မင်းဆံပင်တွေက ရှည်နေပြီ”

“တမင်တကာထားလိုက်တာ”

“မင်းပဲ အရှည်မကြိုက်ဘူးဆို”

“အဲ့ဒါ အရင်ကလေ။ အဲ့တုန်းက ငါက အရမ်းလန်းတဲ့ ပန်း
တစ်ယောက်ကို။ Dancer လေ... ဟဲ့... ဟဲ့... အခုက ငါက ပန်းချီ
ကားတွေရေးတဲ့ပန်းချီဆရာ။ ကွာဟသွားတာက အကြီးကြီးပဲ။ နည်းနည်း
တော့ ပြောင်းလဲသွားမှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မပြောင်းလဲတာရှိတယ်”

“ဟမ်”

“မင်းရဲ့လက်ချောင်းက အကွင်းတွေလေ”

“ဪ... ဟား... ဟား... ဟား”

“ငါ့ရော မင်းတို့နဲ့အတူရေးပြီး ရယ်လို့ရမလား”

ဟုဆိုကာ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လှတဲ့

အသံကြောင့်...

“ဟား... မင်းငါဒါ”

“ပစောက်”

ထိုအခါမှာမှ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ
သိုင်းဖက်နှုတ်ဆက်ပစ်ကြပါသည်။

“တံခါးတွေ အကုန်ပိတ်ထားတာကို မင်းဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ

မင်းငါဒါ”

“ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာရာပေါ့။ ဒီနှစ်နှစ်အတွင်း ဒါတွေ ငါတော်
တော်နှင်သွားပြီ”

ဟု မင်းငါဒါက တက်တက်ကြွကြွပြောလာပါသည်။

“မင်းအထဲကို ဘယ်တော့ရောက်လာမလဲလို့။ ငါစိတ်ပူခဲ့တယ်
မင်းငါဒါ”

“သိုင်းကျူး... ပစောက်။ ငါတော်တာ မင်းမသိသေးလို့ပါ။ ငါက

အရှောင်အတိမ်းကောင်းတယ်လေ။ ငါ့ကို သူတို့မမိနိုင်ပါဘူး”

“မင်း ဘယ်မှာပုန်းနေတာလဲ”

၆၀ နှစ် မယ်နိုင်

“ဒီမြို့ထဲမှာပဲ ဘယ်မှမရွေ့ဘူး။ မင်းမကြားဖူးဘူးလား။ အတ္တရယ် အရှိဆုံးနေရာက အလုံခြုံဆုံးဆိုတာလေ”

“တော်တယ်ကွာ”

“ကြာလာရင် မင်း ငါ့ကို ဒီထက်ချိုးကျူးလာဦးမယ်”

“မင်း ဒီအထဲကို ဘယ်အပေါက်က ရောက်လာတာလဲ”

“ဒီမေးခွန်းကို ငါအကြိမ်ကြိမ်မေးဖူးတယ် ပစောက်။ သွားမမေးနဲ့။ သူတော်ကြောင်းကို ကွန့်ညှန်ပြီး ဖြေလာလိမ့်မယ်”

“ဒီကောင် ငါ့ကိုနှိပ်နေပြီ။ မင်း ဒီကိုလားကတည်းက ငါ မင်းကို မြင်နေတယ်”

“ဒါများ ခေါ်ရော့ပေါ့ကွာ။ ချိုးဘုကြီးလို့”

“မင်း ကားပေါ်မှာ ငါးမိနစ်လောက်ငြိမ်နေပြီးမှ ဘဲလ်တီးတယ် ဟုတ်တယ်နော်”

“မင်း ဘယ်ကကြည့်နေတာလဲ။ ဒါကိုများ လာခဲ့ရော့ပေါ့”

“အဲ့ဒီအချိန်ကသာ ငါ မင်းကိုတွေ့ချင်စေခဲ့တာလား ငါ ဝိုင်းရုံ”
ဟုဆိုကာ လက်နှစ်ဖက်ကိုပူးပြုလျှင် ပစောက်မှာ အံ့ဩသွားရပါသည်။

“မင်းရဲ့အနောက်မှာ ရှုံးနိမ့်နေတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ငါ့ကို

ပိုက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါနည်းနည်းမှောင်သွားအောင် အချိန်စောင့်လိုက်တာ”

“တော်တယ်ကွာ။ ပုဂ္ဂိုလား”

“ငါ့အကြောင်းတွေ မင်းကို စစ်သလင်း ဖောက်သည်ချပြီးနေပြီ ဟုတ်လား”

“မင်း အခုဘယ်မှာနေလဲ မင်းငါဒါ”

“တစ်ခါတစ်ရံ ဟိုတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဇရပ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ အပေ့အိမ်”

ဟုပြောလိုက်သည်တွင် ပြုဆင်းသွားတဲ့ ပစောက်ရဲ့မျက်နှာကြောင့်...

“မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာလား မင်းငါဒါ”

“ဟာ”

“ဒီကောင် စစ်သလင်း အမေနဲ့အဖေကိုတောင် သိပ်မသိဘူး။ မင်းလည်း အဖေကပစ်၊ အမေကပစ်နဲ့။ ငါ့အမေက သေသွားတာပဲ။ ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မင်းရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် မင်းငါဒါ”

“ငါပညာပါဘူး။ ခံစားရပါတယ်။ မင်းတို့နှစ်ကောင်နဲ့ ယှဉ်လိုက်

တော့ ငါ့အကန့်က ဝါးပါးလေးပါ”

“မင်းငါဒေ၊ မင်းဖြစ်တယ်နော်”

“သုခမိန်ကိုသာ ငါးချက်လောက်ဆွဲထိုးရမယ်ဆိုရင် ငါကျေနပ်
ပြီ”

“ဘာ!”

“မင်းအံ့ဩသွားသလား ပစောက်။ ငါ ဒီကောင့်ကို ဘာကြောင့်
ဆွဲထိုးချင်သလဲဆိုတာ မင်းဘာမှမမေးနဲ့။ ငါ သူ့ကို ငါးချက်ပဲ ဆွဲထိုးချင်
တာ”

ဟု ခိုင်မာစွာပြောလိုက်တဲ့ မင်းငါဒေရဲ့စကားလုံးတွေကြားမှာ နာ
ကြည်းမှုကို ပျက်ပျက်ကွင်းကွင်းကြီး သိမြင်လိုက်ရပါသည်။

သူနှင့်စစ်သလင်းမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ ဘာကို
မှ နားမလည်ကုန်တော့။

အခန်း (၅)

“မင်းပန်းချီကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

ဟု တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေခဲ့သော ပစောက်က မေးလိုက်လျှင်
စုတ်ချက်တွေကို လှလှပပချယ်မှုန်းနေခဲ့သော စစ်သလင်းက...

“ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်ဘူး”

“ဘာကြောင့်ဆွဲနေသေးလဲ”

“စိတ်ထဲကဆန္ဒအတိုင်း ရေးခြစ်နေတာ ဒီပန်းချီကားလိုပဲ ငါ
စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်”

ဟု လေးလေးနက်နက်ပြောလာသော စစ်သလင်းရဲ့စကားများ

ကြောင့် ပစောက်မှာ ပို၍ပင် ပန်းချီကားကိုစူးစိုက်ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။
မီးခိုးရောင်၊ အပြာရောင်နှင့် အဖြူရောင်ရေခဲလေးများကို
ရောယှက်ကာ သုံးထားပြီး ဟိုတစ်ကွက်ဒီတစ်ကွက်နှင့် ရှုပ်ထွေးနေပါ
သည်။ အမှတ်တံဆိပ်ကြည့်လိုက်လျှင် ခရုအိမ်လိုလိုလေးထင်ရပေမယ့်
ငှက်သိုက်မှန်သဏ္ဍာန် အလုံးကြီးဖြစ်နေပါသည်။ ဘာလဲဆိုတာကို တွေး
နိုင်လောက်တဲ့ထဲ ဉာဏ်မစီခွဲပေမယ့် မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးပြီး ဘာကိုမှရေရာ
သေချာခြင်းအလျဉ်းမရှိတာတော့ ပေါ်လွင်နေပါသည်။

- “ငါတို့အပြင်ထွက်ရအောင် စစ်သလင်း”
- “အဲ့ဒီစကားကို ငါအကြောက်ဆုံးပဲ ပစောက်”
- “ဘာကြောင့်လဲ”
- “နောက် ဘာမှမဖြစ်ချင်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး ငါက ဒီလိုပုံစံကြီး
နဲ့”
- “အဲ့ဒါဘာဖြစ်လဲ”
- “ငါမထွက်ချင်ဘူး”
- “အဲ့ဒီလိုမျိုးကြီးဖြစ်သွားတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး... စစ်
သလင်း”
- “မင်းအသွားအလာဆင်ခြင်ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“စဉ်းစားမိလို့ပါ။ မင်းကို ငန်းတို့ကောင်တွေက သိပ်ကြည်တာ
မဟုတ်ဘူး”
ဟု စိုးရိမ်မကင်းနှင့် စေတနာတွေလျှံကာ သတိပေးလျှင် သူပြီး
လိုက်တဲ့အပြုမက အဓိပ္ပာယ်များစွာကို ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။
ထိုစဉ်တတူတူမြည်လာသောအသံကြောင့် သူက ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး
နားထောင်လိုက်လျှင်...

- “ပစောက်... ငါ့ဆီကိုအမြန်ဆုံးလာပါ”
- ဟုသောရေကြီးသုတ်ပြာနိုင်လှတဲ့ မင်းဝါဒ၏အသံကြောင့်...
- “မင်းအခုဘယ်မှာလဲ”
- “(-----) မှာ မြန်မြန်နော်”
- “ငါးမိနစ်ပဲစောင့်... ”
- ဟုဆိုကာ သားရေဂျာကင်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်တွင်...
- “ဘယ်သူလဲ”
- “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ခဏနော်”
- ဟုဆိုကာ ကမန်းကတန်းထွက်လာဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူတွေ့တာ
မလွဲဘူးဆိုရင် မင်းဝါဒက အမှန်အကြင်တွေ့နေတာပဲဖြစ်ရပေမည်။ မင်း

ဝါဒလိုလူမျိုးက အမှန်တကယ်အကြင်အတည်းမတွေ့ဘဲ အခြားလူတစ်ယောက်ကို အချိန်ကုန်ခံစားခေါ်မည့်လူမျိုးမဟုတ်။

သို့သော် သူ့ရောက်သွားသောအချိန်မှာ ကတ္တရာလမ်းပေါ်ခွေခွေလေးလဲကျနေသောမင်းဝါဒက သူ့ကိုမရှုမလှကြီးဆီးကြိုနေခဲ့ပါသည်။

“မင်းဝါဒ”

သူက ကားပေါ်မှရန်ဆင်းချကာ မင်းဝါဒကိုဆွဲပွေ့ပြီး ခေါ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် မင်းဝါဒမှာ သူ့ကိုမျက်လုံးလေးမပွင့်တဖွင့်ကြည့်ကာ

“ပစောက်”

“မင်းကို ဘယ်ကောင်တွေဆော်သွားတာလဲ။ အခု ဒီကောင်တွေ ဘယ်မှာလဲ”

“မင်း... မင်းမသိတဲ့တခြားလူတွေပါ”

“ဟားကွာ... တောက်!”

သူ့ရင်ထဲ နာနာကျင်ကျင်ကြီးပင် ဒေါသဖြစ်မိပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် မင်းဝါဒရဲ့လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိ၏။

“အ...”

“ဟင်!

“ငါ့လက်မောင်းကို ဓားနဲ့ထိုးမိသွားတယ်”

ဟုဆိုလာမှ သူ့ကြည့်လိုက်မိစဉ် သွေးစေးများနှင့်လိမ်းနေသောကြောင့်...

“မင်းကို ဆေးရုံပို့ရမယ်”

“မပို့နဲ့”

“ရမလားကွာ မင်းခေါင်းမှာလည်း ပေါက်ပြဲနေတယ်၊ လက်မောင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

“ငါ့ကို ခဲတွေမိသွားမှာပေါ့”

ထိုအခါမှ အန္တရာယ်ကို သူက သတိပြုမိသွားရပါသည်။

“တောက်! ဟားကွာ...”

သူ ဘာကိုမှမတွေ့နိုင်ရအောင် ကျဉ်းကြပ်သွားရပါသည်။ သို့သော် သွေးစေးများနှင့်ပေကျဲနေသောမင်းဝါဒကို လဲကျနေရာမှ ပွေ့ချီတာ ကားပေါ်သို့တင်ခေါ်လာခဲ့ပါ၏။

“မင်းအမှုပတ်နေမှာ ငါစိုးရိမ်တယ် ပစောက်။ မင်းက အထဲက ထွက်လာတာ ဘယ်လောက်မှကြာသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ငါအကူအညီ

တောင်းရမယ့်လူက စစ်သလင်းမဖြစ်နိုင်လို့ပါ။ ငါ ခဏပဲနေမှာပါကွာ”

“မင်းဝါဒ၊ မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်မှာလား။ ငါ နံရံကိုဝင်တိုက်ပစ်ရမှာလား”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

“မင်းပါဒ”

ပစောက်က ဒေါသဖြစ်နေပေမယ့်လည်း ဒါကရုဏာဒေါသဆိုတာ သိရ၍ သူ့ရင်ထဲ ပို၍နက်ရှိုင်းသွားမိ၍ဖြစ်ပါသည်။

“ငါ ခက်ခဲခဲ့ရတာ၊ ဒီထက်အများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို မင်းနဲ့ စစ်သလင်းလိုကောင်းပေးမယ့်လူ ရှိမနေခဲ့ဘူး။ စစ်သလင်းက ငါ့ကို မလာနဲ့လို့ပြောတာ ငါမိသွားမှာစိုးလို့ပါ။ မင်းနဲ့စစ်သလင်း ငါ့ဘက်မှာ ရှိနေတာ ငါကံကောင်းပါတယ် ပစောက်”

“မင်းပါဒ၊ မင်းတိတ်တော့၊ မင်းဒဏ်ရာတွေ သွေးထွက်လွန်ပြီး သေခွားလို့တော့ အားလုံးသေပြီသာမှတ်”

ဟုကြားပြီးလိုက်တဲ့ပစောက်ရဲ့အသံက ဒေါသတွေအလုံးအရင်းနဲ့ ပို့ လိပ်ခဲတင်းလင်းနိုင်လှပါသည်။ ညကလည်း မှောင်ရီပျိုးနေခဲ့ပြီနဲ့ ဆေးဆိုင်တွေကလည်း ပိတ်ကုန်၍ သူဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စတီယာရင်ကို တဘုန်းဘုန်းထုချပစ်လိုက်သည်။

ကုရှင်ပေါ်လှဲနေခဲ့သောသူငယ်ချင်းမှာလည်း ဝေဒနာရင့်ရင့်ကို အလူးအလဲခံစားနေရသည်မို့ အဆင်မပြေခြင်းတွေက ဒေါသအဖြစ်က ပြောင်းလာရပါသည်။

သို့သော် တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ ကားကို တုန့်ခနဲ ရုတ်တရက်ကြီးထိုးရင်ပစ်လိုက်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ မှန်ပါးပါးအလင်းရောင်လက်ကျန်လေးနှင့် ဆေးခန်း တစ်ခန်းဖြစ်နေပါသည်။ သူဘာမှထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုဆေးခန်းထဲသို့ ကူးရှူးထိုးပြေးဝင်သွားလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါမှ တံခါး ချုပ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆွဲပိတ်နေသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တန်းတိုးပါသည်။

“ဆရာဝန်ဘယ်မှာလဲ”

“ဆရာပြန်သွားပါပြီ။ ဆေးခန်းပိတ်ပြီရှင်၊ နောက်မှတ်...”

ဟု စကားက တန်းလန်းကြီးရင်တန့်သွားရပါသည်။

“ဟင်! ရှင်... ရှင်... ဟိုအစ်ကိုကြီးမဟုတ်လား။ ရှင်ကို သုခါ စက်ဘီးနဲ့တိုက်...”

“မင်းက ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သုခါက နာစိလေ”

ဟုပင် ပြီးအောင်မပြောနိုင်တော့ပါ။

“ဟင် ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါဘာမှမပြောချင်ဘူး။ မင်း အခုငါ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ။ ဆေး

အိတ်ဘယ်မှာလဲ”

“ရှင်က အယ်လိုလူလဲ။ သုဒ္ဓါလက်ကိုလွှတ်ပါ”

“ဘယ်မှာလဲဆေးအိတ်၊ ငါကောင်းကောင်းပြောနေတဲ့အခါ လိုက်ခဲ့နော်။ ငါဒေါသမဖြစ်ချင်ဘူး”

ဟုပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်းမိုက်မည် ထိုလူ၏ပုံစံရင့်ရင့်ကြောင့် သုဒ္ဓါမှာ လန့်သွားရပါသည်။ သူမမှာ ထိုလူကိုကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ပင် ဘာမှထင်၍မဆိုနိုင်တော့ပါဘဲ ခက်ထန်မာကြောနေတဲ့မျက်နှာထားကြီးကိုသာ ပြူးကြောင်ကြောင်လေး မမှိတ်မသန်ကြည့်နေမိခဲ့ပါသော်လည်း ထိုလူမှာ စိတ်မရှည်နိုင်စွာပင် တွေ့ကရာဆေးဘူးများကိုသာ ခြင်းကြီးတစ်ခြင်းထဲ ကြူးထည့်လိုက်ပြီး သူမ၏လက်မောင်းကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး ဒဏ္ဍိတ်တိုက်ဆွဲခေါ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“အား... အ”

လက်မောင်းအိုးလေး နာကျင်သွားမိ၍ ညည်းညူမိပါသော်လည်း ထိုလူမှာ လုံးဝအရေးစိုက်ပုံမရဘဲ ကားပေါ်သို့သာ သူမကိုတွန်းတင်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ သုဒ္ဓါအော်ပစ်လိုက်ရင် ရှင်ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ”

ဟုံသူမမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရန်စွာလိုက်၏။ သို့သော် ဦးခနဲကျရောက်လာတဲ့ထိုလူ၏အကြည့်ကြောင့် ဇက်ကလေးပုဝင်သွားရပြန်ပါသည်။

“ဒီမှာ ငါ့လက်တွေကိုမြင်တယ်မဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်ကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့လည်း ဝန်မလေးသလို လည်ပင်းညှစ်သတ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး။ မင်းရဲ့လည်ပင်းသေးသေးလေးလောက်တော့ ငါ နှစ်စက္ကန့်မညှစ်လိုက်ရဲ့ဘူး။ အော်သံတောင်မဆုံးခင် အသက်ထွက်သွားစေရမယ်”

ဟုခပ်တည်တည်ကြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ဆိုကာ ချာခနဲလှည့်သွားပြီး ကားကိုခနဲမောင်းပစ်သောကြောင့် သူမပင်လျှင် ကိုယ်ရှိန်ကို မထိန်းလိုက်နိုင်ဘဲ ကျရှင်နှင့် နဖူးထိပ်စပ်လေးက ဝိတ်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

ထိုအခါကျမှ ဒီကားထဲမှာ သူမနှင့်ထိုလူဒေါသအိုးအပြင် အခြားလူတစ်ယောက် ရှိနေပါသေးလားဆိုတာ သူမသိလိုက်ရပါသည်။

“ဟင်!”

သူမလက်ထိသို့စွန်းပေလာသော စေးပျစ်ပျစ်အတွေ့ကြောင့်...

“သွေး... သွေးတွေ”

“မင်း ငါ့သူငယ်ချင်းကိုကြည့်ပေးပါ။ အကယ်၍ ငါ့သူငယ်ချင်း သေသွားရင်တော့ မင်းလည်းလိုက်သေရမယ်မှတ်”

ထိုအခါမှာတော့ သူ့အဖုန်တကယ်ပင် ဒေါသဖြစ်သွားရပါသည်။ သူပြောပုံက သူမကပဲ သေခြင်းရှင်ခြင်းကိုအစိုးရတဲ့စေတမန်ကြီးလိုလို။

“အဲဒီလောက်သာတတ်နိုင်ရင် အမေ့အဖေကလည်း သေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကတည်း... ဒီလောက်ပဲချစ်နေရင် ဒီလောက်အထူးကု ဆေးရုံတွေ၊ အထူးကုပါရဂူတွေရှိနေတာပဲ။ ဒေါ်သွားပါလား။ ဘာမဟုတ် တဲ့ဆေးခန်းက အကူနာစ်ကို လာခေါ်နေစရာလား။”

ဟုဒေါသဖြစ်ဖြစ် ကြုံးအော်လိုက်ရပေမယ့် ကြင်နာတတ်တဲ့စိတ် လေးကြောင့် တီးဆိုညည်းညူနေသောလူနာရဲ့လက်ကလေးတွေကိုကိုင် ပြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

သူက နေရာတစ်ခုအရောက်မှာတော့ ကားကိုတုန့်ခန့်ရပ်လိုက် ပြီး ပြေးဆင်းကာ လူနာကိုပွေ့ချီလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဆင်းပြီးလိုက်ခဲ့”

အကြင်နာမဲ့လွန်းလှသည့်ထိုအသံအောက်စက်ကြောင့် သူမမှာ စိတ်ထဲအနည်းငယ်ကသိကအောင့်နိုင်လှပေမယ့်လည်း စုထော်ထော်လေး ပင် လိုက်လာခဲ့ရပြန်ပါသည်။

သူက ရှုပ်ပွနေသောအခန်းထဲသို့ခေါ်လာပြီး အဝတ်အစားများ နှင့် လုံးထွေးနေခဲ့သောခုတင်ပေါ်သို့ လူနာကိုထင်လိုက်ပြီး

“သူ့လက်မောင်းမှာ ဓားထိထားတယ်။ ဒေါင်းလည်းပေါက်သွား တယ်ထင်တယ်။ သွေးထွက်နေတယ်။ အဲဒါ မင်းမြန်မြန်လုပ်ပါ။ ငါဘာ လုပ်ပေးရမလဲ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ရှင်ထွက်သွားပါ”

ဟုသူမက ရွဲကာပြောလိုက်ပေမယ့် သူက အတည်ထင်သွား၍ ထင်သည်။ သူမကိုစိုက်ကြည့်ကာ...

“သူ့ကိုဂရုစိုက်ပါ။ ငါ ဝရန်တာမှာရှိနေမယ်။ လိုအပ်ရင် အော် လိုက်”

ဟုပင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၍ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပစ်လိုက်၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ဘီယာတစ်လုံးကိုဆွဲယူကာ လေအေးအေးနှင့်ပြည့် ကာ တစ်ခွဲချင်းသောက်ပစ်သည်မှာ ဘီယာတစ်ဘူး ဘယ်လိုကုန်သွား မှန်းပင်မသိ။

“ဟိုလူကြီး”

ဟုခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်လာသောအခါမှ သူက အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင် လာချိန်တွင်မူ ခုတင်ပေါ် ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့်လှဲနေသောမင်းဝါဒကို သက်တောင့်သက်သာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သူ့ရဲ့လား”

“သုခါထိုးလိုက်တဲ့ဆေးက မကောင်းလာရင်သာနေရမယ်။ သေ
တော့မသေနိုင်ပါဘူး”

“သူ့အစ်ရာကရော”

“ကောင်းသွားမယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ။ သုခါလည်း... တတ်
သလောက်မှတ်သလောက်တော့ လုပ်ထားပေးတာပဲ။ ဒီလောက်ပဲ တတ်
နိုင်တယ်။ ကဲ... ရှင်... သုခါကိုပြန်ပို့တော့”

“မင်း ဒီနေ့တော့ ဒီမှာပဲအိပ်လိုက်”

“ဘာ! ရှင်ရှူးနေပြီလား”

“မင်းကို ငါတွေ့ပိုပေးပါ့မယ်”

“ဘာ”

“ငါက မင်းတော့သလိုပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှအကျဉ်းကောက်
မနေနဲ့။ ဟိုဘက်မှာ အခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်။ မင်းဟာမင်း စိတ်ကြိုက်
သေလို့ရတယ်။ အဲကယ်၍ မင်းပြန်ချင်တယ်ဆိုရင်တောင် ငါက မင်းကို
ပြန်ပို့နိုင်ဘူး”

“ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူလဲ”

“ငါမသိဘဲ ထွက်သွားရင်တော့ သေပြီသာမှတ်”

ဟုဆိုကာ တံခါးကုတ်ဆွဲလှည့်ပြီး သော့ကိုအသေခတ်ပစ်လိုက်

ပါသည်။ ထိုအခါမှာတော့ သူမ၏မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်များက အလို
လိုကျလာရပါသည်။

သူမ မှားသွားပြီလား...

❄ ❄ ❄

အခန်း (၆)

နေရောင်စူးစူးက မျက်နှာပေါ်ကျရောက်လာတော့မှ မျက်လုံးနှစ်
လုံးက ပွင့်လာခဲ့ပါသည်။ လက်မောင်းအိုးတစ်ဖက်မှာ ထုံကျင်ကိုက်ခဲ
နေတာကြောင့် မျက်နှာမှာ ရှုံ့ပဲ့သွားရပါသည်။

သူ အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထဖို့ကြံစိုက်. . .

“ရဲလား မင်းဝါဒ”

“ဟင်. . . မင်းဒီမှာအိပ်နေတာလား”

ဟု ခုတင်အောက်က ကြမ်းခင်းပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ခုတင်
ပေါ်ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်ပျော်နေပုံရတဲ့ပစ္စောကကို မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ပစောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပင် အဖြေခကားမရှိဘဲ သူ့ကိုပင် ထပ်ဂရုစိုက်ပသွားတော့ဘဲ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဟိုအခန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့သွားမအိပ်တာလဲ”

သူထပ်မံ၍မေးလိုက်ပြန်ပါသော်လည်း ပစောက်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရေခဲသေတ္တာကိုသာဖွင့်ပြီး ရေဘူးကို အာလုပ်မကျွင်းဘဲ မော့ချပစ်ပါ၏။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်လာမှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ မင်း ငါ့ကိုဆေးရုံတစ်ခုခုခေါ်သွားသေးလား”

“မင်းကို ငါဘယ်တော့မှ ထောင်ထဲမပို့ဘူး။ ထောင်ရဲ့အရသာကို ထောင်ကျမှူးတဲ့လူပဲ သိတယ်”

“မင်းကိုယ်တိုင်ပြုစုထားတာမဟုတ်တာတော့ ကေနဲ့ပဲ ပစောက်၊ ငါ တစ်ညလုံးအိပ်ပျော်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ပတ်တီးက စနစ်တကျပဲ”

“ရှင်လက်မောင်းက တော်တော်လေးပြီသွားလို့ နှစ်ချက်ချုပ်လိုက်ရတယ်”

ဟူသောအသံစူးစူးက ထွက်ပေါ်လာ၍ မင်းဝါဒမှာ အံ့ဩသွားမိပါသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေးက မကျေမနပ်ပုံစံမျိုးနှင့်...

“ကဲ... သုဒ္ဓါ အိမ်ပြန်လို့ရပြီလား”

ဟု ဆေးခြင်းလေးကိုင်ကာ မှင်သေသေလေးရင်လိုက်ပါသည်။ မင်းဝါဒမှာ မယ်ခိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားရပါသည်။ ပစောက်လိုကောင် ဒီလိုမိန်းကလေးမိတ်ဆွေ ရှိနေခဲ့လို့ပါ။

“မင်းဖြစ်တယ်နော် မင်းဝါဒ”

ဟုမေးနေသော သူ့ရဲ့စကားကို မဖြေကြားဘဲ မင်းဝါဒကိုသာ ဆက်လက်၍မေးခွန်းထုတ်နေ၍ မင်းဝါဒမှာ နားမလည်ပါးမလည်ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ရှင်ကို သုဒ္ဓါ၊ မန်းဆေးတစ်ချောင်း ထိုးသွားပေးမယ်၊ ပြီးရင် သုဒ္ဓါကို ပြန်ခိုင်းပါ။ နို့မဟုတ်ရင် လူပျောက်ကြော်ငြာက ပါလာတော့မယ်”

ဟုဆိုလာမှ သူခပ်ရေးရေးသဘောပေါက်စပြုလာ၍ သုဒ္ဓါဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ရှင်တို့က သူငယ်ချင်းတွေလား။ ညီအစ်ကိုတွေလား”

ဟုဆေးထိုးပေးရင်းမေးလာ၍ သူသိလိုက်ပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးပဲ ပစောက်က ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေမဟုတ်ကြဘူးဆိုတာကိုပေါ့။

“မင်းနာမည်က သုဒ္ဓါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သုဒ္ဓါ၊ နှစ်လုံးတည်း”

“မင်းနဲ့ပစောက်က ဘယ်လိုသိကြတာလဲ”

“အင်း... ကိုယ်က မင်းဝါဒပါ။ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ ပစောက်ကို တကယ် မသိဘူးလား”

“မင်းတကယ်မသိဘူးလား”

သူမပြန်မဖြေဘဲ အလုပ်ရှုပ်ပြနေပါသည်။

“ရှင်က သိပ်ခိုင်ရည်ရှိတာပဲ။ ရှင်ဒဏ်ရာအရဆိုရင် ဒီလောက် လန်းဆန်းမနေသင့်ဘူး။ ရှင်ခေါင်းထဲမှာ နေရမခက်ဘူးလား”

“အဲဒီလောက်တော့ သိပ်ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က ဒီထက်ကြီးတဲ့ဒဏ်ရာကြီးနဲ့တောင် ဆေးဝါးမရှိဘာမသိနဲ့ ပြေးလွှားပုန်းခိုနေခဲ့ရသေးတာပဲ”

ဟု မင်းဝါဒက အမှတ်တံဆိပ်ပြောလိုက်စဉ်မှာ...

“မင်းပြန်တော့မှာမဟုတ်လား”

ဟူသောအမိန့်ပေးသံလိုလိုကြီးက ဟိန်း၍ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှာတော့ သူမက ဝမ်းသာအားရပင် ဆေးခြင်းတောင်းလေးစား ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“အဆင်သင့်ပဲ”

ဟုဆို၍ သူမကဦးဆောင်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်

တွင်...

“ပစောက်”

ဘာလဲဟူသောမေးခွန်းမျိုးရှိသည့်မျက်ဝန်းမျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်ရာ မင်းဝါဒက တစ်ခုခုပြောမည်ကြံပြီးမှ ဘာမှပပြောဖြစ်တော့ဘဲ သူဒွါဟု ခေါ်သောဆရာမလေးကိုသာကြည့်လိုက်ပြီး...

“နောက်နေလည်း လာပေးပါဦး”

“မလိုတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှလာစရာမလိုဘူး”

ဟုဆိုလိုက်သည့်ပစောက်ရဲ့အသံက သပ်ပြတ်မြတ်ကြီးထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုစကားကြီးကြောင့် သူဒွါရင်ထဲ ခိုးလို့ခုလုဖြစ်သွားရပေမယ့်လည်း

“ကောင်းတာပေါ့၊ အကြိုက်ပဲ”

ဟုပင် ရွံ့ပြီးပြောလိုက်သေး...။

‘ဘယ့်နယ်တော် ကိုယ်ကပဲ ခေယယလိုက်ပါရစေလို့ဆိုပြီး လိုက်လာခဲ့ရတဲ့အတိုင်း’ ဟု စိတ်ထဲမှာ မှဲ့ရွံ့ကာပြောလိုက်ပြီး မြင့်မြင့်မားမားကြီးနှင့် လှေကားထစ်များကို လွှားခနဲလွှားခနဲဆင်းနေသော ပစောက်၏ နောက်နေ့ကို လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် သပ်ဖွဖျံ့နီရွယ်လိုက်ပါသေး၏။

သို့သော် သိပ်လျှင်သောပစောက်က နောက်ကိုမျက်ခနဲလှည့်ကြည့်

လာ၍ သူ့ခိုးလုမိသွားတဲ့ သူမရဲ့လက်သီးဆုပ်ကလေးကို ဘယ်မှာပဲ ပြေးပွက်ရကောင်းနိုးဖြစ်ရပါသေး၏။

“မင်း သူငယ်နာမစင်ဘူးလား”

ဟူသော ဘုတောတောအကြည့်နှင့် မေတ္တာကင်းမဲ့လှသောထို အသံကို သူမုန်းမိပါလေ၏။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အဆင်မပြေလှစွာ သူမောင်းသော ကားပေါ်မှာ သူမလိုက်ပါလာ၍ သူမ၏နေအိမ်သို့ရောက်စဉ်မှာပင် သူမ ကိုစိတ်ပူကာ စောင့်ကြိုနေပုံရတဲ့ဒေါ်ကြီးစိုးကို ရတက်မအေးတွေ့လိုက် ရပါသည်။ သူမကိုမြင်မြင်ချင်း အိမ်ထဲမှပြေးထွက်လာသောဒေါ်ကြီးစိုးက စိုးရိမ်ကြီးစွာပင်...

“သုခွါရယ်၊ ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ။ ဒေါ်ကြီးစိုးဖြင့် စိတ်ပူ လိုက်တာ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဒေါ်ကြီးစိုးရယ်။ သုခွါက လူနာသွားကြည့်ပေးနေ တာ”

“လူနာ”

ဟုအထိတ်တလန့်နှင့်ပြောကာ သုခွါဆင်းလာခဲ့သောကားပေါ်သို့ မျက်စိရွေ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် တစ်လောကလုံးက သူ့လုပ်စာ ထိုင်စား ထားသလို မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့်လူငယ်ကို ထင်ရှားစွာတွေ့လိုက်

ရပါသည်။ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားသောဒေါ်ကြီးစိုးကိုပင် ထင်ကျောတန်းကျော သူည့်ကြည့်ဖော်မရဘဲ တာမှလွတ်သည်အပြေးသမားတစ်ဦးနယ် လျှော ခနဲထွက်သွားသောကားကလေးကို ဒေါ်ကြီးစိုးက ပို၍ခွဲရွဲကာကြည့်လိုက် ပြီး...

“ရိုင်းလိုက်တာ”

“ရှင်”

“အေးလေ... ကိုယ့်ကိုလိုက်ပြီးကြည့်ပေးတဲ့ဆရာဝန်... အဲ့ နာရီကိုတော့ အနည်းဆုံးပြုပြင်သွားသင့်သေးတယ်လေ”

“သူက အဲ့လိုပဲနေတတ်လို့နဲ့တူတယ်”

“ရိုင်းလွန်းပါတယ်အေ”

“ကဲ ဒေါ်ကြီးစိုးရယ် တော်ပါတော့၊ သုခွါ ဒီလိုပဲရပ်နေရတော့ မှာလား”

“အဲတော့! မေ့သွားလို့ လာလာ၊ ငါ့တုမလေး ပင်ပန်းရောပေါ့”

ဟုဆိုကာ သုခွါလက်ထဲမှဆွဲခြင်းကိုလှည့်ယူလိုက်သည်တွင် ထွက် ပေါ်လာသောကားထိုးဆိုင်ကပ်ကြောင့် ထပ်မံပြီးလှည့်ကြည့်လိုက်သည် တွင် သုခွါရဲ့မျက်ဝန်းမှာ အပြုံးစလေးများ တွဲခိုသွားရပါသည်။

“ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ သုခွါရယ်။ ကိုယ့်စိတ်ပူလိုက်တာ”

“ကို. တကယ် သုဒ္ဓါကိုစိတ်ပူသွားတာလား”
 “ကိုယ့်ပုံက ဟန်လုပ်နေတဲ့ပုံဖြစ်နေလို့လား”
 “အဲမယ် ဒေါသအိုးလေးရယ်။ စိတ်ကို တစ်ထစ်ချင်းလျှော့ပါဦး”
 “သုဒ္ဓါဘယ်သွားနေတာလဲ”
 “ပေးရှန့်က အရေးပေါ်ကြီးမို့ ညလုံးကျွတ်သွားတာ”
 “အဲဒါ ဆရာဝန်အလုပ်မဟုတ်လား”
 “ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူနာရောက်လာတဲ့အချိန် ဆရာက အရေးကြီးလို့

အိမ်ပြန်သွားပြီ”

“အဲဒီအလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့တော့လားသုဒ္ဓါ”
 “ဟာ. ကိုကလည်း”
 “ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်လိုက်ပါ သုဒ္ဓါ။ ကိုယ် မင်းကိုစိတ်မချတော့

ဘူး”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ လူကြီးရှေ့မှာကြီး...”

ဟု သုဒ္ဓါက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေးပြောလျှင်...

“အမယ်လေး မကြားပါဘူးတော်။ ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ ပေါ့လွန်းလို့”

ဟုအော်ကာ ထွက်သွားသောဒေါ်ကြီးစိုးကို သူနှင့်သူမ ပြုံး၍

ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်ရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်စမ်း သုဒ္ဓါ။ ကိုယ်. မင်းလေးကိုသိပ် စိတ်ပူတယ်”

“သုဒ္ဓါက ကလေးမှမဟုတ်ဘဲ ကိုရယ်”

“ကလေးမဟုတ်လို့ပေါ့။ အရမ်းလှတဲ့ချစ်သူလေးမို့ ဒီကောင်က ပိုလို့စိတ်မချနိုင်တာပေါ့”

ဟုဆိုကာ သုဒ္ဓါရဲ့ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်စဉ်...

“ကို. လူမြင်ကွင်းကြီးမှာနော်”

“လူမမြင်တဲ့နေရာမှာတော့ ခွင့်ပြုမယ်ပေါ့”

“ကိုနော်. ပြန်ရှင်သိမ်းလိုက်မယ်။ သိလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ. ဒီကောင်ကြီး အသည်းကျွဲပြီး ရေစုန်ပျောနေရ ပါဦးမယ်။ သုဒ္ဓါကို အရမ်းချစ်တယ်။ မနေ့ကမှ ငိုပြီးခိုင်းခိုင်းမာမာသိလာ ရတယ်။ ကိုယ်. သုဒ္ဓါမရှိရင် နေလို့မရတော့ဘူး”

“ဟမ်”

“မနေ့က သုဒ္ဓါ ရုတ်တရက်ပျောက်သွားတော့ ကိုယ်တယ်လောက် ထိ ပူလောင်ရသလဲသိလား”

ဟု ချစ်သူချင်းမို့ မှုန့်နဲ့ဆိုကာ ပြောလိုက်ရင်းမှ ရုတ်တရက်

တည်ကြည်လေးနက်သွားကာ...

“ကိုယ် ဘယ်တော့မှမပေါင်းသင်းတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ လူတွေနဲ့တောင် ဆက်ဆံမိသွားတယ်”

“ရှင်!”

“သူတို့တွေရဲ့အကူအညီနဲ့ သုဒ္ဓါကိုရှာနေတာ တစ်မြို့လုံးနဲ့နေပြီ။ ကိုယ်စိုးရိမ်တာတစ်ခုရှိတယ် သုဒ္ဓါ”

“ဟုဆိုကာ ဘာမှထပ်ပြီးဆက်မပြောသေးဘဲ သက်ပြင်းမောက်သော တစိုက်မတ်မတ်ရှုရှုကနေပိပါ၏။

“ကို့ဆက်ပြောလေ၊ ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ”

“ကိုယ် သုဒ္ဓါကိုပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်းလေ”

“အင်း၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ သုဒ္ဓါက ကိုကိုချစ်ပြီးသားပဲ၊ ကိုက ပန်နီပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလိုအလုပ်အကိုင်နဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ဆိုတော့ ပိုပြီးချစ်တာပေါ့”

“ကိုယ်၊ သုဒ္ဓါကိုအရမ်းချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ် အဲဒီလူတွေနဲ့အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ကိုယ့်အတွက်တော့ သုဒ္ဓါရှိပုံပဲလိုတယ်”

“ကို သူတို့ကိုသိပ်ခင်တာပဲလားဟင်”

“အားလုံးထက် သုဒ္ဓါကိုပိုချစ်တယ်”

ဟုလေးလေးနက်နက်ကြီးပြောလာသော သုခမိန်ရဲ့မျက်ဝန်းကို သူမက တည်ကြည်စွာစိုက်ကြည့်ပြီး...

“ကို တစ်ခုခုထူးခြားနေသလိုပဲ”

“သူ ထောင်ကလွတ်လာပြီ သုဒ္ဓါ”

ဟုတစ်လုံးချင်းစီပြောလာတဲ့ ကိုရဲ့စကားများက သုဒ္ဓါရဲ့နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားရပါသည်။

“အဖိုက်ကန်းဆုံးဆိုတဲ့တစ်ယောက်ပေါ့”

“သိပ်ရက်စက်တတ်တယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်သုဒ္ဓါ။ အခုပြောရရင်တော့ အပေါ်စားဖြစ်သွားပါပြီ။ အဲ့တုန်းက ရှာသွပ်မှုက အသည်းအသန်ပဲ။ ရန်ဖြစ်ကြပြီဆိုရင် ကိုယ်တို့သုံးယောက်က နိုင်ရရင်ပဲ အေးဆေးသွားပြီ။ သူကတော့ လဲကျနေသူရဲ့ကျောကုန်းကို ဖိနှင်းထားရဦးမှ။ အပြီးလည်း သိပ်ကြီးတဲ့ကောင်။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ သိပ်ခင်တဲ့ကောင်”

“အဲဒါကြီးကို ကိုက ဘာဖြစ်လို့လန့်တဲ့ပုံပေါက်နေရတာလဲ”
ထိုစကားမှာတော့ သူမက ထပ်မံ၍မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားရကာ...

“ကိုယ့်ပုံက လန့်နေပုံပေါက်နေလို့လား”

“အဲဒါဆို ကို သူ့ကိုသွားတွေ့ပါလား”

“ခုကွီတမြစ်သွားတဲ့သူငယ်ချင်းကိုတောင် မေ့ပစ်မှတော့ ကိုယ့် သူ့ကိုသွားတွေ့ဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အမှန်တော့ သူ့ထက် ကိုက ပိုရက်စက်တတ်တာပဲ”

“ဟမ်”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“သူဒွါပြောလည်းခံရမှာပဲ။ ကိုယ်တောင် အိပ်ရာထဲလဲနေရတာ နှစ်လကြာသွားလို့ သူဒွါလာပြုစုရတာမဟုတ်လား”

“အင်းလေ၊ အဲဒါ ရန်ပွဲရဲ့သက်ရောက်မှုပေါ့”

“ကိုယ့်မေမေကိုတွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ်ထမှ သူလည်း ထ နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုမေမေက ကိုကိုသိပ်ချစ်တာပဲ”

“ကိုယ့်မေမေကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ မေမေကို ဒီလောက် နှိပ်စက်မိတာကိုပဲ ကိုယ်နောင်တရလို့မဆုံးပါဘူး။ အခု ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ကောင်းကောင်းတည်ဆောက်ထားတယ်။ သူဒွါမပျော်ဘူးလား”

ဟုတ်ခွဲခွဲလေးပြောလျှင် သူမက မျက်စောင်းကြီးချီပစ်လိုက်ပါ သည်။

“ကိုယ့်မှာ အလုပ်အကိုင်လည်း ကျွမ်းကျင်အဆင့်မှာရှိနေပြီ။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်အားခနဲ့ပဲ မြတ်နိုးတဲ့သူဒွါကို ကိုယ်အခုလက်ထပ်နိုင်နေ ပြီ။ သူဒွါခေါင်းညှိတ်ဖိပဲလိုတော့တယ်”

“ဟာ... ကိုကလည်း”

“မရှောင်လွဲပါနဲ့သူဒွါရယ်။ သူဒွါ၊ ကိုယ့်ကိုမှချစ်ရဲ့လားလို့ တစ် ခါတစ်ရံ ကိုယ်သံသယထင်မိတယ်”

“ချစ်ပါတယ်ကိုရဲ့”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့လက်မထပ်နိုင်ရတာလဲ”

“အဲ့လိုမျိုးကြီးမတွေ့ပါနဲ့။ သူဒွါက လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင် သေးလို့ပါ။ ပြီးတော့ သူဒွါသိပ်ပါသနာပါတဲ့ ဒီအလုပ်ကိုလည်း လုပ်ချင် သေးတယ်”

“ကိုယ့်က သူဒွါအတွက် စည်းတစ်ခုကြီးဖြစ်နေလို့လား။ မလွတ် လပ်လို့လား”

“ဟာ... ကိုကလည်း ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး”

“ကိုယ့်ကို အချိန်ကန့်သတ်ချက်တစ်ခုလောက်တော့ ပေးပါလား သူဒွါ”

“ကိုကလည်း ဘာကြောင့်အဲ့လောက်တောင် လောနေရတာလဲ”

ဟုသူ့မက ရုတ်တရက်စိတ်မရှည်တော့တဲ့အသံနှင့်ပြောလိုက်လျှင် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ့မျက်လုံးတွေမှာ ဆွေးရိပ်တွေပြည့်သိပ်သွားရ ပါသည်။

“သူ့ဒါ့၊ မင်း ကိုယ်ချစ်သလို ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကိုယ်ထပ်ပြီးမေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။ မင်း ကိုယ့်ကို ပစ်မသွားပါနဲ့။ မင်းထားခဲ့ရင် ကိုယ်ရှားရလိမ့်မယ်။ ကိုယ် သစ္စာဆိုရဲ တယ်သူ့ဒါ့။ ကိုယ့်ဘဝထက်တောင် မင်းကိုပိုချစ်တယ်။ ဒါ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းကိုပထမဦးဆုံးပြောဖူးခြင်းပါ။ လိုအပ်မပြည့်မှတော့အများကြီးနဲ့ အိပ် ရာထဲလဲနေခဲ့ရတဲ့ကိုယ့်စိတ်ကို မင်းက ပြုပြင်ပြောင်းလဲစေခဲ့တာပါ။ ကိုယ် မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်သူ့ဒါ့”

“သူ့ဒါ့လည်း သိပ်လိမ္မာတဲ့ကိစ္စကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

ဟု မှုနွဲ့နွဲ့လေးဆိုကာ မေးဖျားလေးကို မထိတထိလေးမွှေးကြူ လိုက်သည်တွင် မာကြောစပြုနေတဲ့စိတ်အစဉ်တို့က အစိုင်အခဲယရှိ ဖျော် ကျသွားရပါတော့သည်။

သို့သော် ထိုမိန်းကလေးက သူ့ကိုဒီလိုပဲနှစ်သိမ့်နေကျမို့ ဒီတစ် ခါတော့ သူ့အလျော့ပေးနိုင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့်ပင် တိကျတဲ့အဖြေတစ် ခုမရမချင်း ဟန်ဆောင်ကာ မျက်နှာကြီးကိုနှုတ်ကုန်ကုန်ထားပစ်လိုက်ပါသည်။

“ကို...ကို...”

သူ့ သူ့ဒါ့ကိုမကြည့်ပါ။ အာရုံတွေကိုစုစည်းပြီး တစ်နေရာရာကို ဖူးစိုက်စွာကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကို...ကွာ... အဲ့လိုပဲနေနဲ့။ သူ့ဒါ့ရင်ထဲမကောင်းဘူး”

ဟု မှုနွဲ့နွဲ့လေးနှင့် အသံတုန်တုန်လေးပြောလိုက်သည်တွင် ပြေ လျော့နေသည့်စိတ်ကို အကြိုက်၍ဟန်လုပ်ကာ အားယူထိန်းသိမ်းထား လိုက်ရပြန်ပါသည်။

“သူ့ဒါ့လည်း ကိုကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်။ အတူတူလည်းနေချင်ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ကိုတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို မဝင်ရဲဘူး။ ပြီးတော့ ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့်အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြနေရတာပါ။ အဲ့ဒါကြီးကို ကိုက သူ့ဒါ့ကိုတစ်ဖက်သတ်အထင်လွှဲနေတော့ သူ့ဒါ့သိပ် ငိုချင်တာပဲ”

ဟုနို့ခွံအပြောလေးမှာတော့ သူ့မှာဟန်မဆောင်နိုင်တော့လောက် အောင် ပျော့ခွေယိုင်လဲသွားရှုပါတော့သည်။

“သူ့ဒါ့... ဆောရီကွာ”

“သူ့ဒါ့က အခုလက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ရော ကိုက သူ့ဒါ့ကို အခုလက် ထပ်နိုင်လို့လား”

“သုဒ္ဓါကို ကိုယ်အပြတ်တန်းစွာနိဂြိုဟ်လက်ထပ်ယူမှာပါ။ ကိုယ်
မေမေတို့ကို တရားဝင်ခွင့်တောင်းလိုက်တော့မယ်”

“သဘောမတူကြရင်ရော”

“သုဒ္ဓါကို သူတို့လည်းချစ်ကြတာပဲ။ သုဒ္ဓါက ကိုယ့်ချစ်သူဆိုတာ
လည်း သိနင့်နေပြီးတာကိုး။ သူတို့တွေ့ထားပြီးမှာပါ။ အခုချိန်ထိက
တော့ အိမ်မှာမှီးလေဝသမုန်နေတော့ သုဒ္ဓါကြံဖန်ပြီး စိတ်ပယူခဲ့နော်။
မေမေကတောင် သုဒ္ဓါ အိမ်ကိုအလည်မရောက်တော့လို့ မေးနေတာ”

“သုဒ္ဓါက ကိုတို့နဲ့စာရင် အညတရပါ။ အကယ်၍ သဘောမတူ
ကြဘဲ ခွဲကြရင်ရော”

“ကိုယ့်တဝမှာ သုဒ္ဓါကလွဲရင် ဘာမှအရေးမကြီးဘူးကွာ။ သုခမိန်
ဟာ သုဒ္ဓါပဲ။ သုဒ္ဓါလည်း သုခမိန်ရင်ခွင့်ထဲက မညှိုးပန်းလေးဖြစ်နေစေ
ရမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုရယ်။ သုဒ္ဓါကို အဲ့ဒီလိုပြတ်နီးပေးလို့”

“ကျေးဇူးတင်ရင် ကျေးဇူးဆင်ရတယ်လေ”

ဟုဆိုကာ မျက်နှာကြီးရှေ့တို့ဆွဲသည်တွင်

“ကိုကွာ... သွား...”

မူနွဲ့နွဲ့ အသံတိုးတိုးလေးက ဝိုးတဝါ။

အခန်း (၇)

ရွှန်ထက် တောက်ပြောင် လက်နေသောစားသွားမြည့်မြည့်လေး
နှင့် အရာတစ်ခုကို ရွှန်ထက်သည်ထက် ရွှန်ထက်နေအောင် တစိုက်
တော်မတ် ငြိမ်သက်ကာလုပ်နေသောပစောက်ကို စစ်သလင်းစောင့်ကြည့်
နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေမို့ ဒီလိုပုံစံအရ တစ်ခုခုကိုကြေကွဲနေတာ
မဆိုတာ စစ်သလင်းကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။

သို့သော် မေးလိုက်တိုင်းမဖြေတတ်တဲ့ပစောက်အကျင့်ကိုလည်း
တွဲလျက်သိပြီးသားမို့ ပစောက်ထံမှထွက်လာမယ့်စကားသံကိုပဲစောင့်ရင်း

သူကိုယ်တိုင်လည်း ငြိမ်သက်နေမိလိုက်သည်။

“စစ်သလင်း၊ မင်း ငါ့ကိုတစ်ခုခုပြောချင်နေတာမဟုတ်လား”

ဝန်ခံသည့်အနေနှင့် စစ်သလင်းဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်မိသည်။

“မနေ့က မင်းငါ့အဖို့တွေ့တယ်”

“ဝင်လာတဲ့ဖုန်းက မင်းငါ့အဖို့ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ငါကြိုတွေးပြီး သားပါ”

“ငါ အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ သူမရှိတော့ဘူး”

“ကေနိမလွဲ သူ ဒဏ်ရာရလာခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

စစ်သလင်းရဲ့တွက်ကိန်းက ဒက်ထိကြီးမှန်နေသောကြောင့် သူ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ စစ်သလင်းကိုသာ ပြုံးကြောင်ပြီးကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“မင်းအံ့ဩသွားပြီမဟုတ်လား။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ လောကကြီးက မျက်လှည့်ပွဲကြီးလို့ပဲ”

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တည်ကြည်လေးနက်သွားတဲ့ သူ့အိပ်ခန်းသို့ သူငယ်ချင်း(ခေါ်) တက်သစ်စပန်းချီဆရာလေးစစ်သလင်းကို သူကြည့်နေခဲ့မိပါသည်။

“အမြဲတမ်းကခုန်နေခဲ့တဲ့ငါက အခု ရှိခဲ့ပေါ့မှာ ဘယ်မှမသေ

တတ်တော့ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေကို သိပ်ခင်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့သူခမိန်ရဲ့ အကျိုးစလေးကိုတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ ရန်ပွဲတိုင်း လက်မထောင်ခဲ့ဘဲမင်းကလည်း အခုတော့ ထောင်တွက်တစ်ကောင်ကြွက်၊ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝမှာ လိုလေးသေးမရှိနေခဲ့ရတဲ့မင်းငါ့အဖို့ အခုတော့ နေရာလည်းမရှိဘူး။ အမေလည်းမရှိတော့ဘူး”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေပြောနေရတာလဲ။ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့တဲ့အခြေအနေပို့ သိမိမယ်နေတာလား”

“မင်းနဲ့မင်းငါ့အတော့ လက်ရှိဘဝကို ငါ့ပြင်နေရတယ်။ သူခမိန် ဒီကောင်ဘာတွေလုပ်နေတယ်မသိဘူး။ မင်းငါ့အကတော့ ဒီကောင်ကို ဘော်တော်နာနေတယ်။ သူတို့ကြားမှာ ဘာအထုံးတွေရှိနေသလဲမသိဘူး။ မင်းငါ့ တစ်ညမှာ ငါ့ဆီရောက်လာတယ်။ မျက်နှာမှာလည်း ညိုလို့ ဒါပေမဲ့ မနက်မိုးလင်းတော့ ဒီကောင်မရှိတော့ဘူး”

“မင်း လမ်းပြန်လျှောက်ကြည့်ပါလား စစ်သလင်း”

“ထော်ပါပြီကွာ၊ ဒီလိုပဲ ငါနေသားကျနေပြီ”
ဟုဆိုကာ စုတ်တံကိုကိုင်ပြီး ကစဉ့်ကလျားရေခြစ်နေလိုက်မိသည်။

“မင်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား ပစောက်”

“ငါက ဘာကိုမှမသိတဲ့လူ၊ အချစ်လည်းမသိဘူး။ အမှန်းလည်းမသိဘူး”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လိမ့်မနေနဲ့ဦး၊ မင်းက အားလုံးထဲမှာ ရန်သူသိပ်များတယ်”

“မင်းပြောင်းလဲသွားပြီ စစ်သလင်း”

ပစောက်ရဲစွပ်စွဲချက်ကို မချီပြူးလေးနှင့် တုန်ပြန်လိုက်တဲ့စစ်သလင်းရဲ့အပြုံးကို သူ့နှလုံးသားထဲမှာ စွဲမြဲနေအောင် မှတ်ထားလိုက်မိသည်။

စစ်သလင်းပြောသလိုပဲ သူတို့ရဲ့ဘဝက မျက်လှည့်ပွဲကြီးလိုပဲဆိုပေမယ့် အမြဲကနေဖို့နဲ့ ဖျော်နေဖို့လောက်သာ ဆင့်ကာဆင့်ကာတွေ့နေတတ်တဲ့စစ်သလင်းက ပူပင်ကြောင့်ကျမှုများနဲ့ လေးပင်ထိုင်မှိုင်းနေ၍ သူက ပို၍ပို၍အံ့ဩရပါသည်။

“မင်းနေသားကျသွားပြီလို့ ငါယုံကြည်လိုက်ပြီ”

“မင်း ငါ့ကိုပူပန်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝါသိတယ်။ ငါက မင်းကို ပြီး ပူပန်တာပါ”

“မင်းဝါဒ သိပ်ခက်ခဲနေပုံရတယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းကိုပိုပြီးပူတာပေါ့”

“မင်းရဲ့စကားကြီးက မင်းဝါဒအပေါ်ကျူးလွန်နေမလားပဲ”

“မင်းက သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ။ မင်းကို ငါ နောက်တစ်ခေါက် အထဲမရောက်စေချင်ဘူး”

“မင်းဘာတွေလိုအပ်သေးလဲ”

“စုတ်တံတွေ၊ အရောင်တွေ၊ စက္ကူတွေထပ်ဝယ်ခဲ့ပါဆိုရင်ရော အဆင်ပြေမှာမို့လား”

“ကောင်းတာညံ့တာ ငါမသိဘူး၊ မင်းလိုချင်ရင် ရစေရမယ်”

“နောက်တာပါကွာ”

“မင်းဘာစားချင်သလဲ၊ ဘာသောက်ချင်သလဲ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ကျွတ်... ”

ပစောက် မျက်နှာကြောလျှော့လျှော့နှင့် စုတ်သတ်လိုက်လျှင် စစ်သလင်းမျက်နှာမှာလည်း အပြုံးရိပ်လေး စိုစွတ်သွားရပါသည်။

ပစောက်က ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဆတ်ခနဲထကာ အပေါ်တတ်အင်္ကျီကို ဖြစ်သလိုပစ်တင်ထားရာမှ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်တွင် စစ်သလင်းရဲ့အာရုံတွေက ဆတ်ခနဲနိုးကြားသွားရပါသည်။

“ပစောက်”

ဟုခေါ်လိုက်သည်တွင် ပစောကက သူ့ကိုတာလဲဟူသောအကြည့်
ပျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်လာပါသည်။

“မင်း အခု မင်းငါဒကိုသွားရှာမလို့မဟုတ်လား”

“ငါ့တစ်ယောက်တည်းစိတ်မချရင် လိုက်ခဲ့နိုင်တယ်”

“မင်းရဲ့စကားက ငါ့စိတ်ကိုတွန်းအားပေးနေတယ်ဆိုတာ သိ
ပေမယ့် ကံစီမံရာဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဆောဇိုးကွာ”

“မင်းစိတ်ထဲ အဲ့လိုတွေမထားနဲ့။ ကံဆိုတာ လူကဖန်တီးတာ။

လူလုပ်ရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်”

“အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ မှန်ပါတယ်။ မင်း မင်းငါဒကို
ရှာမနေနဲ့တော့။ တွေ့တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“တာ!”

“အဲ့လိုဒ်ထိရာရပြီးရင် သူ အကြာကြီးပျောက်နေတတ်တယ်”

“သူဘာလုပ်နေသလဲ၊ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား စစ်သလင်း”

“ငါသာ အတတ်သိနေရင် မင်းကိုထိန်ချန်ထားမှာမဟုတ်တာ
မင်းတွေ့မိမှာပါ။ ငါက အပြင်ကိုမထွက်နိုင်တဲ့ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ပဲ။
ဒီထက်ပိုပြီးဘာသိနိုင်မှာလဲ”

“မင်း တစ်ခုခုကိုစိတ်နာနေတာမဟုတ်လား စစ်သလင်း”

စစ်သလင်းက မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး အသက်ကိုသာ မှန်မှန်ရှုနေ
ခဲ့ပါသည်။ သူ စစ်သလင်းကိုတစ်ချက်မျှသာ အကဲခတ်ပြီး ဘာမှထပ်
ဆိုဖြစ်တော့ဘဲ အကျိုးကိုသာဆွဲဖြန့်ပြီး ကိုယ်ပေါ်လွှားခနဲ လွှမ်းတင်
လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်မှသော့တွဲကိုဆွဲကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

စစ်သလင်းရင်ထဲမှာ လှောင်ပိတ်မွန်းကြပ်ခြင်းတွေ ဆင့်ကာ ဆင့်
ကာပြည့်သိပ်နေမည်ကို သူသိနေခဲ့ပါ၏။ ထို့အတူပဲ သူရင်ထဲမှာလည်း
အမည်မဖော်နိုင်တဲ့မွန်းကြပ်မှုများက ပြည့်သိပ်နေရ၏။

စတီယာရင်ကိုသာ ကိုင်ထားရပေမဲ့ သူ့ခြေထောက်ဘယ်ညာက
တော့ ငြိမ်သက်မနေခဲ့ပါ။ တစ်ရိတ်ကိုဆောင့်နင်းလိုက်၊ လီဗာကိုနင်း
လိုက်နှင့် သူ့စိတ်တို့ကလည်း ကစဉ်ကလျားဖြစ်တည်လျက်ရှိ၏။

နောက်ဆုံးတော့ ကားမောင်းချင်စိတ်မရှိတော့ပြီမို့ ကားကိုလမ်း
ဘေးချရပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဆယ့်ငါးစက္ကန့်မျှ စတီယာရင်ပေါ်မှောက်
အိပ်ပြီး ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသော်လည်း ပျံ့လွင့်နေသောစိတ်အစဉ်တို့ကိုမူ
ချုပ်ထိန်းမရခဲ့။

လေးပင်သောခြေလှမ်းများနှင့် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ပလက်မောင်း
ပေါ် လမ်းလျှောက်မိလိုက်ပါသည်။ ညနေခင်းမို့ ကျန်းမာရေးအတွက်
လမ်းလျှောက်ကြသူများမှာ ကျုံးပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့နေရပါသည်။

သူက မည်သူ့ကိုမျှ အလေးအနက်ထား ဂရုပြုတတ်သူမဟုတ်၍ အကျိုးအတွင်းအိတ်ထဲမှ နီရွှေရောင်စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်ယူကာ နှုတ်ခမ်းများနှင့် ထိရုံထုတ်ယူလိုက်ပြီး စိမ်းပြာရောင်မီးခြစ်လေးနှင့် ဖျတ်ခနဲ မီးညှို့လိုက်ပါသည်။

မီးဆိုးလုံးလေးက ကောင်းကင်ပေါ် အလုံးလိုက်ယုံသန်းသွားတော့မှ သူ့စိတ်တွေက ငြိမ်သက်စပြုလာခဲ့ရပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲနေတာ အမှန်ပါပဲ။ သစ္စာမရှိတဲ့သူငယ်ချင်းကြောင့်လား။ သနားစရာကောင်းတဲ့သူငယ်ချင်းကြောင့်လား။ ဘာလဲဆိုတာကို ဘာမှနားမရသည့် နိုင်တော့သည့် သူငယ်ချင်းကြောင့်လား။ မိမိက မိသားစု၏အပယ်ခံဖြစ်နေတာကြောင့်လား။ ဘဝနှင့်တစ်ထပ်တည်းကျွမ်းစားထားတဲ့ ဒီသူငယ်ချင်းအဖွဲ့လေး ပြိုကွဲသွား၍လား ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးအောက်မှာ မေ့ခွဲနိုင်ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်နေရပါသည်။

စီးကရက်က တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်ကုန်သွားခြင်းနှင့်အမျှ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မီးရောင်တို့တစ်စထက်တစ်စ လင်းထိန်လာရပါ၏။ သူ့အာရုံထဲမှာတော့ အတိတ်ကပုံရိပ်တွေက ကြီးစိုးနေရပါသည်။

ထိုပုံရိပ်တွေက ပေါ်လာလေ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကိုလွှမ်းမိုးလာလေပါပဲ။ မွန်းကြပ်လာတဲ့စိတ်တွေကြောင့် ပေါက်ကွဲချင်လာမိပါ

သည်။ ဒါကြောင့်ပင် သောက်လက်စဆေးလိပ်တို့ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်ကာ လွှတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

သည်တွင် ကံဆိုးချင်တော့ လမ်းလျှောက်လာသောမိန်းကလေး နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ထိမှန်သွားရပါသည်။

“အားလား... ပူလိုက်တာ”

စူးရှရှအော်သံကြောင့် သူ့မှာသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပေမဲ့လည်း သူက ထုံးစံအတိုင်း မှင်တေတေပင် မသိလိုက်မသိဖာသာနေလိုက်၏။

ဆော့ရီးတစ်လုံးလေးပင် တွန့်တိုနေသောသူ့ပုံစံခပ်ရင့်ရင့်ကြောင့် တစ်ဖက်မိန်းကလေးမှာ တော်တော်ဒေါသဖြစ်သွားသည်ထင်ပါသည်။ သူ့ထံသို့ ခြေလှမ်းကြကြီးများကားကာ အမြန်ဆုံးရောက်ရှိလာပြီး သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ ခါးထောက်ရပ်လာပါသည်။

“နင် လက်သရမ်းလှချည်လား”

“ဘာ”

သိပ်ရှိုင်းပြတဲ့အသုံးအနှုန်းကြောင့် သူ့ကမ္ဘာတကာပါဆိုပေမယ့်လည်း ဒေါသဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဒီအကျိုးတယ်လောက်တန်တယ်ထင်သလဲ၊ ရှင် တစ်လလောက် ထိုင်စားလို့ရတဲ့တန်ကြေးရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်လား”

ရှင်ခိုင်ကတော့အပြောအဆိုကြီးဆိုပေမယ့်လည်း သူက ထိုမိန်းကလေးနှင့်တူပြီး မဖြစ်ချင်၍ မှင်သေသေနှင့်သာ ပုံမပျက်နေလိုက်၏။

“အလေ့နတောကောင်၊ တန်ဖိုးဆိုတာလည်း နားလည်မှာပဟုတ်ပါဘူး။ တောက်! စုတ်ပဲ့လိုက်တာ”

“အဲဒီတော့ ငါ့ကိုအလျော်ပေးစေချင်တာလား”

“ဘာ! ရှင်ခိုင်လှည့်လား။ နင့်လို လမ်းဘေးက လူတစ်ယောက်နဲ့ အလျော်အစားပြောရလောက်တဲ့ထိ ငါ့အဆင့်မနိမ့်သေးဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း မင်းကိုငါဘာမှမလုပ်မိခင် မင်း ငါ့ရှေ့က လစ်တော့”

“ဘာ!”

မိန်းကလေးမျက်နှာကြီးမှာ နီမြန်းသွားရသည်။ သူ့ကိုဒေါသတော်တော်ဖြစ်သွား၍ထင်သည်။ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့အကြံအစည်နှင့် ရှေ့တိုးလာခဲ့ပါသည်။

“တော်ပါတော့ဟယ်၊ သူများတွေကြည့်ကုန်ပြီ။ တော်ကြာ ငနုတို့ရောက်လာကြရင် ပြဿနာတွေက ပိုဆိုးကုန်လိမ့်မယ်။ လာပါဟာ”

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏စကားများထဲမှ ငနုဆိုတဲ့စကားသံကြောင့် သူ့အာရုံကြောတွေမှာ လတ်ဆတ်နိုးကြားလာရပါသည်။

“မတော်နိုင်ဘူး အိပဲ့ ဒီဂျစ်ပစ်ကောင်ကိုအလျော့ပေးလိုက်ရင် သမိုင်းရဲ့ရာဇဝင်က ရှင်းသွားလိမ့်မယ်။ ဟိတ်! ဒီမှာ ငါ့ကိုခုချက်ချင်း တောင်းပန်စမ်း”

တော်တော်ရှင်းပြတဲ့စကားလုံးမှာတော့ သူ့ဒေါသတွေကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့ပါ။ သို့သော် တစ်ဖက်လူများက မိန်းကလေးတွေဖြစ်နေတာကြောင့် သူ အံ့ကြိတ်ထားလိုက်ရပါသည်။

“ဟေ့... ငါပြောနေတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“မင်းက ဘာကောင်မလဲ”

“သမိုင်းလွင်က ဘာကောင်မလဲ သိချင်လား”

တင်းမာသွားသောအခြေအနေကြောင့်...

“အို... နင်ကလည်း နင်မှာတော့ပဲ။ သူ့ကိုတောင်းပန်လိုက်ပါ”

ဟု အဖော်မိန်းကလေးက သူ့ကိုမလိုတမာနှင့် အရေးဆိုလာပါသည်။

“မင်းတို့ အခု ငါ့ရှေ့က ထွက်သွားတော့”

“ဘာ...”

ကျယ်လောင်သောထိုအသံနှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း မြောက်တက်သွားသောလက်ကို သူက အချိန်မီဖမ်းဆွဲကာ တွန်းလှဲပစ်လိုက်၏။

“အား...”

သူက အားနှင့်တွန်းလိုက်တာဖြစ်၍ တစ်ဖက်မိန်းကလေးမှာ အတော်နာကျင်သွားသည်ထင်၏။ ရုတ်တရက်ပင် ထမလာနိုင်ပါ။

“သမိုင်း... သမိုင်း... ရရဲလား”

ဟု ကျန်မိန်းကလေးက တွဲထူနေပေမယ့်လည်း သူက မှင်သေ သေပင် နေပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်! သမိုင်း... သမိုင်း ဘာဖြစ်တာလဲ အိပုံ”

ဟုဆိုသောအသံက သူ့နားထဲမှာ ယဉ်ပါးလှစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ ပါသည်။ ကျန်မိန်းကလေးက တိုးတိုးလေးနှင့်ဘာပြောလိုက်သည်မသိ ပါ။ ဒေါသတကြီးနှင့် ရှူရှူရှဲရှဲလှည့်လာခဲ့ပါသော်လည်း သူ့ကိုမထင် မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရ၍ အနည်းငယ်အံ့ဩသွားပုံမျိုးနှင့် ရပ်တန့်သွားရမိ သည်။ သို့သော် ထိုကောင်က ထပ်မံ၍ ခန်းခနဲပြုံးလိုက်ပြန်ကာ...

“ဪ... ဖိတ်ဆွေဟောင်းကြီးကိုး”

“အပိုစကားတွေမပြောနဲ့နဲ့ လာခဲ့တဲ့ခြေလှမ်းအရ မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“မင်းနောက်တစ်ခေါက် အထဲပြန်ဝင်ချင်ပြန်ပြီထင်တယ်၊ ဟုတ် လား”

“ငါမေးလိုက်တဲ့မေးခွန်းကို ကြားတယ်နော်”

“မာန်က အခုထိမကျသေးပါလားကွ... ဟင်။ မပူပါနဲ့၊ မင်း သည်း မကြာခင် မင်းငါဒလိုင်းထဲ ရောက်တော့မှာပါ”

“ဘာ! မင်းဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟာ... ဟွန်း... ဟွန်း မင်းအတော်ညံ့ပါလား ပစောက်ရ၊ ငါထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် ပစောက်ခုံးကြီးပဲ၊ ဟားဟားဟား...”

“ဟေ့ကောင်”

“မင်းတို့ကောင်တွေက ဆရာကြီးလိုလိုဘာလိုလိုနဲ့ အတော်ရယ် ရောကောင်းတဲ့ကောင်တွေပဲနော်၊ ဟားဟားဟား...”

သူထပ်ပြီးသည်းမခံနိုင်တော့၍ လျင်မြန်ရင်းစွဲလက်များက ဖျတ် ခနဲလှုပ်ရှားလာကာ ငနူးရဲ့အင်္ကျီကိုဆွဲပြီး နှစ်ချက်သုံးချက်ဆင့်ထိုးပစ် လိုက်ပါသည်။ ထိုးချက်များကြောင့် ငနူးလဲသွားချိန်မှ သူက ငနူးပေါ် ခွမ်းပြီး...

“အခု မင်းငါဒဘယ်မှာလဲဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပ်ညံ့တဲ့မင်းကို ငါလိုကောင်က ဒီပုံစံနဲ့သတင်းပေးလိမ့်မယ် လို့ထင်သလား”

“ပြောဦးကွာ”

လက်သီးချက်များက ဒေါသကြောင့် ပြင်းထန်လွန်းသွားတာနဲ့ ခဏအတွင်းမှာပင် ငနူးရဲ့ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများစို့တက်လာရပါသည်။
“ခွပ်!”

ဒေါသကြီးလွန်းတဲ့သူက ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အငိုက်မိသွားရပါ သည်။ မှန်ပါသည်။ နောက်စေ့တည်တည်မှ အငိုက်မှာ အငိုက်ခံလိုက် ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခွေခနဲလဲကျသွားသောအချိန်မှာ ငနူးက ထိုအခွင့်အရေးကို အမိ အရယူကာ လဲကျနေသောသူကို နှစ်ချက်သုံးချက်လှိုင့်နေအောင် ဆောင့် ကန်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“အတုနဲ့အလှည့်ပဲဆိုတာ မှတ်ထားပစောက်။ မင်းလည်း မကြာ ခင် ပြောင်ကြီးလို သွေးခဲပြီးသေခေါ်မယ်။ ဟားဟားဟား...”

ရက်စက်တတ်သောနေရာမှ နားမည်ကြီးသည့်ငနူးက အသာရ သောအချိန်မှာ သူ့ဦးခေါင်းကို ခြေထောက်နှင့်တက်နင်းထားလိုက်သေး သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာရပ်လုပ်နေကြတာလဲ”

ဟု နောက်မှပေါ်လာသောသူအဖွဲ့ကို ဆရာကြီးလေသံနှင့် ဟောက်လိုက်သည်တွင် ထိုသုံးယောက်ထဲမှတစ်ယောက်က...

“ပစောက်ဆိုတဲ့ကောင်ကို အလွတ်ရအောင် ကြည့်နေတာ”

“မှတ်ထား၊ ဒီဦးနောက်မရှိတဲ့ပုစွန်ကောင်က ပစောက်၊ နောက် တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်... နွား၊ မင်းငါဒါ၊ နောက်တစ်ယောက်က နှာ နှာသူခမိန်။ ဟားဟားဟား...”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဝိုင်းလှောင်နေသံကို သူ့နားက ကြားနေပေမယ့်လည်း သူ ပလက် တောင်းပေါ်မှ မထနိုင်တော့ပါ။

“ဟေ့! လုပ်ကြပါဦး။ သမိုင်း မထနိုင်တော့ဘူး”

ဟူသောပြူးတူးပြဲတဲ့အသံကြောင့် ခြေသံများ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား အောင် ပြေးသွားသံကိုသာ သူ့နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရတာပါပဲ။

သို့သော် သူ့ပြန်သတိရလာသောအချိန်မှာမူ မယုံနိုင်စရာကောင်း အောင်ပင် သူ့အခန်းထဲ သူ့ပြန်ရောက်နေခဲ့ပါသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်နေခဲ့သလဲဆိုတာ သူမတွေ့နိုင်ခဲ့ပါ။ အိပ်ရာထဲမှ လူးလဲထမည် အပြုမှာတော့

“ရှင်ခေါင်းကို ခေတ္တအနားပေးလိုက်ဦး”

ထိုအသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ရုတ်တရက်တွေ လိုက်ရပါသည်။

“ရှင်အိုသြနေတယ်မဟုတ်လား။ ရှင်စဉ်းစားတော့မယ်... ၁၀၈ လေး၊ ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့ဦး။ ရှင်ခေါင်းက ဒဏ်ရာရထားတယ်။ ရှင်စဉ်း စားစရာမလိုအောင် သုဒ္ဓါရှင်ပြန်မယ်။ ရှင်ကို ဒီအခန်းထဲရောက်အောင် သုဒ္ဓါခေါ်လာတာ”

ထိုအခါမှာတော့ သူငိုရွှ်အိုသြသွားရပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူတောင် ဘာမှန်းမသိတော့တဲ့အချိန်မှာ ထိုမိန်းကလေးက ဒီအိမ်ပေါ်ထိရောက် အောင်ခေါ်လာခဲ့ပုံကို သူ့အနေနဲ့ပိုရွှ်စဉ်းစားစရာကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

“ရှင်စဉ်းစားနေပြီ၊ ၁၀၈လေး၊ သုဒ္ဓါပြောပြသမျှကို နားထောင် ပါဦး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှမစဉ်းစားပါနဲ့ဦးနော်”

ဟုဆိုကာ တံတွေးမြို့ချလိုက်တဲ့သူမရဲ့ပုံစံလေးက ချစ်စရာလေး မို့ သူငေးခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“သုဒ္ဓါက ဟိုဆေးခန်းမှာလုပ်တာ ရှင်သိတယ်နော်။ အဲဒါ သူ့ရဲ့ ချစ်အစ်ကိုခေါ်မလား တစ်ယောက်က သုဒ္ဓါကိုလာကြိုမယ်ပြောပြီး ဆေး ခန်းဆိတ်ချိန်ထိပေါ်မလာလို့ သုဒ္ဓါဖာသာလမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတုန်း မှာ ထိုးကြိတ်နေတာတွေကို သုဒ္ဓါတွေ့ခဲ့တယ်။ သုဒ္ဓါအရမ်းကြောက်သွား တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ သုဒ္ဓါလည်း အပင်ကြီးနောက်မှာ ပုန်းလိုက်တယ်။ နှု တွေတောင် တုန်ပြီးလဲကျချင်နေတယ်။ အဲလိုမျိုးကြီးတွေ မမြင်ဖူးတော့

ကြောက်လိုက်တာအရမ်းပဲ”

မျက်လုံးလေးပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် စိတ်လိုလက်ရ ကလေးတစ် ယောက် ပုံပြောသလိုပြောနေတဲ့ထိုမိန်းကလေးကို သူ ငေးနေရင်းကပ်ပင် နော်ရွှင်လာသလို နွေးနွေးထွေးထွေးကြီးခံစားလာရပါသည်။

“တစ်ယောက်က ထအော်လိုက်တော့ ထိုးကြိတ်နေတဲ့သူတွေ က ပြာပြာသလဲပြေးသွားကြတယ်။ နောက်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် တို့ပွေပြီး ကားပေါ်တင်ခေါ်သွားကြတယ်။ လူဆိုးတွေလားလူကောင်း တွေလား သုဒ္ဓါဖြင့်မခွဲခြားတတ်ပေါ့။ ကြည့်ရတာတော့ နိုင်ငံခြားအက် ဇွင်ကားတွေထဲကလိုပဲ ပုံစံတွေကတော့ လိုးလိုးလက်လက်တွေနဲ့ ပန့်ခံ ခေါ်မလားပဲ။ အဲလိုစတိုင်လ်မျိုးတွေ”

ဟုသူမက တွေးဆဆလေး ဆိုလာပြန်ပါသည်။

“ရန်ပွဲပြီးသွားတော့ လဲနေတဲ့လူများ သေသွားပြီလားလို့ သုဒ္ဓါ လည်း သိချင်တာနဲ့ ကပ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှုပတ်မှာလည်း ကြောက် ပြန်ရော၊ ဒါပေမဲ့ သုဒ္ဓါလည်း အစွဲစွဲနဲ့ပြီးကြည့်တယ်။ အံ့သြစရာကောင်း လောက်အောင် ရှင်ဖြစ်နေတယ်။ ရှင်ဖြစ်နေတော့ သုဒ္ဓါလည်း ဘာလုပ် ခုမှန်းမသိဖြစ်နေတုန်း ရဲတွေက ရောက်လာတယ်။ သုဒ္ဓါလည်း ကြရာ မရဖြစ်သွားပြီး ရှင်ကိုချက်ချင်းဆွဲထုပြီး သုဒ္ဓါပန်းကိုပိုစေပြီး အတွဲချိန်း

တွေ့သလိုလုပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ သုဒ္ဓါဖြင့် ကြောက်လိုက်တာ၊ ရသေ့
ဘုရားစာလည်း ကုန်လို့ပဲ”

ဟူသောသူပရဲအပြောလေးမှာတော့ သူ ဟက်ခဲနဲ့ပင် ပြုံးမိသွား
ရပါသည်။

“ရှင်က ရယ်တတ်သားပဲနော်”

ဟု သူမကဆိုလာပြန်တော့ သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩသွားရပါသည်။
တကယ်ပဲ သူ့ရယ်မိလိုက်တာလား...

“ရှင်နဲ့သူတို့တွေက ရန်သူတွေလား”

“ဘာလုပ်ဖို့သိချင်ရတာလဲ”

“ရှင်ကိုစိတ်ပူလို့ပါ။ သူတို့တွေက လူခိုက်ရှင်တွေ၊ ကြောက်စရာ
ကြီး... သိပ်ရက်စက်တာ”

သူမက ထိုမျှပြောပြီး တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်
သွားပြန်ပါသည်။ သူပရဲချစ်စရာအသံလေးကို သူထပ်ကြားချင်နေ
ပါသည်။

“မင်းသိပ်ကြောက်ခဲ့မှာပေါ့”

“ကြောက်တာပေါ့၊ မင်းသမီးတွေကို အဲဒီအချိန်မှ သုဒ္ဓါကို
ချင်းစာတတ်သွားတာ”

“ဟမ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့ဆိုရင် အသည်းအသန်လှုပ်ရှားရတာ။
ဘယ်လောက်ထိကြောက်ကြမလဲ။ လူဆိုးက ဇာတ်လိုက်ကိုထိုးနေရင်
မင်းသမီးက ထပြီး နောက်က ချောင်းရိုက်ရတာ။ အရိုက်မတော်ရင်
အသေပဲ။ သုဒ္ဓါမှာ အဲလိုချောင်းရိုက်ဖို့သတ္တိကို ဘယ်လိုမှမွေးလို့မရဘူး။
သုဒ္ဓါကိုခွင့်လွှတ်နော်”

“ဒါဆို ကိုယ်က မင်းသားပေါ့”

“သုဒ္ဓါ အဲလိုပြောမိသေးလို့လား”

ဟုခပ်လောင်လောင်လေး ရွတ်နောက်နောက်ပြောလျှင် သူ့ရာ
သုဒ္ဓါမိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ်ပြစ်သွားကြပါသည်။
ထိုတစ်ဒံကလေးအတွင်းမှာ သူ့ရင်ထဲသို့ ဘယ်သောအခါမှမရောက်ဖူးခဲ့
တဲ့ နူးညံ့ညင်သာမှုလေးက သိသိသာသာကြီးကို တိုးဝင်စေရောက်လာ
ခဲ့ပါသည်။ သူက ပဇာတ်မဟုတ်တော့သလို ရယ်သံလွင်လွင်ကြားမှာ
သာယာပျော်ရွှင်သွားမိပါသည်။

“ရှင်က သိပ်ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့လူပဲသိလား။ ပြီးတော့ ရှင်က သတ္တိ
လည်းရှိတယ်”

“ဘယ်လိုသိလဲ”

“အများကြီးနဲ့တစ်ယောက် ဖိုက်ရဲ့တယ်လေ”

“မင်းမြင်လိုက်တာလား”

“ရှင် ကပ်တာလေးက သိပ်လှတာပဲ။ ရှင်က ရန်အမြဲဖြစ်နေကျလား”

“ကိုယ် ထောင်ကထွက်လာတာ မကြာသေးဘူး”

“ရှင်!”

လူပေါင်းများပြီထင်တယ်ဟုသောသံသယနှင့်အတူ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ သူ့မျက်ဝန်းစူးရှမှုကို သူမအကဲခတ်မိပြီးလျက်သားဖြစ်သွားရပါသည်။

“ရှင်ကို သူ့ခါးဆေးတိုက်ထားတယ်။ ရှင် သက်... သက်သာရဲ့လား”

ဘယ်တုန်းကမှ မထစ်စပူးစကားလုံးတွေပင် လျှာဖျားမှာ တစ်ဆို့နေရပါ၏။ သူမက ရုတ်တရက်အခြေအနေပြောင်းသွားခဲ့ပေမယ့် သူမတော့ သူမကိုလှောင်ပြီးလေးနှင့် မထိတထိတုန်ပြန်နေပါသေးပါ။

“မင်းပြန်ချင်နေပြီဟုတ်လား။ ပြန်ပါ။ ကိုယ်ရတယ်”

ဟု သူမက ဘာကိုမှကရုမစိုက်သလိုပြောကာ အိပ်ရာထဲလှဲချစ်ပြန်တော့လည်း သူမရင်ထဲမှာ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

“ရှင်မိသားစုကို ဖုန်းဆက်ပေးရမလား”

“မင်းဆက်ရင်လည်း လာနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို သူ့ခွါပြန်မယ်နော်”

“ကိုယ်ပြန်ဖို့ပေးမယ်။ လေးနာရီဆိုတဲ့အချိန်က စောနေသေးတယ်လေ”

“ရတယ်။ သူ့ခွါဖာသာပြန်ပါမယ်။ ဒါနဲ့ အရင်တစ်ခါက ရှင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းရော”

“မရှိဘူး”

“ရှင်သောက်ဖို့ဆေးတွေ အပေါ်မှာတင်ထားခဲ့တယ်နော်။ သူ့ခွါပြန်ပြီ”

ဟုဆိုကာ အိတ်ကလေးကိုကောက်ကိုင်ပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်ပြေးသွားသော ထိုမိန်းကလေး၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ သူ့ပြုံးဆိုက်မိပြန်ပါသည်။

ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ပါဆိုတာသိရုံနဲ့ ကြောက်လန့်သွားတဲ့ သူမ၏မျက်ဝန်းဖျားကို သူ့မြင်ယောင်မိရုံနဲ့ ခန်းခနဲပြုံးမိပြန်ပါသည်။ သို့သော် ကြည့်စင်ရိုးရှင်းလုံတဲ့ ထိုမျက်ဝန်းလေးကို သူခင်မင်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးလည်း တင်မိပါသေးသည်။ ဒါ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး

ကျေးဇူးတင်ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မင်းဝါဒကြောင့်ရော၊ သူ့ကိုကယ်တင်၍ပါ ပေါင်းပြီးကျေးဇူးတင်
မိခြင်းဖြစ်၏။ လောကမှာ ဒီလိုသဘောမနောလှပြီး အပြစ်ကင်းတဲ့ မိန်း
ကလေးမျိုး ရှိနေတာကိုသိရ၍လည်း ပျော်ရွှင်ရပါ၏။

သူမရဲ့နားဝင်ပီယံစကားသံလေးတွေကို ကြားယောင်မိရင်း ဆေး
ရိန်ကြောင့် အိပ်စက်ခြင်းက သူ့ကိုသေတ္တာယာယီခေါ်ဆောင်သွားရပါတော့
သည်။

အခန်း (၈)

သူမ အိပ်ရာမှနိုးလာချိန်မှာ 12;45 တင်းတင်းရိုင်းရိုင်းနပါပြီ။

“ငါ နေ့နံ့ညှာမာသွားပြီထင်တယ်”

ဟုဆိုကာ အိပ်ရာထက်မှထကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်၊ ရေချိုးပြီး
သနပ်ခါးရေကွဲလွှားကာ အိမ်နေရင်းကိရိယာဖွားဖွားလေးနှင့် အောက်ထပ်လို့
ဆင်ဆဲသည်တွင် ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ မိန်းမိန်းကြီးထိုင်နေသော သုခမိန်
ကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! ကို ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

“သိပ်မကြာပါဘူး။ နှစ်နာရီလောက်ပဲ ထိုင်စောင့်ရသေးတယ်”

“ကြာပြီပဲ၊ သုဒ္ဓါကိုနှိုးရောပေါ့၊ ဒေါ်ကြီးစိုးရော”

“ရိုပဲ့တော်၊ ညည်းလေး နီးလာရင် အဆင်သင့်စားနိုင်စေရန် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေကြောင်းပါ”

ဟုဆိုကာ တင်ပါးပိုင်းပိုင်းကြီးကို ယိမ်းနွဲ့ပြီး ဗန်းကလေး မကာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒါကြောင့် အားကိုးရပါတယ်ဆိုနေ”

“ညတုန်းက ဘယ်အချိန်မှပြန်ရောက်သလဲ”

ဟု သုခမိန်က မေးလိုက်သည်တွင် သူမက ချက်ချင်းဆိုသလို ဒေါ်ကြီးစိုးဘက်လှည့်ကာ မျက်လုံးစာစ်ဖက်မှိုတ်ပြလိုက်တော့ မယ်လိုက် မသိဟာသာပင် ဗန်းကိုချကာ နောက်ခန်းထဲဝင်သွားခဲ့ပြန်သည်။

“ညဆယ်နာရီတိုးချိန်ထိ ကိုယ်ဖုန်းဆက်တယ်၊ သုဒ္ဓါပြန်မရောက် သေးဘူး”

“ကိုကလည်း ဒေါသချည်းပဲ၊ မုန့်လေးစားလိုက်ဦးနော်”

“သုဒ္ဓါ၊ မင်းကို ကိုယ်စိတ်မချတော့ဘူး။ ကိုယ်တို့အပြန်ဆို လက်ထပ်ကြရအောင်ကွာ”

“ကိုယ်ကလည်း လောလိုက်တာ”

“မင်းဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်သုဒ္ဓါ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့

ကိုယ့်မေမေကို မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းဆိုလိုက်ပြီ”

“ကို”

“ဒီနေ့ညနေလေးနာရီမှာ မေမေ မင်းကိုစောင့်နေလိမ့်မယ်”

“ကိုကွာ... ဒီလိုပဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်လုပ်ကြေးလာ။ စိတ် ဆိုးတယ်ကွာ”

“ခွင့်ပြုပါ သုဒ္ဓါ။ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ကိုယ့်ဆန္ဒကိုလိုက်လျောပေးပါ

လို့ ကိုယ်တောင်းဆိုပါရစေ”

ဟုကြေဆင်းနေသောကြောင့်လေးများနှင့် နူးညံ့ညင်သာစွာ ပြောလိုက်လျှင် အသည်းနှလုံးနုတဲ့ဆရာမလေးမှာ ငြိမ်သက်သွားရပြန် ပါသည်။

“ဒါပဲနော်၊ မင်္ဂလာကိစ္စကိုတော့ သုဒ္ဓါပဲဆိုခြင်းပဲ”

“ဒါဆို သုဒ္ဓါ၊ ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်တော့မယ်ပေါ့”

“အခုမဟုတ်သေးဘူးနော်”

“အဲ့လောက်အခြေအနေတို့ထက်လာတာကိုပဲ ကိုယ်က ကျေး ဇူးတင်ပါတယ်။ အခု သုဒ္ဓါကိုအပြင်သွားဖို့ ကိုယ်လာခေါ်တာ”

“အပြင်”

“အင်းလေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲကိုရယ်။ သုဒ္ဓါအိပ်ချင်သေးတယ်”

“သုဒ္ဓါ ညက မအိပ်ရဘူးလား”

“လူနာက အရေးကြီးလို့စောင့်ကြည့်... အဲ...”

“သုဒ္ဓါ အဲဒီအလုပ်တွေကိုမလုပ်ပါနဲ့တော့။ သိပ်ပန်းတယ်”

“တော်ပြီ... သုဒ္ဓါအပြင်မလိုက်ချင်တော့ဘူး”

“ဟော... စိတ်ကောက်ပြန်ပြီ”

ဟုပြောလိုက်သည်တွင် နှုတ်ခမ်းလုံးလေးမှာ ပို၍ချွန်ထော်သွားရပါသည်။

“ပန်းချီပြပွဲရှိလို့ စေတနာနဲ့လာခေါ်တာနော်။ မလိုက်ချင်လည်း နေပေါ့”

ဟုပြောကာ ပန်းချီသရဲမလေးသုဒ္ဓါရဲ့စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်သည်တွင် သုဒ္ဓါမှာ ပဲများပြီးပင် ဟန်မလုပ်နိုင်တော့ပါ။

“ဘယ်မှာလဲ”

“-----မှာ သုဒ္ဓါမလိုက်ချင်လည်း ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း သွားမှာပါ”

“ကိုနော်... သုဒ္ဓါလိုက်ချင်နေတာ သိခဲ့သားနဲ့”

ဟုစုထော်ထော်လေးပြောကာ အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်သွားလေ

ဆော့သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ သူမလေး ဆင်းလာတော့ သိပ်စမတ်ကျဘဲကူကြွေရှင်မလေးအသွင်နှင့်။

စိုးနုရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို ယဉ်စစလေးဝတ်ထားပြီး နီညိုရောင်ပုံတော်ဖိနပ်လေးနှင့် သနပ်ခါးရေကြဲလေးကို မထင်မရှားမွဲမွဲလေး သွားထားပုံမှာ သူ့နှလုံးသားထဲ ထိုပုံရိပ်လေးက အေးမြစွာစီးဝင်သွားရပါ၏။

“သိပ်လှတာပဲ သုဒ္ဓါရယ်”

ဟုပင် လှိုက်လှိုက်ဖိုဖိုကြီးပြောလိုက်မိသည်ထိ။ ထိုစဉ်မှာ သူ့ကို ဒိုန်ရွယ်ခဲ့သည့်သုဒ္ဓါရဲ့မျက်စောင်းလေးတွေက သူ့အတွက် ပို၍ရှာသွပ်မှုဖြစ်စေခဲ့ရတာပါ။

သူတို့ ပန်းချီပြခန်းရောက်တော့ လူတွေတော်တော်စည်ကားနေခဲ့ပါပြီ။ သူ့လက်မောင်းကိုတွဲခဲ့ထားသည့်သုဒ္ဓါ၏လက်များကြောင့် သူဟာ မြေကြီးနှင့်ခြေထောက်မထိတော့သလိုပင် မော်ကြားကြားကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

တချို့တချို့လူများက သိပ်လိုက်ဖက်ညီလှတဲ့သူတို့အတွဲကို တခိုင်တစောင်းအကဲခတ်လာကြကုန်ပါသည်။

“သုဒ္ဓါကို ကိုယ် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဝယ်ပေးမယ်လေ။ သုဒ္ဓါ

ကြိုက်တာပြော ဟုတ်လား”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

“ရောင်းရန်မဟုတ်ဆိုရင်ရော”

“ကိုယ့်အချစ်ကို ဒီနည်းနဲ့သက်သေပြမယ်။ ယုံလိုက်သဒ္ဓါ”

“ဒါဆို သုဒ္ဓါ ရောင်းရန်မဟုတ်ဆိုတာကိုပဲ ရှာတော့မယ်”

“သုဒ္ဓါ”

“အလကားနောက်တာပါကိုရယ်။ သုဒ္ဓါက အနုပညာကို အနုပညာလို့ပဲခံစားမှာ။ တကယ်တော့ သုဒ္ဓါက ပန်းချီသိပ်ဆွဲချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ပါရမီကသိပ်နည်းတယ်။ ဘယ်လောက်ထိနည်းသလဲဆိုရင် မျဉ်းကောက်လေးစာစင်ကြောင်းကိုတောင်မှ လှအောင်မခြစ်တတ်ဘူး”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းစာစင်ယောက်ကတော့ အဲ့ဒီဘက်မှာ သိပ်ထူးတဲ့ပါရမီရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင်။ သုဒ္ဓါနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါလား”

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ကို ဒီလောက်ထိတွယ်တာနေတဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ခေါ်ပါလား”

“ကိုယ် အတိတ်က ရုမ်းထွက်ထားတာကြားပြီသုဒ္ဓါ”

ဟု သူကခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ သုဒ္ဓါကိုချီကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ သုဒ္ဓါက တစ်နေရာကိုစူးစိုက်စွာကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ သူ့လက်မောင်းကို ဇွတ်ကာ စူးစိုက်စွာကြည့်နေသောနေရာသို့သွားနေသည်မှာ အိပ်မက်ထဲ မျောလွင့်နေသူတစ်ယောက်နယ်။

“သုဒ္ဓါ”

“ကို ကြည့်စမ်း။ ဒီပန်းချီကားက သိပ်အသက်ဝင်ပြီး အဓိပ္ပာယ်နဲ့တာပဲ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူ့ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာ ရှုပ်ထွေးလှစွာသောအရောင်များနှင့် သာမန်ပန်းချီကားကိုသာ ဘာမှမထူးခြားစွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဒီပြယ်သထားမှုတွေက ရေးဆွဲသူရဲခံစားချက်ကို သိမြင်ရတယ်။ သုဒ္ဓါအထင်မလွဲဘူးဆိုရင် ဒီပန်းချီဆရာဟာ သိပ်ပြင်းထန်တဲ့ဝေဒနာရင်ရင့်ကို မချီမဆန့်ခံစားနေရသူဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီပန်းချီကားထဲမှာ နောင်တတရားတွေ၊ နာကြည်းမှုတွေ၊ လွမ်းဆွေးခြင်းတွေ၊ တမ်းတမှုတွေ၊ အလိုမကျမှုတွေကိုပါ သုဒ္ဓါမြင်နေရတယ်။ ပြီးတော့ ဒီပန်းချီဆရာဟာ သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးတတ်သူလည်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဒါလေးကိုကြည့်ပြီး ဘာကြောင့်အဲ့လောက်တောင် ပြောနိုင်ရ

တာလဲ”

“သုဒ္ဓါရဲ့နှလုံးသားထဲက အလိုလိုသိလာတာပါ။ ဒီမှာကြည့် ကို၊ ဒီကြားထဲမှာ လှိုင်းတွန်းလေးတွေကိုမြင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲ့ဒီလှိုင်း တွန်းလေးတွေကို ကို၊သေချာကြည့်လိုက်။ လူလေးပောက်ရဲ့ပုံရိပ်ကို ကို၊အထင်အရှားတွေ့လာလိမ့်မယ်”

“အဲ၊ သုဒ္ဓါပြောမှဟုတ်သလိုလိုတော့ရှိသားပဲ”

“အဲဒီမှာခြယ်သထားမှုက ပြောင်းလဲနေတယ်ကို၊ ဒါ ပန်းချီရေး သူရဲ့ပြောင်းလဲတဲ့ခံစားချက်ကြီးပဲ။ ဒီပန်းချီဆရာ သိပ်တော်တာပဲ။ သုဒ္ဓါ ဒီပန်းချီကားကို ဝယ်မယ် ကို”

“ခက်တာပဲ သုဒ္ဓါ။ ဒီမှာ ရောင်းရန်မဟုတ်လေ”

“သုဒ္ဓါ ဒီပန်းချီကားကိုပဲ တံကယ်လိုချင်နေပြီ”

“ခက်ပြီ သုဒ္ဓါရယ်”

“ကိုပဲ သုဒ္ဓါလိုချင်တာ ရစေရမယ်ဆို”

“အိုကေလေ၊ ကိုယ်ကြိုးစားကြည့်မယ်”

ဟုဆိုကာ သုခမိန်က ယူနီဖောင်းနှင့်လူတစ်ယောက်ကိုခေါ်လိုက် သည်တွင် အပြန်ဆုံးရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ညီလေး ဒီပန်းချီကားကို အစ်ကိုတို့ဝယ်ချင်တယ်။ ဘယ်လောက်

ပဲပေးရမေးရကွာ”

“အဲဒါရောင်းရန်မဟုတ်ဖြစ်နေလို့ အစ်ကို တစ်ခုခုပြောင်းကြည့် ပေးပါလား”

“ကိုယ်တို့က ဒါကိုပဲလိုချင်နေလို့ပါ”

“ရောင်းရန်မဟုတ်ဆိုတော့ အခက်အခဲရှိလို့ပါအစ်ကို”

“ဒီလိုလုပ်ပါလားကိုယ့်ညီ။ အစ်ကိုတို့ကို ပန်းချီဆရာနဲ့တွေ့ပေး လိုက်ပါလား”

“အဲဒါသိပ်အဆင်မပြေဘူးအစ်ကို”

“သူမရောက်လာသေးလို့လား။ ရပါတယ်၊ ကိုယ်တို့စောင့်နိုင်ပါ တယ်”

“ဒီနေ့က ဖွင့်ပွဲနေ့ဆိုတော့ ပန်းချီဆရာတွေ အကုန်ရှိနေကြပါ တယ်”

“ကိုယ်တို့တွေ့ပါ့မယ်။ ကိုယ်တို့ကိုပိတ်ဆက်ပေးနိုင်မလား”

“အဲဒါမှ ပိုခက်တာအစ်ကိုရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ကိုယ်၌က အဲ့ဒီပန်းချီကားရေးတဲ့ပန်းချီဆရာကို မမြင်ဖူးတာပါ”

“ဪ၊ မင်းက လူသစ်လား”

“မဟုတ်ဘူးအစ်ကို၊ အဲဒီပန်းချီဆရာကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဖူးကြ
တာပါ။ ဒီကိုလည်း မလာဘူးခင်ဗျ”

“ဪ ဒီလိုလား။ လိပ်စာပေးခဲ့ပါ။ ကိုယ်တို့လိုက်သွားပါ့မယ်။
ကိုယ်တို့ ဒီပန်းချီကားကို သိပ်နှစ်သက်လို့ပါ”

“ရောင်းရန်မဟုတ်ဆိုရင် မှာမဟုတ်ဘူးနော်အစ်ကို၊ အဲဒီပန်း
ချီဆရာစစ်သလင်းက ဘူးဆိုဖုံမသီးတတ်သူလို့ ကျွန်တော် ကြားဖူး
တာဗျ”

“ဘာ၊ စစ်သလင်း”

ဟုပြောလည်းပြောကာ ပန်းချီကားကိုလည်ပြန်ကာ ကြည့်လိုက်
သည်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာရင်းနှီးဖူးခဲ့သော အကွန်အတွန်းများနှင့် ဆိုင်း
ရည်ရည်လေးကိုတွေ့လိုက်သည်တွင် သူ့မျက်ဝန်းများမှာ တောက်ပသွား
ရပါသည်။

“ဒီပန်းချီကားကို သူ့ဒါရစေရမယ်လို့ ကိုယ်ကတိပေးတယ်”

ဟုခိုင်ခိုင်မာမာကြီးပြောချုပ်တော့သည်။

အခန်း (၉)

မရောက်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ထိုအိမ်လေးကို သူ့ရောက်သွားချိန်မှာ
တော့ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို သူ့ကိုယ်၌ကပင် မလုံမလဲဖြစ်သွားရပါသည်။
အပြစ်ကျူးလွန်ထားဖူးသူနယ် အပြစ်မကင်းသူနယ် တင်းကြပ်ခြင်းတွေ
မီးဆီးစွာ မလုံမလဲကြီးနှင့် ခြေလှမ်းတွေကိုမသယ်ချင့်သယ်ချင့်။

သို့သော် ငါကလာအပြစ်ရှိလို့လဲဟူသော ငါဆိုတဲ့ဝါဒနှင့်ပင် မာန်
တင်းကာ ခြံဝင်းရှိခေါင်းလောင်းလေးကိုခါလိုက်ပါသည်။ သူကြာကြာ
မစောင့်လိုက်ရပါ။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ယောက်ျားကြီးတစ်
ယောက် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအမျိုးသားကြီးက သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း မယုံကြည်နိုင်ခြင်း။ အံ့
သြခြင်းတို့နှင့် ပြည့်သိပ်စွာကြည့်လာပါသည်။ သူက အဓိပ္ပာယ်များစွာ
ကိန်းဝင်နေသောထိုမျက်ဝန်းများကို မသိကျိုးနွဲ့ပြုကာ...

“ဦးလေး နေကောင်းတယ်နော်”

“မောင်ရင်က သုခမိန့်ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“အစစ်ပါပဲ ဦးလေး”

“သိပ်ကိုပြောင်းလဲသွားတော့ ဦးလေးစုတ်တရက်မမှတ်မိတူးဖြစ်
သွားတယ်ကွယ်။ ခေတရီနော်”

ဟုဆိုကာ တံခါးဖွင့်ပေးလာသည်။

“စစ်သလင်းရော ဦးလေး”

“မင်းတို့သူငယ်ချင်းကိစ္စတွေကို ဦးလေးသိပ်မသိပေးမယ့် ဦးလေး
ရဲ့တူက မောင်ရင်တို့ကိုတော်တော်ခင်တယ်ဆိုတာ ဦးလေးအတတ်သိ
ပါတယ်။ သူက ဘယ်တော့မှပေါ်မလာတတ်တဲ့မင်းကိုလည်း မျှော်နေ
တတ်သေးတာကွယ်”

ဟုသောစကားက သူ့နှလုံးသားကိုသံချွန်ယူကြီးနှင့် ထိုးဆွလှိုက်
သလို နာကျင်သွားရပါသည်။

“မောင်ရင်တို့သူငယ်ချင်းတွေကြားကအကြောင်းအရာကို ဦးလေး

ဘာမှမသိတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှအပြစ်မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဘစ်ရတော့မေတ္တာရင်ခံချင်ပါတယ်။ ဦးရဲ့တူ ဒုက္ခိတလေးကိုတော့ ဘာ
ခေဒနာမှထပ်မပေးပါနဲ့တော့”

ဟုပြောလိုက်သောစကားသံက သူ့အသိအာရုံတွေကို နိုးကြားပေး
လိုက်သလို သူ့ရင်ထဲမှာ တာဝန်မကင်းစွာ ရှိတို့ဂုန့်တန်ကြီးခံစားလိုက်
ပေါ့၏။

“စစ်သလင်းရော ဦး”

“ခြံအနောက်ဘက်မှာ ပန်းချီရေနေတယ်”

ဟုသောအသံဆုံးဆုံးချင်း ဦးလေးကိုဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကာ တစ်
နီးတည်း အနောက်ဘက်သို့တန်းလာခဲ့ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ အလှစိုက်
ဉာဏ်ပျော့ပင်စိမ်းစိမ်းလေးများကြားမှာ စုတ်တံတစ်ချောင်းနှင့် ဝှိုးချဲ့ပေါ်
ငြိမ်သက်နေသောစစ်သလင်းကို သူ ရင်နှင့်ဖွယ်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

စစ်သလင်းဟု မမြင်ရတာကြာပြီဖြစ်သောသူငယ်ချင်းကို အား
အာရခေါ်ပစ်ချင်ပါသော်လည်း ဆိုနှင့်ကြေကွဲမှုတို့ကြောင့် ထိုအသံက
သူ့နှုတ်ဖျားသို့ ထွက်ကျမလာခဲ့ပါ။

ဝှိုးချဲ့လေးပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေခဲ့တဲ့လူက အရင်က တက်
ကြွေးတူးမှုတွေအပြည့်နဲ့ ကခုန်နေခဲ့တဲ့လူပါလို့ပြောလျှင် ယုံနိုင်ဖွယ်ပင်

မရှိတော့။

ဆံပင်ပုံရည်မျောမျောများကိုဝေးကြည့်ရင်း သူ့ခြေလှမ်းတွေ
တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်သွားခဲ့ပါသည်။

“သူခမိန်... သူခမိန်... မင်းရောက်လာတာမဟုတ်လား”

ဟုနောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်တဲ့ထိုအသံက သူ့နှလုံးထဲ
ကို အချွန်ထက်ဆုံးသောမြားတစ်စင်း စိုက်ဝင်သွားသည့်နယ် ကျွင်း
ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“စစ်သလင်း”

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိရသွားတာကြောင့် ထိုနာမည်တစ်လုံးမှလွဲ၍
နှုတ်ပျားမှာ ဆွဲအသွားရပါတော့သည်။

“စစ်သလင်း”

ထိုအခါမှာတော့ ဝိုးချဲလေးက တဖြည်းဖြည်းသူ့ဘက်လှည့်
ရပါသည်။ နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်ဖွာလန်ကျဲများနှင့် စိမ်းညိုရောင်
သိုင်းမွှေးစိမ်းစိမ်းများကြောင့် ဒီနှစ်နှစ်ကျော်အတွင်း စစ်သလင်း
သာမန်ထက် ရင့်ကျက်ပြီး အသက်ကြီးသွားသလိုပင်။

“ပျက်မှန်တွေ့ခဲ့ပါလား... ဟင်းဟင်း... နီဝါရောင်ဆံပင်
လည်း နက်ကုန်ပြီ။ ငွေစောင်းစောင်းပုံကိုကြိုက်တဲ့ဆံပင်တွေက အ

လိုလုပ် တိုသွားရတာလဲ။ မင်းပုံကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မင်းရဲ့ရှင်သန်မှုကို
ငါသဘောပေါက်သွားပြီ သူခမိန်။ ဒါကြောင့် မတွေ့တဲ့ကြားကာလကို
ငါမမေးတော့ဘူး”

“မင်းနေကောင်းလား စစ်သလင်း”

“အဲဒီပေးခွန်းက ရင်ဘတ်ထဲထိရောက်တယ်သူခမိန်။ မင်း ငါ့
စိတ်ကိုအလွတ်ရနေပါတယ်။ ငါက ဟန်လှင်ပြောတာတွေကို မနှစ်သက်
ဘူး”

“ရင်ထဲက မေးတာပါ။ ငါဟန်လှင်နေတယ်လို့ မင်းထင်သလား
မင်းစိတ်ကို ငါသိပြီးသားပါ”

“ငါ့စိတ်ကိုသိသေးသလို မင်းဝါဒနဲ့ ပစောက်ရဲ့စိတ်ကိုလည်း သိ
သင့်တယ်”

“ပစောက် အထဲက လွတ်လာပြီမဟုတ်လား”

“ငါက အပြင်လောကနဲ့အဆက်ပြတ်နေတဲ့လူပါ။ ငါ့ထက် မင်း
က ပိုသိမှာပါ”

“မင်း ငါ့ကိုရွတ်နေပြီ” စစ်သလင်း”

“မင်း ဒီစကားလုံးတွေကိုတော့ မမေ့သေးဘူးဘဲ”

“ပထမတော့ မင်းရဲ့ပုံစံက ငါ့ရင်ထဲကို ထိသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့

မင်းရဲ့..."

"ဆက်ပြောနဲ့တော့ မင်းရင်ထဲမှာ ငါတို့မရှိတော့တာကို လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်တည်းက ငါသိသွားပြီသားပါ။ မင်းအဖေက မဖော်ကျူးနဲ့။ ငါ မင်းတို့မနာကြည်းချင်ဘူး"

"အဲဒီစကားလုံးက အကန့်ကျော်သွားပြီစစ်သလင်။ မင်းမြေထောက်တွေကို ငါနိုက်ချိုးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး"

"ဒါပေမဲ့ ပစောက်ကိုခွဲချက်တွေ တင်ချင်တိုင်းတင်၊ အချုပ်ထဲမှာ ထားခဲ့တာ မင်းအဖေပါ"

ဟူသောစွဲချက်မှာတော့ သုခမိန်ရဲ့မျက်ဝန်းကြီးက ပြူးကြောင်သွားရပြီး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေ ပြည့်အိုင်လာရပါ၏။ ဒါကို စစ်သလင်းက ခန့်ပြူးလေးပြူးကာ

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့... ငါမပြောပါဘူး။ မင်းဝါဒကလည်း ပြောမယ့်ကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူး"

"မင်းဝါဒ၊ အခု သူဘယ်ရောက်နေသလဲ"

"ဘာလဲ၊ ကိုယ်ပစ်လိုက်တဲ့ဂှ် သေမသေသိချင်လို့လား"

"စစ်သလင်း၊ မင်းလွန်နေတယ်မထင်ဘူးလား"

"ဘာ... ဘာ... ဟားဟားဟား... အဲဒီစကားလုံးက မင်း

ဆက်က ထွက်လာတာလား"

"မင်းက တစ်နေရာထဲမှာ၊ ဘယ်မှမရွေ့ဘူး။ အပြင်ကဖြစ်နေတာတွေကို မင်းနားမလည်ပါဘူး။ မင်းဝါဒရဲ့ပုံကိုလည်း မင်းကြည့်လိုက်နဲ့ ဒီကောင် ဆေးကုန်ကူးနေတယ်လို့လည်း သတင်းထွက်နေတယ်။ ဒါပဲအမှုကူးနေဦးမယ်။ သူက ဘာအကြောင်းနဲ့ခေါ်မှန်းမသိ၊ ပြီးတော့ ချေခေါ်တဲ့အချိန်တုန်းက ငါဘယ်လိုမှလာလို့မရဘူး။ အခု ငါ အလုပ်နဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ အရင်လိုနေလို့မရတော့ဘူး"

ဟုတာဝန်မဲ့စွာ လူသားမဆန်မှုတွေနှင့် သုခမိန်ကပြောလိုက်သည့် စစ်သလင်းရင်ထဲမှာ စိတ်ပျက်သွားရပါသည်။ မင်းဝါဒက သုခမိန်တို့စိတ်နာကြောင်းပြောစဉ်ကတောင် သူက အကြိမ်ကြိမ်ဖြောင့်ဖြဲခဲ့ပါသေးသည်။

အခုတော့ ပြောင်းလဲသွားတဲ့သုခမိန်ရဲ့စရိုက်ကြောင့် သူရင်ထဲမှာ ခမ်းပန်းတနည်းကြီးခံစားနေရပါ၏။ ညီရိုင်းအစ်ကိုတွေလို ခင်မင်ခွဲကြည့်နှစ်ပေါင်းများစွာတို့မှ သံယောဇဉ်ကို ဒီတစ်နာရီအတွင်း အတိတ်ဆိုတာ ဘာမှမရှိတော့သလို စိမ်းနေသည့် သုခမိန်ရဲ့မျက်ဝန်းများက သူရင်ဘတ်ကို ချွန်ထက်ထက်ဓားသွားလေးနဲ့ မထိတထိထိုးနေသလိုပါပဲ။

သူက တံတွေးကိုပြောရတာ တစ်ဖက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းနှစ်ပါးတယ်။ ကဲ... ဆို မင်းက အလုပ်ခွဲတဲ့ ဆိုတော့ ငါ့ဆီဘာကိုခွဲလဲ”

“ငါ မင်းပန်းချီကားကိုဝယ်မလို့”

“အဲ့ဒါ ပြခန်းမှာဝယ်လေ၊ မြေထောက်အညောင်းခံပြီး ဒီအထိ တောင် လိုက်လာစရာမလိုဘူး”

“နီးဆဲလ်ကို ငါကဝယ်ချင်တာ”

“မင်းကိုဆို ငါကရမှာပဲလို့ ထင်နေသေးတာမဟုတ်လား”

“ဘာလဲ၊ မရဘူးဆိုတဲ့သဘောလား”

“ပစောက်နဲ့ မင်းဝါဒဆိုရင် ‘ပေး’ဆိုတဲ့စကားလုံးမဆုံးသေးဆင် လက်ထဲထည့်ပြီးသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ သုခမိန့်... ဆော့နီပဲ”

“စစ်သလင်း”

သို့သော် စစ်သလင်းက ထင်လှည့်မကြည့်ပါ။

“ငါ့ကိုရောင်းပါ”

“ငါဖန်တီးထားတဲ့အနုပညာကို မင်းတန်ဖိုးမပြတ်နဲ့သုခမိန့်”

“မင်းမလိမ်တတ်ဘူး စစ်သလင်း။ မင်းရင်ထဲမှာ ငါရှိသေးတာ ငါသိတယ်။ ငါ အဲဒီပန်းချီကားကိုလိုချင်တယ်။ ပေးပါ... အခု ငါ ဝေ

လှုံ့နေတယ်။ မင်းခေါ်သလောက်ဖြစ်တယ်”

“မရောင်းနိုင်ဘူးကွာ”

“စစ်သလင်း၊ မင်း ငါ့ကိုရောင်းမလား မရောင်းဘူးလား”

“မရောင်းရင် မင်း ငါ့ကိုထိုးမလားသတ်မလား၊ ရတယ်... ငါ က ဒုက္ခိတဲ၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းကို ငါဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှတ်ထားသုခမိန့်။ ပစောက်က ဘယ်သူ့ကိုမှန်ရိုက်တဲ့ကောင်မဟုတ် ဘူး။ မင်းဝါဒရဲ့ပိုက်ရှာရဲဆန်မှုကိုလည်း မင်းသိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ခဲ့ရင်ထဲမှာ ငါကပြည့်နေတယ်။ မင်း ငါ့ကိုသတ်လိုက်လေ”

“တောက်၊ အရေးမပါတဲ့ခြောက်လုံးတွေကို ငါက သွေးနည်းအနု မယ်ထင်သလား”

“မင်း၊ ပစောက်လောက် မပိုက်တာကို မင်းစိတ်ထဲမှာ သိနေပါ တယ်။ လက်ခံလိုက်စမ်းပါ”

“ဒီကောင် အရင်ဒီမိမှာပဲလား”

“အခန့်မသင့်ရင် ငါ့အိမ်မှာတောင် မင်းတို့နှစ်ယောက်တွေ့နိုင် သေးတယ်။ မကြာခင်၊ ပစောက်ရောက်လာတော့မယ်”

“စစ်သလင်း၊ မင်း ငါ့အဲဒီပန်းချီကားရောင်းကွာ။ ငါ့ကောင် မလေး...”

“မင်းကောင်မက အဲဒါမရရင် လက်မခံဘူးလို့ပြောလို့ ဘယ်
တော့မှမရွှိုင်းခဲ့တဲ့ငါ့ဆီ လာခဲ့ရတာကို။ မင်းပင်ပန်းသွားပြီ သုခမိန်း
မင်းပင်ပန်းမှုကိုတော့ အားနာပေမယ့် ငါလုံးဝမရောင်းနိုင်ပါဘူး။ မင်း
ပြန်တော့”

“စစ်သလင်း၊ မင်းနဲ့ငါ ထပ်တွေ့ဦးမယ်၊ မှတ်ထားစစ်သလင်း
ငါ့မင်းကိုမကြည်တော့ဘူး”

ဟုရုတ်တရက်ဆိုသလို လေသံမာမာနှင့်ပြောကာ ငေါက်ခနဲထ
ပြန်သွားသောသုခမိန်းရဲ့ကားသံအဆုံးမှာတော့ တင်းထားတဲ့စိတ်တွေက
ပြေခနဲကျသွားခြင်းနှင့်အတူ မောပန်းသွားရပါသည်။

“ဘာကြောင့် အဲလိုကြီးပြောလိုက်ရတာလဲငါ့တူ”

ဟုတည်ကြည်သောလေယူလေသံနှင့် ထပ်၍ထွက်ပေါ်လာသော
စကားသံကြောင့် စုတ်တံကိုပြန်ကိုင်မိလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာနေတယ်ဦးလေ။ ကျွန်တော့်ဆီလာခဲ့
တာက အကြောင်းရှိလို့ ပြီးတော့ မင်းဝါဒသား သုခမိန်းကိုအားကိုးနေ
ရင် သေပြီးတာကြာပြီ။ ပစော့ကို ထောင်ထဲမှာ အကြာကြီးထားတာ
လည်း သူ့အမေ”

“သူ့အမေပဲ သူ့မှမဟုတ်တာကို။ မင်းတို့တွေသံယောဇဉ်ကို ဦး

သိပြီးသားပါ။ အခုလိုပြောလိုက်တော့လည်း မင်းရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားလား
ပိုပြီးနာနေတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကြောင့် သူငယ်ချင်းအဆင်ပြေသွား
တာ မကောင်းဘူးလား”

ဟူသော ဦးလေးရဲ့ပြောပြောဆိုသံကိုပင် သူ့နှလုံးသားက
မကြားနိုင်တော့ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေအပြည့်နှင့် ကြပ်ညပ်
နေရပါ၏။

အခန်း (၁၀)

ဆရာဝန်က ပြန်သွားပြီမို့ ဆေးခန်းပိတ်ရန် သူမ တံခါးတွေကို
ဆရာပြန်စစ်နေစဉ်မှာပင် ဦးခနဲထိုးဆိုက်လာသော ကားလေးတစ်စင်း
ကြောင့် အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ မျက်လုံးလေးများ ပြူးထွက်ပိုင်း
အက်သွားရပါသည်။

ထိုလူက ကားပေါ်ကဆင်းလာကာ သူမထံတည့်တည့်ပင် ရှုတည်
အညည်နှင့်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကဲ၊ ပြော၊ ရှင်ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

ဟူသောသူမရဲ့အမေးစကားကြီးက သူ့ကိုကလိထိုးလိုက်သလိုပင်
သူက ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်သွားရ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ကိုယ်က အဲလိုပြဿနာကောင်ကြီးလား”

“ဟီးဟီး... သုဒ္ဓါရဲ့စကားက အဲလိုကြီးလား”

“မင်း၊ ကိုယ်နဲ့ခဏလိုက်ခဲ့နိုင်မလား”

“ရှင်”

“မင်းကို ကိုယ်တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးချင်လို့ပါ”

“သုဒ္ဓါ ခိုက်တော့မဆာဘူး။ ဒါပေမဲ့ သုဒ္ဓါလိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“သုဒ္ဓါ ကော်ဖီကြိုက်သလား”

“ရှင်က အဲလိုသုဒ္ဓါလို့ခေါ်လိုက်တော့လည်း သုဒ္ဓါရဲ့နာမည်ထဲ နားထောင်ကောင်းနေသလိုပဲ”

“ကိုယ်၊ မင်းအိမ်ကိုပြန်လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်”

“ရှင် နူးနူးညံ့ညံ့စကားမပြောဖူးဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်အသံက အစ်အစ်ကြီးဖြစ်နေသလားလို့”

အဲလိုပြောလိုက်ပြန်တော့လည်း ပစောက်မှာ ဝန်ခံပြုံးကြီးနဲ့

“ရှင် ကော်ဖီသောက်ချင်နေတာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါဆို ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီးတောင် ဝေးဝေးသွားနေစရာမလိုဘူး။ တစ်ခွက်သုံးတောင်တန်ကော်ဖီ... ရှင် နာရီဝက်အတွင်းသောက်စေရမယ်။ ခဏနော်”

ဟုဆိုကာ ပိတ်ထားသောတံခါးရှက်များကို သွားနှင့်ပြန်ဖွင့်ကာ အထဲသို့လှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားပြန်ပါသည်။ သူ သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ ခဏအတွင်းမှာပဲ ကော်ဖီခန်းကလေးနှင့် သူမက မီးရောင်အောက်မှာ ပြုံးပြုံးလေးထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

သူမက ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို သူထံလှမ်းပေးရင်း
“လပြည့်ခါနီးပြန်တူတယ်နော်။ လက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုင်းစက်လာပြီ။ ရှင်၊ ကော်ဖီကိုတစ်ကျိုက်သောက်လိုက်၊ ပြီးတော့ မျက်စိနှစ်လုံးကိုပိတ်လိုက်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူက အလိုလိုနေရင်း သူပခိုင်းရာကို လိုက်လုပ်နေမိပြန်ပါသည်။

“ရှင်မျက်နှာလေး ဒုအေးမနေဘူးလား။ လပြည့်နုနုက ရှင်မျက်နှာကို ရိုက်ခတ်နေတယ်။ ကော်ဖီအနံ့က သင်းနေတယ်။ မျက်လုံးမှိတ်ထားပေမယ့် ရှင်ရဲ့အမြင်အာရုံ လင်းထိန်နေတယ်”

“အဲဒါ မင်းဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ရှင်ကို တစ်ခွက်သုံးထောင်တန်ကော်စီတိုက်မယ်လို့ သူ့ခွါပြော ပြီးပြီလေ။ ကဲ၊ သုံးထောင်တန်သွားပြီလား”

ဟု ဆရာမကြီးပုံနှင့်ပြောလာတော့မှ သူက မျက်လုံးလေးတွေ ပွင့်လာကာ သူမမျက်နှာကိုကြည့်ဖြစ်သွားသောအချိန်မှာတော့ သူ့ရင် ထဲမှာ သူ့က အလှပဆုံးနတ်မိမယ်တစ်ပါးဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ ထို တစ်ခဲလေးအတွင်းမှာ သူမကိုပိုင်ဆိုင်ချင်လာမိပါသည်။

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အဲ့လောက်ကြီးငြိမ်နေရတာလဲ”

သူပြန်မဖြေပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းက စိတ်ခံစားမှု ကိုလျော့နည်းသွားစေတယ်ဟုတ်လား...

“ရှင်ဒဏ်ရာက ကောင်းလွယ်သားပဲနော်။ အဲဒါ သူ့ခွါတော်လို့ သိလား”

“မင်း ဒီအလုပ်ကိုသိပ်နှစ်သက်သလား”

“နှစ်သက်တာပေါ့။ သူ့ခွါသိပ်လုပ်ချင်ခဲ့တာ။ ငယ်ငယ်က သူ့ခွါ ရဲ့အဖေက လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ အောက်ပိုင်းသေသွားတယ်ပေါ့နော်။ သူ့ခွါက ငယ်သေးတာကို။ ဒါကြောင့် သူ့ခွါကြီးလာရင် နာခံလုပ်မယ် လို့ ရင်ထဲမှာ အခိုင်အမာရှိနှင့်ပြီးသား။ ဒါကြောင့် သူ့ခွါက လူနာတွေ အပေါ် ပိုလို့စေတနာထားမိတာနဲ့တူတယ်။ ဒေါ်ကြီးစိုးနဲ့ ဒီကိစ္စကြောင့်

ခဏခဏအခြေအတင်ဖြစ်ရတယ်”

“အောက်ပိုင်းသေတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဲလိုဝေဒနာသည်တွေက ကုလို့ရသလား”

“ရတာပေါ့။ စိတ်ဓာတ်သာရှိနေရင် ရတာပဲ”

“စိတ်ဓာတ်”

“အများအားဖြင့် အသက်အရွယ်ရလာတဲ့အခါမှာ အက်ဆီးဒင့် တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်သွားကြတဲ့လူမျိုးဟာ ပိုပြီးခံစားတတ်ကြတယ်။ အား ငယ်သွားတတ်ကြတယ်။ သာမန်ထက်ပိုပြီးခံစားလွယ်တတ်ကြတယ်။ အလေ့အကျင့်လည်းရှိမယ်၊ စိတ်ခံစားမှုလည်း ဖေးမပေးမယ်ဆိုရင် ရှစ် ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း သေချာတယ်”

“တကယ်လား”

“သူ့ခွါ မလိမ်တတ်ဘူး”

ထိုစကားမှာတော့ သူ့မျက်လုံးမှာ ရှင်သန်သက်ဝင်လာခြင်းတို့ ပြည့်အိုင်သွားရပါသည်။

“သူက နှစ်နှစ်ကျော်လောက်ရှိပြီ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး။ ကိုယ် သူ့ကိုအရင်လိုပြန်ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ရှင်”

“ဒီလိုပါ၊ ကိုယ့်မှာ သူငယ်ချင်းရှိတယ်၊ သူ့ကို ကိုယ်ခင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုအကူအညီတောင်းရမလားလို့ပါ”

“ရှင် ဒီထက်ပိုပြီးစကားကို လုံးစေ့ပတ်စေ့မပြောတတ်တော့ဘူးလား”

ဟုမျက်စောင်းကြီးဆဲကာ ပြောပစ်သေး၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းလုပ်မလား”

“သုဒ္ဓါက နာစွဲပဲ၊ သုဒ္ဓါထက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာငန်နဲ့ပြရင် ပိုပြီးသင့်တော်လိမ့်မယ်”

“သူက ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ချင်ဘူး၊ နို့မဟုတ်ရင် မင်းကို ကိုယ် ဒီလိုလေကုန်ခံပြီး ပြောနေမှာမဟုတ်ဘူး”

“တောင်းဆိုချက်ကြီးက ကူညီချင်စရာကြီးပဲ”

“မင်း၊ ပဲမမျှားပါနဲ့။ လုပ်မလားမလုပ်ဘူးလား ဒါပဲပြော ဒါပေမဲ့ မင်းလုပ်ကိုလုပ်ရမယ်”

“ဘယ်လိုဟာကြီးလဲ”

“ဘယ်လောက်ယူမှာလဲတွေ့တာတွေ့ညာတွေ့... စိကာဟတ်ကို မပြောချင်ဘူး။ အဲလိုပြောတာမျိုးလည်းမကြိုက်ဘူး။ ကဲပြော မင်း

အယ်အဲဒါလိုက်တွေ့မှာလဲ”

“ဇွတ်ပါလားနော်”

“မနက်ဖြန်နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီအတိကို မင်းအိမ်မှာလာခေါ်မယ်။ မင်းစောင့်နေပါ။ သူက ကိုယ့်ဘဝနဲ့ထပ်တူအရေးကြီးတယ်။ အဲဒါနဲ့ မင်းသဘောပေါက်လိုက်ပါ”

“သုဒ္ဓါအားမအား မပေးတော့ဘူးလား”

“ဆန္ဒရှိရင် အားကိုအားရမယ်။ လူနာတစ်ယောက်ကိုသွားကြည့်မယ်။ မင်းအလုပ်က ဒါပဲလေ၊ မင်းအားရမယ်”

“ဘယ်လိုလူမျိုးနဲ့တွေ့ရပါလိမ့်နော်”

“မင်း၊ သူနဲ့ခင်သွားရင် ပျော်မှာပါ။ တစ်ခုတော့ပြောထားမယ်။ သူ့စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာမျိုးကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူး”

“အဲလိုကြီးဆိုတော့ သူက မိန်းကလေးလား”

“မင်းတွေ့တော့ သိမှာပေါ့”

“ဟိုတစ်ခါကလူတွေ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ သူ့ရော ကောင်းသွားနဲ့လား”

“ကိုယ်မသိဘူး”

“ရှင်သူငယ်ချင်းလေ”

“ပြန်မယ်၊ မင်းကို ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ်”

“ရပါတယ်”

“ပြန်မယ်၊ ကားပေါ်တက်ပါ”

ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာချိန်မှာတော့ သူမက အမိန့်အောက်မှ မလွန် ဆန်နိုင်သောငယ်သားတစ်ဦးနယ် ခြင်းလေးကိုဆွဲပြီး သူ့ဘေးက ကျွန် ပေါ် ထိုင်လိုက်ပြန်ပါသည်။

အိမ်ရောက်ပြန်တော့ သူမက အိမ်ပေါက်ဝတည်တည်မှာ သူမကို ချပေးပြီး နှုတ်ဆက်စကားပင် တစ်ခွန်းမှမပြောတော့ပါဘဲ သူမ ကား ပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း မောင်းထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ဤတွင် သူမပြန်မလာမချင်း အိမ်ရှေ့ထွက်စောင့်နေတတ်သော ဒေါ်ကြီးစိုးက ပြူးတူးပြာတာပင် ‘ဘယ်သူလဲ’ ဟုမေးတော့ သူမက ‘သူငယ်ချင်းပါ’ ဟုပင် တည်တည်လေးပြောပြီး ဒေါ်ကြီးစိုးကို ဘာစကား မှမဆိုတော့ဘဲ အိပ်ရာထဲပြန်ခဲ့ပါသည်။

သူမ အိပ်ရာထဲရောက်စဉ်အထိ ကော်ဖီခွက်ကို သူမညွှန်ကြား သည့်အတိုင်း သောက်နေခဲ့သောသူ့က သူမအာရုံအစုံကို မင်းမှုထားဆီ သူမက သူ့ရဲ့ပိုင်စိုးပိုင်နင်းစကားလုံးများကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိပေမယ့် ရန်တော့မတွေ့ဖြစ်ပါ။

သူမကိုယ်သူမလည်း အံ့သြရပါ၏။ သူ့နေရာမှာ သူမချစ်သူ သူ့ခမိန်ကိုဆိုလျှင် ရန်လုပ်ကောင်းလုပ်နေပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ သူ ငယ်ချင်းပင်မဟုတ်သောလူတစ်ယောက်က သူမကိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းအမိန့် ပေးလာတာကိုပင် သူမက စိတ်မဆိုးခဲ့သည့်သူမရဲ့စိတ်ကို သူမကိုယ်၌ က အံ့သြနေရပါသည်။

ပြီးတော့ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ စွဲနစ်စွာပြူးလိုက်တဲ့သူအပြူးကို လည်း သူမအထပ်ထပ်မြင်ယောင်နေမိပါသည်။ ထိုသို့မြင်ယောင်နေမိ ချိန်တိုင်းမှာ သူမချစ်သူသူ့ခမိန်ကို သူမအားနာရပါသေး၏။

“ကလင်...လင်”

ဖုန်းသံကြောင့် အတွေးစတိုက်က ရုတ်ချည်းပျောက်သွားရကာ သွက်လက်စွာပင် ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟယ်လို”

“သူဒွါ မအိပ်သေးဘူးလား”

“အဲဒါ ကို.ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူအသံကို ကိုယ်ကအလွတ်ရနေလို့ပေါ့”

“ဒီအချိန်ကြီးမဆက်စဖူး ဘာကြောင့်ဆက်ရတာလဲ”

“ဒီနေ့ သူဒွါကိုမတွေ့ရသေးလို့ အသံလေးကြားချင်မိတာနဲ့

ဆက်လိုက်တာ”

“ဆေးဆန်းသိမ်းတော့ ကိုများရောက်လာဦးမလားထင်နေတာ”

“ကိုယ်အလုပ်သိပ်များနေလို့ အခုတောင် မအားသေးဘူး”

“သိပ်လည်းကြိုးစားမနေနဲ့ဦးနော်။ ခေါင်းကိုက်နေလိမ့်မယ်”

“အမောတွေ ပြေသွားပြီ”

“သိပ်ပိုတာပဲ”

“သုဒ္ဓါကို ကိုယ် မနက်ဖြန်တွေ့ချင်တယ်”

“အင်း”

“ကိုယ်နဲ့သုဒ္ဓါ နေ့လယ်စာအတူမစားဖြစ်တာကြာပြီ။ ဒီလိုလုပ်ပါလား။ မနက်ဖြန်နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီကို ကိုယ်လာခေါ်မယ်လေ။ သုဒ္ဓါစောင့်နေ”

ထိုစကားမှာတော့ သူမ၏မျက်လုံးလေးများ ပြုံးကျယ်ပိုင်းစက်သွားရပါသည်။

“မနက်ဖြန်နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီတိတိကို မင်းအိမ်မှာလာခေါ်မယ်။ စောင့်နေပါ” ဆိုတာကြီးကို ထပ်၍ကြားယောင်မိလာပါသည်။

“မဖြစ်ဘူး ကို”

“ဟင်! ဘာကြောင့်လဲ။ မနက်ဖြန် သုဒ္ဓါမှာ ဘာကိစ္စမှအတွေ့

မနက်ဖြန်တွေ့တာ ကိုယ်သိနေသားပဲ”

“ရှိတယ်၊ အခုရှိလာပြီ”

“ဟင်! ဘာကိစ္စလဲ”

“မနက်ဖြန် သုဒ္ဓါ လူနာသွားကြည့်ရမယ်”

“ဪ၊ ဒါများသုဒ္ဓါရယ်။ ကိုယ်လိုက်ဖို့မှာပေါ့။ ကိုယ် မနက်ဖြန်

တွေ့က မေမေဆီမှာ ခွင့်တင်ပြီးသား”

“မဖြစ်ဘူး ကို၊ ကို မလာနဲ့တော့ သုဒ္ဓါက လူနာကြည့်ပြီး

ခြားကိုရော သွားဦးမှာ”

“ကိုယ်လိုက်ဖို့မှာပေါ့။ ကိုယ်က သုဒ္ဓါကိစ္စတွေကို လိုက်လုပ်ပေး

ချင်တာ”

“မလာပါနဲ့လားကိုရယ်။ ဟိုလေ သုဒ္ဓါက ငယ်ငယ်ကသူငယ်ချင်း

တွေကိုရော လိုက်တွေ့မလို့။ သူတို့က ကျောက်ဆည်မှာတွေ့ရော။ စစ်

ဦးကတွေ့ရောဆိုတော့၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေချည်းဆိုတော့ ကို

သိပ်အဆင်မပြေဘူး”

“အင်း၊ ဒါဆိုလည်းပြီးရောလေ။ ကိုယ် ညနေပိုင်းမှ လာခဲ့တော့

မယ်”

“အဲဒါကြောင့် ကိုကိုချစ်ရတာ”

“အဲ့ဒါကြောင့်လည်း ဒီကောင်က သူ့ဒါနဲ့ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင် တော့တာပေါ့”

“ကိုရေ... တာ့တာ”

“တာ့တာပါရာ”

ဟုဆိုလိုက်ပုံမှာ အသက်ထက်ပို၍တည်ကြည်လေးနက်သွားတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦးနယ်။ ဖုန်းလှိုင်းက တတူတူနှင့်ပြတ်တော့မိ သွားချိန်ထိ သူမက ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ကာ ငြိမ်နေမိဆဲပါ။ ထိုသို့လိပ်ညှစ် လိုက်ခြင်းအပေါ် သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါ၏။

သူမကိုသိပ်ယုံကြည်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးလှသည့်ကိုကို ထိုသို့လိပ်ညှစ် လိုက်မိခြင်းကြောင့် သူမကိုယ်သူမလည်း ဒေါသဖြစ်ရပါ၏။

ကိုကိုယုံကြည်မှုကို သူမက အလွဲသုံးစားလုပ်မိလိုက်တာလား။ စိတ်မကောင်းစွာတွေ့လိုက်မိရင်း မှေးကျဉ်းစပြုနေသောမျက်ဝန်းအောက် အိပ်စက်ခြင်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

“သူ့ဒါ-ဒီနေ့ဘယ်သွားစရာရှိနေလို့လဲ”

ဟုဒေါ်ကြီးစိုးက မေးလာရသည်အထိ သူမပုံက ဣန္ဒြေပျက် သွားပြီလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနက်လည်း အစောကြီးထတယ်၊ လမ်းအပြင်ဘက်ကိုလည်း ပြုတစ်ပြုတစ်နဲ့ ခဏခဏထွက်၊ အခုရောဆိုရင် သူ့ဒါဝတ်နဲ့လဲနေ တာ ငါးစုံရှိသွားပြီ”

“ဟာ, အဲဒီဒေါ်ကြီးစိုးဟာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ သူ့ဒါကိုပဲ လိုက်

ကြည့်နေရသလား”

“လိုက်ကြည့်တာရယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ကြည့်ချင်စရာ ကြီးဖြစ်နေလို့ ကြည့်မိတာပေါ့။ ဘာလဲ၊ ဒီနေ့ သုခမိန်လာခေါ်မှာပိုလို့လား”

“ဟင့်အင်း မခေါ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ထော့လာခေါ်လိမ့်မယ်”

“ဟမ်၊ သုခွါရည်းစားအသစ် ထပ်ရနေတာလား။ မလုပ်တိတ်ဟယ်... သုခမိန်က မင်းလေးကိုသိပ်ချစ်ရှာပါတယ်”

“အဲဒီဒေါ်ကြီးစိုးဟာလေ၊ မသိဘဲဘာတွေလျှောက်ပြောနေရန်မသိဘူး။ သုခွါက လူနာလိုက်ကြည့်မလို့ဟာကို”

“ဪ၊ အဲဒီလိုလား”

“ဒေါ်ကြီးစိုး”

“ဟမ်”

“သုခွါရဲ့ဝတ်စုံက အရောင်တောက်လွန်းနေမလား”

“တောက်တာပေါ့။ လူနာက ဒီအရောင်ပြင်တာနဲ့ မူးလဲသွားနိုင်တယ်။ ဒီလိုအရောင်ဆိုတာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေချိန်မှာဝတ်မှ ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ”

ဟု သူမ၏လိမ္မော်မြောက်ရောင်ဝမ်းဆက်လေးကို ရှုံ့ချသလိုပြောလာသည်တွင် သူမမှာ သူမကိုယ်သူမပြောကြည့်လိုက်ရင်း စိတ်ပျက်သွားရကာ...

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဆယ်နှစ်နာရီလည်း ထိုးတော့မှာ၊ သူက သိပ်စိတ်ရှည်တတ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါက်တာမြင့်သိန်း ဝင်ခေါ်မှာမို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ ဂျူတီရိုတယ်။ ဒေါ်ကြီးစိုး အိမ်ရှေ့မှာကားရပ်ရင် သုခွါကိုပြေးခေါ်၊ ကြားလား။ သုခွါ အင်္ကျီသွားလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ သူမက အပေါ်ထပ်သို့ပြေးတက်မည်ကြံစိုက်...

“တိ၊ တိ!”

အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ခြေလှမ်းများတွန့်သွားရပါသည်။ လိုက်ကာစလေးကိုဆွဲဖယ်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ ထိမထင်မျက်နှာပေးနှင့် သူမတို့အိမ်ပေါ်စိုက်ကြည့်နေသောပစောက်ရဲ့မျက်နှာကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရ၍ သူမမှာ အဝတ်အစားလဲဖို့ပင် သတိမရနိုင်တော့ဘဲ ပြေးထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

“တက်လေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဘာပြောရမည်မှန်းမသိ၊ ငှုမကြီးရင်နေမိသည့်သူမကိုဆိုလာပါသည်။

“သုဒ္ဓါစဉ်းစားနေတာ၊ ရှင်ကိုအိမ်ထဲခေါ်ပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်း စောင့်ခိုင်းရမလားလို့”

“မင်းက မပြီးသေးဘူးလား”

“သုဒ္ဓါ အကျိုးလဲဦးမလို့”

“လဲမနေခဲ့တော့၊ ဒီဝတ်စုံနဲ့ပဲ လှနေပြီ”

“ရှင်”

“ဪ”

လက်လွတ်စပယ်ပြောလိုက်မိရာမှ အနေရအထိုင်ရခက်သွားရပြန်ပါသည်။

“တက်လေ”

“အင်း၊ ဆေး . . .”

“ယူမနေခဲ့တော့ တက်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမမှာ အညှို့ခံထားရာတွင်တစ်ဦးနှယ် ကားပေါ်ရောက်သွားရပြန်ပါသည်။ သူက သူမကို သာယာလှပတဲ့ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ကွန်ကရစ်လမ်းရှည်ရှည်လေးကိုလျှောက်ရတဲ့အရသာ

ကို သူမသိပ်နှစ်သက်မိပါသည်။ အပြာလွင့်ရောင် လုံးချင်းတိုက်ပူလေး နှာ နေချင့်စဖွယ်လေးမို့ သူမသိပ်နှစ်သက်သွားမိ၏။

“သိပ်လှတာပဲနော်၊ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို့ပဲ”

“ပန်းချီဆရာရဲ့အိမ်ပဲ၊ ပန်းချီကားနဲ့တူတာ မဆန်းပါဘူး”

“ပန်းချီဆရာရဲ့အိမ်”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက ပန်းချီရေးတယ်”

“ရှင်”

“ဪ၊ ပစောက်ပါလား”

ထိုအသံက သူမတို့ဖြတ်လျှောက်ရာလမ်းတစ်ဖက် ပန်းရုံလေး နီးမှ ကြားလိုက်ရတာပါ။ အသံလာရာဘက် သူမနှင့်သူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြတော့ ပန်းရုံလေးကို ကတ်ကြေးဖြည့်ဖော်နေသောလူကြီးတစ်ယောက် ခုတ်တော့ရပါသည်။

“စစ်သလင်းရော”

“အနောက်ဘက်မှာရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့”

ဦးမလေးက တစ်ခုခုကိုမေးဖို့ကြိုခိုက်မှာ သူက သူမရဲ့လက်ကို ချုပ်ဆွဲကာ အနောက်ဘက်သို့လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

“သုဒ္ဓါနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတော့ဘူးလား”

“လိုလို့လား”

“ရှင်ကို တစ်ခါတစ်ရံမှာ သုဒ္ဓါနားမလည်ဘူး”

ဟု သူမက တိုတိုတိတိပင် စိတ်တိုသံနှင့်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကိုယ့်ကို မင်းနားလည်ဖို့မလိုဘူး။ မင်းနားလည်ရမှာက စစ်သလင်းကိုပါ”

“စစ်သလင်း”

“မင်းကို ငါပိတ်ဆက်ပေးမယ့်လူက သူပဲ”

ဟုဆိုကာ ပစောက်ကြည့်ရာဘက်သို့ကြည့်လိုက်တော့ ပိုမိုဆရာပေါ်မှာထိုင်ပြီး ပန်းချီရှေးနေသူကို သက်ဝင်လှပစွာ သူမတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“စစ်သလင်း”

ဟု သူက ခေါ်လိုက်စဉ်တွင် လှည့်ကြည့်လာသောထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အကြည့်စူးစူးကြောင့် ပစောက်ရဲ့နောက်မှာ ပြေးပုန်းချင်သွားပါ၏။ သူ့ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အသေစိတ်အကဲခတ်နေပုံရပါသည်။ မျက်နှာနှစ်ဖက်က တွန့်ချိုးထားပြီး မျက်ဝန်းအစုံတို့က သာမန်ထက် တောက်ပလျက်။

“သုဒ္ဓါတဲ့”

“မင်းကောင်မလေးလား”

“အား... မဟုတ်ပါဘူး။ သုဒ္ဓါက ဆရာမပါ”

ဟု သူမက ပြာပြာသလဲဝင်၍ရှင်းပြရပါသေးသည်။

“သူက နာစံ၊ မင်းအတွက်ခေါ်လာတာ”

“မလိုဘူး ပစောက်၊ ရတယ်... ငါနေသားကျနေပြီ”

“သူက စစ်သလင်းတဲ့၊ ခုချိန်ကစပြီး... သူက မင်းရဲ့လူနာပဲ။ မင်း သူ့ကိုကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ပါ”

“စစ်သလင်း၊ စစ်သလင်း၊ ပန်းချီဆရာ၊ အာ၊ မဟုတ်ပြီ၊ ရှင်ကို သဒ္ဓါသိတာပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်ကတောင် ရှင်ပန်းချီကားကို သုဒ္ဓါတွေ့ခဲ့သေးတာပဲ။ ရောင်းရန်မဟုတ်ဆိုတာကို သုဒ္ဓါအသည်အသန်ကြိုးစားဝယ်ကြည့်ခဲ့သေးတာ။ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ သုဒ္ဓါက ပန်းချီဆရာတွေကိုသိပ်လေးစားတာ။ သုဒ္ဓါက ပန်းချီကားတွေ သိပ်နှစ်သက်တာလေ။ သုဒ္ဓါကိုလည်း ခင်ပေးပါ။ သုဒ္ဓါအရမ်းခင်ချင်တယ်”

စွတ်ပြောလာသောသူမစကားမှာတော့ စစ်သလင်းပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“မင်း သူ့ကို ဘာကြောင့်ငါ့ဆီခေါ်လာသလဲ ငါသဘောပေါက်သွားပြီ ပစောက်”

ဟုပြောလိုက်တဲ့စစ်သလင်းစကားကြောင့် ပစောက်မှာ ပြုံးမိသွား

ပြန်ပါသည်။

“သူက နာနဲ့ပဲ၊ မင်းဝါဒကိုလည်း သူပဲကုပေးခဲ့တာ၊ ငါ့ကိုလည်း သူပဲ။ အဲ့တော့ သူကုတာ မင်းခံယူပါ။ ပြန်မကောင်းလာချင်နေမယ်၊ သေတော့မသွားနိုင်ပါဘူး”

ဟူသောအပြောကြီးကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ အောင့်သက်သက် ကြီးစွဲခဲ့သွားရပါသည်။ မကြင်နာတတ်သောပစောက်နှင့် ကြင်နာတရား ပြည့်ဝပုံရသောသူမရဲ့မျက်နှာလေးရှင်ရှင်က ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးစွဲ စစ်သလင်းမှာ ရယ်ချင်သွားရပါသည်။

အမြဲတမ်း စကားကိုတိုတိုတိတိနှင့် လိုရင်းသာပြောတတ်သော ပစောက်နှင့် ထိုမိန်းကလေးက ဘယ်ကဘယ်လိုသိကျွမ်းလာကြသလဲဆိုတာ သူစိတ်ဝင်စားမိပါသည်။

မိန်းကလေးတွေကိုဆို လူလို့မထင်တတ်သောပစောက်ရဲ့ပြောင်းလဲမှုကိုလည်း သူအံ့သြရပါ၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပစောက်ရဲ့မျက်လုံးတွေက သူ့အပေါ်နူးညံ့နေခဲ့လို့ပါ။

“မင်း ဒီမှာနေထားလိုက်”

“ရှင်”

“လူကိုမယုံသလိုယုံသလိုမလုပ်နဲ့၊ ငါလုံးဝမကြိုက်ဘူး”

“တယ်သူက ဘာပြောသေးလို့လဲ”

“ပစောက်၊ မင်းရဲ့စေတနာကို ငါသိပေမယ့် ~~ငါ~~ ချင်တယ်”

“စေတနာတွေတာတွေနဲ့ လာပြီးဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ဆိုမနေနဲ့၊ မင်းအရင်က အဲ့လိုပုံမဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုအရင်အတိုင်း ဖြီးမြှင့်နေစေချင်တယ်။ ဒါပဲ၊ ကဲ ငါလစ်ပြီ။ ဟိတ်! မင်းကိုသုံးနာရီအတိမှာ လာကြိုမယ်”

ဟုဆိုကာ လှစ်ခနဲထွက်သွားသောပစောက်ကြောင့် သူမရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးခံစားလိုက်ရပါသည်။ ပစောက်ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် မျက်နှာလေးအနည်းငယ်တည့်သွားသော သူမရဲ့ဟန်ဆောင်မှုရှိတဲ့ ရိုးရှင်းလှသောမျက်နှာပေးကြောင့် စစ်သလင်းမှာ သူမကိုရင်းနှီးသွားမိသလို ခံစားလာရပါသည်။

“မင်းနဲ့ပစောက် သိတာကြာပြီလား”

“မြင်ဖူးတာတော့ တစ်လလောက်ရှိပြီ”

“စကားပြောရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြေဘူး”

“ဟားဟား... ဒါကြောင့် မင်းကို ပစောက်ခင်တာထင်တယ်”

“ခင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ပစောက်အကြောင်း ကိုယ်သိတယ်။ သူက ရင်ထဲကဆန္ဒမပါရင် နတ်ပြည်တောင်သွားမယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းဝါဒနဲ့ရော သိနေတာလား”

“မင်းဝါဒ၊ ဟုတ်တယ်။ ဟိုတစ်ယောက်လေ။ သွေးတွေနဲ့ သုဒ္ဓါတောင် အစွမ်းကုန်ဖြုတ်လိုက်ရသေးတယ်။ သူက သုဒ္ဓါကိုစကားတွေ ပြောပါတယ်။ နာမည်လည်းပြောပြတယ်”

“ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မင်းဟာ ပထမဆုံးမိန်းကလေးပဲ”

“ရှင်!”

“ကိုယ်တောင် မင်းကိုနာရီပိုင်းအတွင်း ခင်သွားပြီပဲ။ မင်းဝါဒကလည်း သိပ်စကားများများမပြောတတ်တဲ့လူ။ မင်းဝါဒကလည်း မင်းကိုအမှန်အကန်ခင်နေလိမ့်မယ်။ ပန်းချီသဘောအရပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းမျက်နှာက အပြာရောင်ဘက်ကရောင်မှာ အစိမ်းနုနုလေးဆင့်ထားသလိုပဲ။ ကိုယ် မင်းကိုခင်ပါတယ်”

“ရှင်တို့သုံးယောက်က ညီအစ်ကိုတွေလိုပဲနော်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးကြတယ်နဲ့တုတယ်”

“မင်းထင်ထားတာထက် အပိုပဲရှိတယ်။ အလျော့မရှိဘူး”

“ဒါနဲ့ ရှင့်ခြေထောက်က ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာလဲ”

“အချိန်တန်တော့ မင်းတဖြည်းဖြည်းသိလာရမှာပါ”

ဟု စစ်သလင်းက ဆွေးဆွေးလေးပြောလိုက်ပေမယ့် သုဒ္ဓါက နတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ချက်ချင်းတုတ်တုတ်ထိုင်ချပစ်ကာ ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်ပြီး စစ်သလင်း၏ညှို့သကျည်းတည့်တည့်ကို အားနှင့်ထုချင်လိုက်ပါတော့သည်။

“အ...ဟာ... မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဟော... နာသွားလို့ ရှင့်ခြေထောက်တွေ တုန်နေပြီ”

ဟုအားရဝမ်းသာပြောလိုက်သည်တွင် သူ့ကိုယ်၌ကပင် သူ့ခြေထောက်ကိုကြည့်ကာ အံ့သြနေရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သူ့ခြေချောင်းလေးများမှာ တစ်ဆတ်ဆတ်နှင့် အဖျားဆတ်ရုံလေး မသိမသာတုန်ယင်နေရပါသည်။

“ရှင်ကို သုဒ္ဓါ ရအောင်ကုတော့မယ် စစ်သလင်း”

“ဘာ”

“ကဲ၊လောင်းကြည့်မလား... စစ်သလင်း”

“ဘာ”

“ရှင်လမ်းလျှောက်နိုင်တဲ့နေ့ဆိုရင် သုဒ္ဓါတောင်တက်ပေးနိုင်မလား”

“ဘာလဲ”

“ပန်းချီကားကိုလိုချင်တယ်။ ဟိုပြခန်းက ရောင်းရန်မဟုတ်ဘဲ နဖူးသွေးကြောလေးများ ထောင်သွားသည်အထိ မျက်လုံးများမှာ မမှေးကျဉ်းသွားရပါသည်။”

“သုဒ္ဓါက ဉာဏ်ကောင်းပြီးသားပါ။ စစ်သလင်းဆိုတာ ရှင်မိမိ သုဒ္ဓါအတတ်သိပြီးသား”

“မင်း၊ အဲဒီပန်းချီကားကိုလိုချင်လို့ ငါ့ဆီအရောက်လာခဲ့လား”

“ရှင် အဲလိုတင်းတင်းကြီးမပြောနဲ့။ အဲဒါ နောက်မှဝင်လာစိတ်ကူးပါ။ တကယ်”

“မင်းပြန်တော့”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကိုပြန်ခိုင်းနေတာ”

“မပြန်ပါဘူး။ ပစောက်လာကြိုမှ ပြန်ရမှာ”

“ကျွတ်၊ ပစောက်ကတော့ ဇွှေပြီ”

“သုဒ္ဓါဘာများမှားသွားလို့လဲ။ အခုမှတော်ပြီတန်ပြီ။ ရှင်ထင်

ပစောက်နဲ့တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ မင်းဝါဒလိုမဟုတ်ကြဘူး”

ဟုပါးစပ်လေးလှုပ်ရုံ ပွစိပွစိလေးပြောနေတဲ့သူမကို သူနိုးကြည့် သွားမိပြန်ပါသည်။ သို့သော် အကြည့်တွေကိုချက်ချင်းလွှဲပစ်ကာ စုတ်တံကိုကိုင်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ရေးခြစ်နေမိပြန်ပါသည်။

“သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ”

“ငါ့ကိုကြိုက်သွားပြီလား”

“သုဒ္ဓါမှာ ချစ်သူရှိပြီလားဟင်”

ဟုပေါ့ပေါ့လေးပြောလိုက်တဲ့သူမရဲ့စကားကို စစ်သလင်းက ဟက်ခနဲ ချစ်သွားပြန်ပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“အဲဒါမိန်းကလေးတွေ ထုတ်သုံးနေကျဒိုင်ကားတစ်ခုပဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ငါ မင်းကိုမကြိုက်ပါဘူး”

“ဟာ... အဲဒီလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး”

ဟုပြောပြာသလဲငြင်းလိုက်ပေမယ့် စစ်သလင်းက ထိုစကားကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။ ဆေးရောင်နံ့များကိုသာ စိတ်ရောက်ယှက်ပါနှစ်၍ ရောစပ်နေခဲ့ပါသည်။

“ပစောက်က ဘာအလုပ်တွေလုပ်သလဲဟင်”

“မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ မင်းဝါဒကိုလည်း မတွေ့တာကြာပြီနော်။ သူ့ရော ဘာတွေလုပ်တာလဲဟင်”

“မင်းသိပ်စစ်စစ်ပါလား”

“စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ သုဒ္ဓါရင်ထဲမှာ ရှင်တို့ကိုအလိုလိုရင်းနှီးနေ ပီလိုပါ”

“ငါတို့ကိုတွယ်တာမိလို့ကတော့ မင်းနောင်တရလိမ့်မယ်”

“သုဒ္ဓါဘယ်တော့မှနောင်တမရဘူး။ နောင်တမရအောင်လည်း အမြဲလုပ်တယ်”

“မင်းကို ပစောက်လာခေါ်တော့မယ်၊ မင်းကူတိအိမ်မှာပေါ့”

“ဟင်! ဟုတ်လား။ မြန်သားပဲ”

“ပစောက်က တိကျတဲ့လူ။ မင်းအဆင်သင့်စောင့်နေလိုက်တော့ အိုကေလား”

“ဘာတွေအဆင်ပြေနေကြတာလဲ”

ဟူသောအသံဝါဝါကြီးကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် အနောက်လှည့် ကြည့်စဉ်မှာ ထင်းခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့မင်းဝါဒရဲ့ခပ်သန့်သန့်ပုံကြောင့်...

“ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

“ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ခဏလိမ့်နေတာ။ ဒါနဲ့ သုဒ္ဓါက”

“ငါခေါ်လာတာ”

ဟုထပ်မံထွက်ပေါ်လာသောအသံနှင့်အတူ ပစောက်က ထပ်၍ ပေါ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အတူလာခဲ့ကြတာလား”

“အင်း”

“မင်းဝါဒ အဆင်ပြေခဲ့လား”

“အေးအေးပါ”

“မင်းဝါဒ၊ မင်း ငါ့ကိုစိတ်ပူအောင် ထပ်မလုပ်နဲ့”

“ဟာ၊ ပစောက်၊ မင်း၊ ပိန်းမကြီးလို့ပါပဲလား”

ဟုပြောလည်းပြောကာ ပစောက်ကိုသိုင်းဖက်ပစ်လိုက်သေး၏။

“ရှင်တို့က အခုကျတော့လည်း ချောကြသလိုပဲ။ သုဒ္ဓါတောင် ရှင်တို့ကိုကြည့်ပြီး ပျော်လာပြီ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ သုဒ္ဓါဘာမှားပြန်လို့လဲ”

“အံ့ဩလို့ပါ။ ဘယ်ရတာမှအဲဒီစကားမျိုးကို မကြားခဲ့ဖူးလို့ပါ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ စစ်သလင်းရဲ့ခြေထောက် ပြန်ကောင်းနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

"ကောင်းနေတာပဲ၊ သူ့ခြေထောက်က ဘာမှမဖြစ်တာ"

"မင်းရှုံးနေလား သုဒ္ဓါ"

"ရှင်တို့ရှုံးနေကြတာ ရှင်တို့က စစ်မှမစစ်ဆေးကြတာ၊ သုဒ္ဓါတော့ စောစောလေးကတင်ပဲ စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ ဟုတ်တယ်နော်"

ဟုပေးလေးခေါ်ပြီး ပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ မေးခေါ်ခံလိုက်ရသော စစ်သလင်းမှာ ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းပင်မသိတော့။ စစ်သလင်းကလည်း ထိုသို့ဆိုတိုအင်းတမ်းဖြစ်နေသလို ပစောက်နှင့် မင်းဝါဒမှာလည်း ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာ သုဒ္ဓါက ရုတ်တရက်ထိုင်ချကာ စစ်သလင်းရဲ့ခြေထောက်ကိုသေရာကြည့်ပြီး...

"ဒီမှာတွေ့လား"

"ဟင်၊ စစ်သလင်း ဘာဖြစ်ထားတာလဲ။ ညှိမ့်နေတာပဲကော"

"သုဒ္ဓါထုထားတာလေ၊ ဒီခဲလုံးကြီးနဲ့ ဟောဒီလိုထုပစ်တာ"

ဟုသောသူမအပြောမှာတော့ သူတို့မှာ ဒေါသထွက်ရကောင်းနိုးရယ်ရကောင်းနိုး ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

"သူက နာလို့အော်တယ်၊ ဒါကောင်းတဲ့အခြေအနေကြီးပဲ။ ရှင်တို့ သိပ်အတယ်နော်။ သူ့ခြေထောက်မှာ သွေးလည်ပတ်မှုရှိနေသေး"

တယ်။ မျှော်လင့်ချက်အများကြီးရှိတယ်။ စစ်သလင်း၊ ရှင်စိတ်တစ်ခုပဲလိုတယ်"

ဟု သူမက အခိုင်အမာပြောလိုက်စဉ်မှာတော့ သူတို့သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကုန်ကြပါသည်။

"ကဲ၊ ရှင်တို့ ကြည့်ပဲကြည့်နေကြတော့မှာလား။ သုဒ္ဓါမှာ အိမ်ရှိသေးတယ်။ ပစောက်၊ လိုက်ပို့မှာမဟုတ်လား"

"ငါပြန်လာခဲ့မယ် မင်းဝါဒ၊ မင်း ဒီမှာရှိနေဦး"

ဟုဆိုကာ ထိုမိန်းကလေးနှင့်အတူထွက်သွားသော ပစောက်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး

"မင်းနာယံလိုထင်သလဲ စစ်သလင်း"

"ပစောက်၊ ဒီမိန်းကလေးကိုငြိနေပြီလို့ မင်းပြောချင်နေတာ မဟုတ်လား"

"အဲ့လိုမထင်ဘူးလား"

"အတတ်ပြောလို့ရတယ် ဘာဖြစ်လို့ပဲဆိုတော့ ငါတို့က ပစောက်အကြောင်းကို အတတ်သိနေကြလို့ပဲ"

"မဆိုးပါဘူး သုဒ္ဓါက ရိုးရှင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းပါတယ်"

"ငါ သူ့ကိုခင်မိသွားတယ်ထင်တယ်။ သူနဲ့တော့ စကားပြောချင်"

တယ်”

“ငါလည်း မင်းလိုပဲ။ သူက နည်းနည်းထူးဆန်းတဲ့မိန်းကလေး နော်။ သတ္တိရှိတယ်”

“မင်းဝါဒ၊ မင်းအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ငါ့စကားကို မင်းသဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဟား... ဒုက္ခပဲ။ ငါ့ပုံက အခက်တွေ့နေပုံပေါက်နေလို့လား”

“မင်း တစ်ခုခုများ လုပ်နေသလား”

“တစ်ခုခုမှမလုပ်ရင် ငါအခက်တွေ့သွားမှာပေါ့ကွ။ လက်ရှိအခြေ အနေက ဝါးရမ်းအထုတ်ခံထားရတယ်။ အမေက မရှိဘူး။ အခုတောင် ငါလျှင်လွန်းလို့ အဆင်တပြေရှိနေတာ။ အမှန်ကိုပြောရရင် မင်းတို့ ကောင်တွေသာမရှိရင် ငါ မန္တလာမြေမှာ ခြေမချတော့ဘူး”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ နာနေတယ် မင်းဝါဒ”

“ငါ့ကြောင့်ဆိုရင် ဘာမှခံစားမနေနဲ့။ အခု ငါ့ဘဝမှာ မင်းတို့ နှစ်ကောင်ပဲရှိတယ်။ ငါ့ကြောင့် မင်းတို့အဆင်ပြေစေချင်တယ်။ ငါ့ကြောင့် ထိခိုက်တာမမြင်ချင်ဘူး”

“ဒါကြောင့် ငါ့ခံကိုမလာတာလား”

မင်းဝါဒက ဘာမှမပြောပါ။ တစ်နေရာကိုပဲ စူးစိုက်စွာကြည့်နေ ခဲ့ပါသည်။

“မင်းဒဏ်ရာတွေနဲ့လို့ ပစောက်က ပြောတယ်”

“သုဒ္ဓါ ကျပြီးပြီပဲ။ အခု ငါ အလတ်ကြီး”

“မင်း...”

စစ်သလင်းမှာ ဘာမှမပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် ရင်ထဲမှာ မွန်း ကြပ်သွားရပါသည်။

“ဘာလဲ။ ငါ့ကိုစိတ်ပူနေတာလား။ အဲ့ဒါဆိုရင် မင်းခြေထောက် ကို မင်း အရင်ရှင်သန်စေလိုက်ဦး။ ဟုတ်လား”

ဟုပြောလိုက်တဲ့မင်းဝါဒရဲ့စကားက စေတနာတွေ ပြည့်ကြပ်နေ တာမို့ စစ်သလင်းမှာ ဆွဲလက်စပန်းချီကားကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး ငြိမ် သက်နေရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

အိမ်ရှေ့မှာပြင်လိုက်ရတဲ့မီးခိုးရောင်ကားကြီးကြောင့် သူမဖျက်
ခန်းမှာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရပါသည်။

“ပဲစောက်၊ ကားကိုဒီမှာရပ်တော့”

ဟုသူမက ပြာပြာသလဲပြောလိုက်ပေမယ့် ပဲစောက်ကတော့ ဂရု
မစိုက်ပါ။ ဆက်၍မောင်းပြီ။

“ဒါ သူ့အမေ စီးနေကျကားပဲ”

“မင်းအိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားတဲ့ကားကို ပြောနေတာမဟုတ်လား”

“ဒီမှာပဲရပ်တော့”

“မင်းကို အိမ်အထိလိုက်ပို့မယ်လို့ပြောပြီးသားပဲ”

“ရတယ်၊ နီးနေပြီပဲ။ သုဒ္ဓါဇာသတ် လမ်းလျှောက်သွားမယ်။ ရပ်တော့”

သို့သော် ပစောက်က ဂရုမစိုက်ပါ။ အချိန်ကိုတစ်စက်ကလေးမှ မလျော့။

“ဘယ်သူ့မှ ဒီလောက်တောင်လန့်နေရတာလဲ”

ဟုဆိုကာ အိမ်ရှေ့မှာထိုးဆိုက်ထားတဲ့ကားကို မေးခေါ်ပြတော့ သူမက ပြုံးတူးပြာတာပင်...

“ဘယ်သူက ဘာကိုလန့်နေတာမို့လဲ”

“မင်းဘာဖြစ်လို့ မူပျက်နေရတာလဲ”

“ဘယ်မှာ မူပျက်လို့လဲ”

“မင်းအိမ်ရှေ့က ကားက မင်းကားလား”

“သုဒ္ဓါ အဲ့လောက်ထိ မချမ်းသာဘူး။ ဘေးအိမ်ကိုလာတဲ့ကား နေမှာပေါ့”

ဟုပင် သုခမိန်မှန်းသိကြီးနှင့် သူမ ပြောင်လိမ်မိသွားပါသည်။ ထိုသို့လိမ်ညှာမှုလေးအတွက် သူမရင်ထဲမှာ ခွမ်းလျသွားရ၏။ သူမဘာကြောင့် ပစောက်ကို အဲ့လိုလိမ်ပြောရတာလဲ။ သုဒ္ဓါရဲ့ချစ်သူကားပါ

ထို အမှန်အတိုင်းပြောရမှာလေ။ သို့သော် သူမထိုသို့မပြောချင်ပါ။

“ကဲ၊ ဆင်းတော့လေ”

အတွေ့ကျယ်သွား၍ ကားထိုးရင်သွားတာကိုပင် သတိမမူမိတော့။ ပစောက်ရဲ့သတိပေးစကားကြောင့် သူမက ကားပေါ်မှပြုပြာသလဲဆင်းကာ အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“သုဒ္ဓါ”

“အော့... ကို”

သုခမိန်ကတော့ အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်နေသည့်သူ၏ချစ်သူကို ဂရုတစိုက်မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ ကားစက်နှိုးသံကြားသည့် အိမ်အပြင်ဘက်သို့သာ ဂရုတစိုက် စူးစိုက်စွာကြည့်မိသွားခဲ့ပါသည်။

သူ့ကြည့်မိလိုက်သောအချိန်မှာမှ လှစ်ခနဲမောင်းထွက်သွားတဲ့ ကားနောက်ပြီးလေးကို ဝိုင်းတဝါးတွေ့လိုက်ရ၍ မျက်မှောင်တွန့်ကာ စဉ်းစားမိလိုက်ပါသည်။

ရင်ထဲလည်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ပစောက်၏ကားနှင့်တော့ ဆင်ဆင်လေးတူနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကားနိပါတ်ကိုမူမတွေ့လိုက်ရ၍ စိတ်ထဲ၌ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားလိုက်သည်။

ဒီလောက်ကျယ်ပြောလှတဲ့လောကကြီးမှာ သူမသိခဲ့တဲ့ ကားတူ

၁၇၂ ❖ မယ်ခိုင်

လူတို့ နာမည်တူတွေ အများသားပဲတူတွေပဲပဲပဲ။ သို့သော်...

“အဲဒီကားက သုဒ္ဓါကိုပို့သွားတာလား”

ဟုသံသယမကင်းသောမျက်လုံးများနှင့် သူကမေးလာသည်တွင် သူမမှာ ဘာကိုဖြေရှင်းမသိ ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်သွားရပါသည်။ သို့သော်...

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်”

“အရင်က သုဒ္ဓါမှာ ဒီလိုအသိပိတ်ဆွေမျိုး မရှိပါဘူး”

ဟု သူကသံသယမကင်းနှင့်ပြောလိုက်သည်တွင် သူမရင်ထဲ ပြောင်းဆန်သွားရကာ ဘာဖြေရှင်းမသိဖြစ်သွားပြီးမှ သူမကိုသိပ်ချစ် တဲ့သူသိန်နဲ့အချစ်တွေကို ဖိနင်းပြီး နှုတ်ခမ်းများကိုစုထော်ပစ်လိုက် ကာ...

“ကို့ စကားတွေက ဘာကြီးလဲ၊ ကိုစကားအရ သုဒ္ဓါက ဘယ် လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ”

“ဟာ! အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမျိုးကြီးမတွေးထား နဲ့ကွာ။ ကိုယ်က သုဒ္ဓါကိုစိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ”

“အဲဒီစိုးရိမ်တာပါဆိုတဲ့ နူးညံ့တဲ့အသုံးအနှုန်းလေးဟာ လူတစ် ယောက်ရဲ့သိက္ခာကို ဘယ်လောက်အထိ အညွှန်ချိုးလိုက်သလဲဆိုတာ

ကို့ မတွေးမိဘူးလား”

“ဆောဖီနဲ့ သုဒ္ဓါ၊ ကိုယ် သုဒ္ဓါကိုယုံကြည်ပါတယ်။ ကိုယ် မယုံ ကြည်နိုင်တာက ကံကြမ္မာကိုပါ”

“ကံဆိုတာ ပြုခြင်းဖြစ်ခြင်းပါ။ အဲလိုပြောရင် သုဒ္ဓါနဲ့ကိုကြား မှာ ပဋိပက္ခကြီးသွားပြီ”

“သုဒ္ဓါ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို အဲလိုဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးပြောရတာ လဲ။ ကိုယ်က သုဒ္ဓါကိုသိပ်ချစ်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ မရစ်နဲ့ကွာ။ အရာအား လုံးထက် သုဒ္ဓါရဲ့အပြောတစ်ခုကို ကိုယ်ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး”

သူက ကြေကွဲဟန်မျက်လုံးများနှင့်ပြောလျှင် သူမ၏နှလုံးသား နုနုမှာ ပြိုလဲယိုဝါကျသွားပြန်ပါသည်။

“ကို့ သုဒ္ဓါကိုသိပ်ချစ်တာပဲလား”

“ဒီသင်္ကေတပြောသလိုပဲ ကိုယ်ပြောလိုက်မယ်သုဒ္ဓါ။ မင်းကို ကိုယ် ကြိုက်ထဲထည့်ပြီး အာခံတွင်းထဲမှာပုံထားချင်တယ်”

“ဟားဟား... ကိုက အဲလိုဟာသတွေလည်း နောက်တတ်သားပဲ”

“မင်း အဲလိုပြုံးပျော်နေတာပြင်ရရင် ကိုယ်လည်းပျော်တယ်။ မင်း အဲလိုပဲပြုံးနေပါလားသုဒ္ဓါရယ်”

“ကိုက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ကဲ သုဒ္ဓါ၊ အကျီလဲဦးမှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေနဲ့ညစာအတူစားဖို့ ချိန်းထားတယ်”

“ဟာ... ကိုကဲ သုဒ္ဓါကိုလည်း ကြိုမပြောဘူး”

“မေမေနဲ့ ငါးနာရီချိန်းထားတာ”

“ခဏလေးနော်၊ သုဒ္ဓါ၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခွဲပြီးစေရမယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့နားမှ လှစ်ခနဲထွက်သွားပြီး ခဏလောက်ကြာထော့ပြန်ပေါ်လာသည်တွင် သူမက ပါတိတ်ဝမ်းဆက်စိမ်းညှို့ရောင်လေးနှင့် သိပ်ပြီးလှပတင့်တယ်နေခဲ့ပါသည်။

ဆံပင်လေးကို အပြောင်လေးသိမ်းပြီး ခပ်မြင့်မြင့်စည်းနှောင်ထားပုံမှာ တဲညံ့ပျက်နာကျလေးနှင့် လိုက်ဖက်ညီလွန်းလှပါသည်။ သူမ၏ ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးနှင့် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်တွင် သူ့ရင်ထဲမှာ သူမကို ရူးမတတ်ချစ်မြတ်နိုးသွားရပါသည်။

“ဘာကြောင့်အဲလောက်ကြီး ကြည့်နေတာလဲ”

“ကိုယ်စိုးရိမ်နေတာ”

“ဟော၊ ပြောပြန်ပြီလား”

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့တော့များ၊ ကိုယ်တို့နောက်ကျနေပြီ”

ဟုသူက ရွတ်နောက်နောက်လေးပြောလိုက်တော့မှ သူမက သူ့ဆီလက်မောင်းကို ယီးလေးတွဲခိုလိုက်ပါသည်။

“ဟင်! ဒါက ဘယ်သွားကြဦးမလို့လဲ”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ကြီးစိုးက မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ဆိုလာပါသည်။

“ရွေးမနဲ့ယောက်ျားမကိုတွေ့ပေးမလို့”

ဟုဆိုလျှင် သူမက ရုက်ဝဲဝဲလေးနှင့် သူ့လက်မောင်းကို ဖွဖထုဖ်လိုက်သောအခါ သူက မရှိနိုင်သောပိတ်များနှင့် နှုတ်ခမ်းပင် မစေ့နိုင်တော့။

သူ့ခမိန်ရဲ့လက်မောင်းကို ယီးလေးတွဲနဲ့ကား ကားပေါ်ပါသွားသော သူမကို လမ်းတစ်ဖက်ဆီမှ ပစောက်က ထင်ထင်ရှားရှားကြီးပင် ရင်နာနာနှင့်မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်အောင်ပျက်နေရပါသည်။ သူ့ခမိန်ရဲ့လက်မောင်းကိုတွဲခိုထားတဲ့သူမရဲ့အပြုံးတွေက သူ့နှလုံးသားတည့်တည့်ကို ဖ်ခတ်လိုက်သော အဆိပ်လူးမြှားချက်များနယ်။

ကူရှင်ပေါ်မေ့ကျန်ထားခဲ့သော သူမ၏လက်ကိုင်အိတ်လေးကိုနဲ့ ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေခဲ့ရပါတော့သည်။ သူ့ရင်ထဲသို့လည်း အလိုမကျ

မူများစွာတို့က ရောနှောဝင်ရောက်လာရပါသည်။

တစ်ယောက်ယောက်ကိုရန်ပုံစံချင်သလိုလို၊ တစ်စုံတစ်ခုကိုမဲ
ပြေးကန်ပစ်ချင်သလိုလိုနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေရပါသည်။ ဒီလို
ဆောက်တည်ရာမဲ့နေစဉ်မှာပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှလုပ်ခဲ့ဖူးသည်အထက်
တစ်ခုကို လုပ်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

မှန်ပါသည်။

ထိုကားလေးသွားရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လျှောက်လှိုက်
နေမိခြင်းပါပဲ။

ထိုနေ့က မလာတာကြားဖြစ်တဲ့သုခမိန်တိမ်ရှေ့မှာလည်း အကြား
ကြားနေဖြစ်သလို သုဒ္ဓါကိုခွေးထွေးပျူငှာစွာကြိုသွားခဲ့သည့် သုခမိန်၏
အမေရဲ့မျက်နှာလှလှကိုလည်း နာကြည်လှစွာကြည့်မိခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၃)

စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်နှိုက်ဖွာကာ ငြိမ်သတ်နေခဲ့
သောပစောက်ကို စစ်သလင်းအက်ခတ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

“သုဒ္ဓါကို ဘာဖြစ်လို့ခေါ်မလာခဲ့သလဲ”

“သူလိုက်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သုဒ္ဓါက ငါတို့ကိုခင်မင်ပုံရပါတယ်”

“ငါ သုဒ္ဓါကိုမခေါ်ချင်တော့ဘူး”

ဟုတိုတိုကြီးပြောလိုက်တဲ့ပစောက်ရဲ့စကားကြောင့် စစ်သလင်း
မှာ ပြုံးတုံ့တဲ့ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“မင်း၊ သုဒ္ဓါကိုကြိုက်နေတာမဟုတ်လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဝန်ခံခမ်းပါ ပစောက်ရာ၊ ငါ မင်းကိုအလွတ်ရပါတယ်”

“ငါ သူ့ကိုမြင်ရင် ပျော်တယ်၊ ငါ သူ့နဲ့ပဲစကားပြောချင်တယ်။ သူက တခြားတစ်ယောက်ရဲ့လက်မောင်းကိုတွဲခိုပြီးသွားရင် ငါ့ရင်ထဲမှာ နာတယ်။ ငါ ခေါ်သဖြစ်တယ်”

“သုဒ္ဓါမှာ တခြားရည်းစားရှိနေတာလား”

သူ့ဘာမှပြန်မဖြေပါ။ အဝေးသို့သာ ငေးစိုက်ကြည့်နေပိ၏။

“မင်း၊ သုဒ္ဓါကိုကြွေးနေပြီ ပစောက်”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဟားဟားဟား... ”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်ချင်လို့ပါကွာ၊ လူတွေက အဲ့လိုပဲ အချစ်နဲ့တွေ့ရင် မင်းလို ဆရာကြီးကတောင် မူကြိုကျောင်းသားဖြစ်သွားတာပဲလားဆိုတာ တွေး ပီလို့ပါ”

ဟုဆိုကာ တဟင်းဟင်းရယ်နေသောစစ်သလင်းကြောင့် သူ့ရင်

ထဲမှာ ထူပူရှိန်းပြွန်ခံစားရပါသည်။

“မင်းရှက်နေပြန်ပြီ ပစောက်၊ ဟားဟား လူတွေက အဲ့လိုပဲ ချစ်တတ်လာတဲ့လူက ပိုပြီးချစ်စရာကောင်းကောင်းလာတယ်”

“သူငယ်ချင်းကိုသစ္စာဖောက်တဲ့လူက ဘယ်လိုအစားမျိုးလဲ စစ် သလင်း”

ထူးဆန်းလွန်းတဲ့ပစောက်ရဲ့စကားကြောင့် စစ်သလင်းပင်လျှင် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိဖြစ်သွားခဲ့က်...

“သစ္စာတရားဆိုတာ... ဘာနဲ့တိုင်းတာသလဲ၊ ဘာကိုခေါ်သလဲ၊ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့လောကတရားကြီးမှာ ဘယ်အရာမှ တည်မြဲတာမရှိ ဘူး။ တရားတာမတရားတာမရှိဘူး။ ရှုကောင်းရင် ကြာပေါက်မယ်၊ မြေကောင်းရင် အပင်သန်မယ်၊ အဲ့ဒီသဘာဝတရားကြီးက မပြောင်းလဲ ပေမယ့် လူ့စည်းကမ်းဥပဒေကတော့ လုံးဝပြောင်းလဲကုန်ပြီ။ တရားတယ် မတရားဘူးတွေ့တဲ့လူက ကျွန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ။ သစ္စာရှိတဲ့လူက ကျွန်တို့လူ ပဲ။ ဒါက ခေတ်ပေါ်လစ်လေ။ ငါ့ကိုလည်း ဘဝက သင်ပေးလာတာ”

“မင်း ဘယ်တုန်းကတည်းက ရောက်နေတာလဲ မင်းငါဒ်”

“ကြယ်အလိုဆိုရင်တော့ ငါက ဖျောက်ဆိပ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါကလည်း ငါ့ဘဝပဲ၊ ဘဝဆိုတာ ပျော်အောင်နေတတ်ရင် ပျော်စရာကြီးပါ။ ငါက

တော့ အဲဒီသံယောဇဉ်တွေသစ္စာတွေဟာ လူတိုင်းနဲ့မတန်ဘူးလို့ လုံးဝ ယုံကြည်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ မေတ္တာရောင်ပြန်ဟင်တယ်ဆိုတာပဲ ငါကြားဖူး ပါတယ်”

“မေတ္တာဆိုတာ ဘယ်တော့မှအရောင်မဟပ်ဘူး။ မေတ္တာသာ အရောင်ဟပ်တဲ့သဘောရှိမယ်ဆိုရင် ဒီကောင်ပစောက် ထောင်ထဲမှာ နေစရာမလိုဘူး။ ငါကလည်း ဝါရမ်းပြေးဖြစ်စရာမရှိဘူး။ မင်းလည်း ဒီတိုင်းပဲ ငြိမ်ကပ်နေရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မင်း နာကြည်းနေတာလား မင်းဝါဒ”

“ငါ့ကိုယ်ငါတောင် နားမလည်တာကို မင်းသိအောင် ငါ့ပိုပြီး မပြောပြတတ်ဘူး”

“မင်းဝါဒ၊ မင်းအခုဘယ်မှာနေသလဲ”

ဟုဆိုကာ ပစောက်က ကောက်ကာငင်ကာမေးပစ်လိုက်ပါသည်။

“ငါ့လိပ်စာကိုမေးတာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ ငါ့လိပ်စာက မေ့မိ တယ်”

ဟုဆိုကာရှိသေး။ ပစောက်လက်ထဲမှတစ်စုံတစ်ခုက သူ့ထံရောက် လာ၍ သူက ကျင်လည်စွာပင် လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဖုန်းလေး၊ ဖုန်းဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ မင်းမသိဘူးလား”

“အမှတ်အသားရှိလေ၊ အန္တရာယ်များလေပဲ။ ငါ အထဲမဝင်ချင် ဘူး။ အထဲဝင်မလား၊ အသေခံမလားဆိုရင် ငါ အသေပဲခံမယ်”

“ဒါဆိုရင် မင်း တခြားကိုလွှင့်ပါလား”

“ငါ နူးနူးရွရွတော့မပြောချင်ဘူး။ မင်းတို့နှစ်ကောင်ရှိနေရင် ငါ ဘယ်တော့မှမရွေ့ဘူး။ ငါ့မှာ မင်းတို့နှစ်ကောင်ပဲရှိတယ်”

ဟုပြောလိုက်သည်တွင် အသီးသီးငြိမ်ကျသွားရပါသည်။ တစ်ဦး ချင်းဆီမှာ အတွေးကိုယ်စီနှင့်ခိုဖြစ်၏။ သူတို့တွေ့ရုံရင်ထဲမှာ သုခမိန် ဆိုတဲ့ခလုတ်လေးက ပုံစံတစ်မျိုးစီနှင့် လျှို့ဝှက်ဆုံးထောင့်တစ်ထောင့် မှာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးရှိနေကောင်းရှိနေပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၄)

“ဟင်... ရှင်, မင်းဝါဒ”

“မင်း, ကိုယ့်ကိုမှတ်မိသားပဲ”

မနက်စောစောအိပ်ရာထမိ၍ လေ့ကျင့်ခန်းထွက်လုပ်ရာမှ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူမကသာ အံ့သြပြီး ပြူးကြောင်ကြောင်လေးဖြစ်နေရပေမယ့် သားရေကျာကင်ခါးတိုတို့ကို အနက်ရောင်တီရှပ်လေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာကပိုကရိုလေးတွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့မင်းဝါဒကတော့ ဆိုင်ကယ်အနက်ရောင်ကြီးပေါ်မှာ လျှော့ခဲခဲထိုင်နေပုံလေးပင် မပျက်သေးဘဲ သူမကိုခပ်ပြူးပြူးလေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ရှင်. သုဒ္ဓါရုံအိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“လမ်းပေါ်ကျင်လည်ကျက်စားနေတဲ့မင်းငါဒက ဘယ်နှလမ်းမှာ ဘာရေချမ်းစင်ရှိတယ်၊ ဘယ်ကွမ်းယာဆိုင်က မိန်းကလေးက ချောတယ်ဆိုတာကအစ သိတယ်”

“ပစောက်ထက်စာရင်တော့ ရှင်ကခင်ဖို့ကောင်းသားပဲ”

“ကျွန်တို့ မင်းရင်ထဲမှာ ပစောက်ရှိနေပြီထင်တယ်”

“ရှင်ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“မင်းက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် သုဒ္ဓါ။ မင်းမျက်လုံးလေးတွေက ရိုးစင်းတယ်။ မင်းစကားလေးတွေက မာယာနည်းတယ်။ မင်းသဘောလေးက လှတယ်၊ ငါလည်း မင်းကိုချစ်တယ်”

“အမ်”

ဆိုင်းမဆင့်ပုံဆင့်ထွက်လာသောစကားသံများကြောင့် ဘယ်က ဘယ်လိုအစီအစဉ်ချပြီး နားထောင်ရမှန်းပင်မသိတော့။

“ဒါပေမဲ့ မင်းက ပစောက်နဲ့ပိုလိုက်ဖက်တဲ့မိန်းကလေးပါ။ မင်းပစောက်ကိုကြိုက်လိုက်ပါလား”

“ဟမ်”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမအံ့သြရမလား၊ မျက်နှာပူရမလား၊ ရှက်

အားရမလား၊ ရင်တုန်ရမလားဆိုတာကိုပင် ဝေခွဲမရတော့။ သေချာပါသည်။ ထိုရသမျှစုံက သူမရင်ထဲ သူ့ထက်ငါ အလှအယက်တိုးဝေ့ဝင်ဆောက်သွားရတာပါ။ ကြည့်ပါလား... နားရွက်ဖျားလေးတွေ နီပြန်းနေတဲ့ သူ့မျက်နှာက ပူထူပြီး ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေရပါသည်။

“မင်းကိုကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း လာပြောတာ သုဒ္ဓါ။ မင်းကိုကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒီစကားလုံးက လှချင်မှလှမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘဝမှာ ပထမဆုံးပြောဖူးတာပို့ပါ။ စစ်သလင်းကို အရင်အတိုင်း ငြိမ်းချမ်းအောင်လုပ်နိုင်တဲ့မင်းအရည်အချင်းကို ငါမချီးကျူးဘဲနေလို့မရဘူး။ ငါ မင်းကိုနှုမော့တယ်၊ တခြားလူဆီရောက်သွားမှာကို။ ငါ့ကိုယ်ငါ့သိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းဟာ ငါနဲ့အဆင်မပြေဘူး။ ငါလည်း မင်းကိုချစ်နေတယ်လို့ထင်တယ်။ မင်းအကြောင်းကိုတွေးတတ်လာတယ်။ မင်းပစောက်ကိုကြိုက်လိုက်ပါလား”

“ရှင်ကို သုဒ္ဓါဘာမှပြန်မပြောပြတတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သုဒ္ဓါအစ်မတော့ ပြောနိုင်တယ်၊ ရှင်တို့တွေဟာ လူထူးဆန်းတွေပဲ။ သုဒ္ဓါအကယ့်ကို ရှင်ကိုနားမလည်ဘူး”

“အဲ့ဒါတွေ ငါမသိဘူး။ ငါသိချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါ

မင်း၊ ပစောက်ကိုကြိုက်မှာလား၊ မကြိုက်ဘူးလား။ အဖွဲ့တွေ၊ အဖွဲ့တွေ သိက္ခာတွေ၊ စည်းတွေ၊ ဣန္ဒြေတွေဘာမှမလိုဘူး။ ငါအခုမေးနေတာ ရင်ထဲကဆန္ဒကိုပါ။ မင်းစိတ်ထဲမှာရှိရင် ရှိတဲ့အတိုင်းဖြေ”

“ရှင်ကိုထပ်ပြောမယ်၊ ပစောက်ကိုပဲ သွားမေးသင့်တယ်”

“မေးဖို့မလိုဘူး။ မူကြိုထဲက ပေါင်းလာတာ။ ပစောက်မျက်လုံး တစ်ဖက်မှိတ်လိုက်ရင်တောင် ဘာကြောင့်ဆိုတာ တန်းသိတယ်။ မင်း လည်း ပစောက်ကိုနားလည်သင့်တယ်”

“ပစောက်ထက် သူ့ခွါ ရှင်ကိုပိုနားမလည်တာပဲ မင်းဝါဒ”

“မလိုဘူး။ အဲ့ဒါတွေမလိုဘူး။ ပစောက်ကိုနားလည်ရင်ပဲ ရပြီ။ မင်း၊ ပစောက်ကိုကြိုက်လိုက်ပါ”

“ဇွတ်ပါပဲလား။ ပစောက်နဲ့သူ့ခွါသိတာ အချိန်က ဘာမှကြာလေး တာမဟုတ်ဘူး”

“အဲ့ဒါတွေလိုလို့လား”

“သိပ်လိုတာပေါ့။ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ကောင်း ကောင်းဆီရမယ်”

“ပစောက်အကြောင်းဘာသိချင်သလဲပြော။ မင်းမေးသမျှအား လုံး ကွက်တိမမှားမယွင်း ငါဖြေနိုင်တယ်။ မင်းအကြောင်းတော့ ဘာမှ

အပြောပြမနေနဲ့။ လေကုန်တယ်။ ငါတို့စိတ်ဝင်စားတာက မင်းကိုပဲ။ မင်း ခဲ့အတ္တုပဲတို့မဟုတ်ဘူး။ ပစောက်မှာ မွေးချင်းမောင်နှမတွေရှိပေမယ့် အဖေတူအမေကွဲတွေပါ။ ပစောက်ကိုဘယ်သူမှကရုမိုက်ကြဘူး။ အမေ က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖစ်ထားတယ်။ အဖေက အရွယ်ရောက်လာ ဘော့ ဖစ်ထားတယ်။ ပစောက်ကလည်း လူတွေကို ခါးသက်တယ်။ ငါ တို့တွေက လွဲရင်ပေါ့။ မိန်းကလေးဆို ပိုဆိုးသေး။ မင်းကလွဲရင်ပေါ့။ ဒါကြောင့် မင်း၊ ပစောက်ကိုကြိုက်လိုက်ပါ”

“ခက်ပါလား မင်းဝါဒရယ်။ ရှင်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမှဖြစ် ဘော့မယ်ထင်တယ်”

“အစကတည်းက အဲ့လိုပြောသင့်နေတာ”

“မိန်းကလေးဆိုတာမျိုးက ယောက်ျားလေးဘက်က အစမမျိုး လာရင် ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ အဲ့ဒါ မြန်မာမိန်းကလေးတိုင်းရဲ့သိက္ခာပဲ”

“ပစောက်ပြောလာရင် မင်းကြိုက်မှာနော်”

ရုတ်တရက်မို့ သူမဘာမှပြန်မဖြေလိုက်နိုင်ပါ။ သူ့ခွါမှာ ချစ်သူ ချီဒီးသားပါ။ မကြာခင်လက်ထပ်တော့မှာပါ။ ဟူသော တိုတောင်းလှတဲ့ ကေားလုံးလေးကို မထွက်နိုင်လောက်အောင်ပင် သူမလည်ချောင်းဝမှာ ဆွဲကပ်သွေနေရပါသည်။

ထိုစကားလုံးလေးကို ဘာကြောင့် မင်းငါဒရှေ့မှာ ပြောမထွက်
နိုင်ရတာလဲ။ သူမကိုယ်သူမ နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၁၅)

“တု၊ တု၊ တု၊ တု”

တတူတူမြည်နေသောဖုန်းသံကြောင့် သူ မျက်လုံးများမဖွင့်ချင်
ဖွင့်ချင်နှင့် မှေးကျဉ်းကျဉ်းလေးဖွင့်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဘေးတစ်ဝိုက် ဝေ့ဝဲ
ခမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ပြော”

“ပစောက်၊ ငါအကြင်တွေ့နေပြီ”

“ဘာလဲ”

“ငါ့အနောက်မှာ ရဲတွေထင်တယ်၊ ငါသွားရာနောက် တောက်

လျှောက်လိုက်နေကြတယ်။ ငါအဖမ်းမခံချင်ဘူး။ အခု ငါ ကျွဲဆည်ကန်
ဘက်က --- လမ်းမှာ ရောက်နေပြီ”

ဆိုမှ သူ့မျက်လုံးများမှာ အော်တိုမစ်တစ်ဖျတ်ခနဲကျယ်သွားရ
ကာ အပေါ်ဝတ်ရှာကင်ကို တွေ့ကရာဆွဲဝတ်လိုက်ပြီး

“မင်းငါ့ဒေ့ မင်းအခုပုန်းနေတဲ့နေရာက လုံရဲ့လား”

“ငါမလှုပ်ရှားချိန်ထိတော့ လုံနိုင်တယ်။ ဖြတ်လျှောက်အဖွဲ့က
ဆယ်ယောက်လောက်ရှိနေတယ်။ သတင်းအတိအကျမရှိသေးတယ်။ တော်
တော်ခိုင်နေတယ်။ ငါမလွတ်နိုင်ဘူး”

“အစာရေစာပြတ်ပြီး မသေနိုင်ပါဘူးကွာ။ လုံခြုံနေရင် ဝေထွ
ကွန်းခိုလိုက်ပေါ့”

“မရဘူးကွ... ငါ နောက်ဆယ်နာရီအတွင်း ရှမ်းပြည်နယ်ကို
အရောက်ပြန်ရမှာ။ မပြန်နိုင်ရင် ငါထပ်ပြီးရှေ့ဆက်ဖို့ခိုခက်သွားလိမ့်
မယ်”

“အိုကေ၊ အခုချက်ချင်း ငါလာနေပြီ မင်းမှာ ဘာအကြံရှိသလဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ မိန်းကလေးလိုမဝတ်ရင် မလွတ်နိုင်တော့ဘူး
ပစောက်”

“ငါ နာရီဝက်အတွင်းရောက်မယ်။ အဆင်ပြေလား။ ဒီကြားထဲ

ခုန်းမသုံးဘူးနော်”

“ဖုန်းသုံးရင် ဂွံသွားမှာပေါ့။ အခုတောင် လိုင်းဖြန့်နေပြီးလောက်
ပြီ။ ငါတို့နေရာကို ငါတို့ပဲသိလို့သာ”

“ငါဖုန်းပိတ်လိုက်မယ်။ အဆင်ပြေလား”

“တစ်နာရီအတွင်း ဒီကနေ လွတ်ရင်ရပြီ”

ဟုဆိုကာ တတူတူနှိုင်းပြတ်တောက်သွားပြန်သောဖုန်းကို ရှာကင်
ထဲထည့်ကာ လှေကားပေါ်မှ တခုနဲ့တခုပြေးဆင်းပြီး ကားပေါ်တက်ကာ
ကားစက်နှိုးပြီးထွက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်ဘက်ဆီမှ ရှိုဗီး
က မသိမသာနှင့်ကပ်ပါလာခဲ့သည်ကို သိပ်လျင်သောသူက ချက်ချင်း
သိလိုက်ပါပြီ။

သူ ဦးနှောက်ထဲ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ချက်ချင်းတွေးမစ်လိုက်
သည်။ ဒါကြောင့် ရုတ်တရက်ဆိုသလို လိုင်းပြောင်းကာ ကားကိုချက်
ချင်းကွေ့ချပစ်လိုက်၏။ သို့သော် တစ်ဖက်ကလည်း သိသိသာသာကြီး
ဖင် ကွေ့ဝိုက်လိုက်လာခဲ့၏။ အခြေအနေကြောင့် သူသိလိုက်ပါပြီ။ သူ
ကိုလည်း ခဲတွေစောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

ဒါကြောင့် သမရိုးကျပြေးနည်းအတိုင်း ကားပြိုင်မောင်းနေလို့
တော့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သိလာသည်။ နည်းပါးလှသောတစ်နာရီ

အတွင်း ဒီနည်းကအသုံးမဝင်ဘူးဆိုတာ သိလာခဲ့ပါသည်။

သူဦးနှောက်ထဲမှာ လွတ်လမ်းကိုအပြေးအလွှားစဉ်းစားနေခဲ့မိပါသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့ခွံကိုဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်မိကာ ဦးနှောက်ထဲမှာ လင်းလက်သွားပြီး လမ်းချိုးထဲသို့ ရုတ်တရက်ကွေ့ထင်ပစ်ပြန်ပါသည်။

အဆင်သင့်လိုက်လေခြင်း။ ဆေးခန်းစဖွင့်ရန် တံခါးရွက်ထွေမှန်သမျှဆွဲချနေသောသူ့ခွံကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူ့ဘာကိုမှထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားဟွန်းကိုသာ တပွတ်ပွတ်နှင့်နှိပ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျယ်လောင်သောဟွန်းသံရည်ကြီးကြောင့် သူမက အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ကားထဲမှ တင်းထန်နေသောမျက်နှာပေးနှင့် သူမကိုစူးစူးကြီးကြည့်နေသောပစောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူမမှာ ထိုအကြည့်စူးစူးကြောင့် အညှို့ခံထားရသူတစ်ယောက်ပမာ ဆေးခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့မိပါသည်။ သူကလည်း နောက်ကြည့်ရုံမှတစ်ဆင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသောကားကိုစွဲခနဲကြည့်ကာ ချီတခွံလေးပြုံးလိုက်မိပြီး ကားပေါ်မှစွဲခနဲဆင်းကာ ပြေးထွက်လာသောသူမကို သူ့ပိုင်ပစ္စည်းပမာ အားမနာတမ်းဆွဲဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“အို! ဂူင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ငြိမ်ငြိမ်နေပါ”

“ဂူင်”

“ငြိမ်နေဆို ငြိမ်နေလိုက်”

ဟုဆိုကာ ပိုတိုးပြီးဖက်လာကာ သူမနားရွက်နားဆီမှာ ကပ်ပြောလိုက်သောကြောင့် သူမရင်ထဲ၌ တဒန်းဒန်းနှင့် စည်ဆျက်က မမှန်ချင်တော့။

“မင်း၊ ကိုယ်နဲ့အပြင်ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“အို သုခွါမအားသေးဘူး။ ဂူင် သုခွါကိုလွှတ်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဂူင်တရားလွန်လာပြီနော်”

“ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စောင့်ကြည့်နေတဲ့လူရှိနေတယ်။ သူတို့အပြင်မှာ မင်းနဲ့ကိုယ် ရည်းစားဖြစ်နေမှရမယ်”

“ဂူင်”

“မင်း ခဏလိုက်ခဲ့ပါ”

“သုခွါ မအားသေးဘူး”

“မင်းမလိုက်ရင် ပွေခေါ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု သူက အံ့ကြိတ်ပြီးပြောလိုက်လျှင် သူမမှာ မျက်ဝန်းကြည်

လေးနှင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။ ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှသည့်ပစောက်
လက်ထဲရောက်နေမှတော့ သူမဘာပြောနိုင်တော့မှာတဲ့လဲ။

ပစောက်က လေးငါးနှစ်မျှချစ်သူတော်စပ်ခဲ့ဖူးသူများပမာ သူမ
ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖက်ကာ ကားထဲသို့တွန်းတင်နေပါသည်။

“ရှင်လွန်တယ် ပစောက်၊ သုဒ္ဓါကို အကြောင်းရင်းတော့ ပြောသင့်
တယ်”

“သိရင်ရော မင်းကဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲဆိုတာတော့ အနည်းဆုံးပြောသင့်တယ်
မထင်ဘူးလား”

“ကွဲဆည်ကန်ဘက်”

“ကွဲဆည်ကန်”

“အဲ့ဒီမှာ မင်းငါဒပိတ်မိနေတယ်”

“သူက ဘာကြောင့်ပိတ်မိနေတာလဲ။ ဘာနဲ့ပိတ်မိနေတာလဲ”

“မြေကြီးတို့အုတ်ခဲတို့ဆို မင်းကိုမခေါ်ဘူး။ ယန္တရားတွေပဲ ခေါ်
မယ်။ မင်းငါဒက ငါ့ရမ်းထုတ်ခံထားရတာ”

“ရှင်”

“အဲတော့ မင်းအတတ်နိုင်ဆုံး သရုပ်ဆောင်ရမှာပဲ။ စုစုပေါင်း

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

သူမရင်ထဲထိတ်သွားရပါသည်။ မကောင်းတာကြီးကို အားမပေး
ချင်ပေမယ့်လည်း သူငယ်ချင်းကိုကယ်တင်ချင်စိတ်ပြင်းပြနေတဲ့ပစောက်
ကိုရော၊ သူမခင်မင်မိသွားခဲ့တဲ့မင်းငါဒကိုပါ ကူညီပေးချင်စိတ်က ရုတ်
ချည်းဝင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် ပစောက်ပခုံးစွန်းပေါ်သို့ ခေါင်းလေးမှီချပ်လိုက်
တော့၏။

“ကျေးဇူးပဲ”

“အဲဒီစကား ရှင်မပြောတတ်ရင်လည်း မပြောပါနဲ့လားပစောက်၊
သုဒ္ဓါရင်ထဲက သိပါတယ်။ သုဒ္ဓါ၊ မင်းငါဒကိုခင်ပါတယ်”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူ့နုလုံးသားမှာ အညှို့ခံလိုက်ရသူပမာ
တိမ်ဝင်ညွတ်ဆင်းသွားရပါသည်။ သူမကိုစူးစိုက်စွာကြည့်နေတဲ့သူ့မျက်
ဝန်းတွေက ရုတ်တရက်မှူးမှိုန်ဖျော့တော့သွားရသယောင် ဖိုဝေရွှမ်းစို
လာရပါသည်။

သို့သော် ပြောင်းလဲသက်ရောက်လာသောသူ့မျက်ဝန်းများကို ရုတ်
ချည်းဖယ်ရှောင်ပစ်လိုက်ကာ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပစ်လိုက်သည်။ ဒီအချိန်
ထိ တုန်ယင်နေသေးသောဘယ်ဘက်ရင်အစုံကြောင့် သူမမှာ နေရာမှ

မလှုပ်မယှက်ငှူငှူကြီးထိုင်နေမိပါသေးသည်။

သူက သူမတက်ကားတံခါးကို ဟဟလေးဖွင့်ပေးပြီး သူမလက်ကိုလည်း အညင်သာဆုံးဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်လွန်သွားခဲ့မိရင် အခုကတည်းက ကြီးပြောထားချင်တယ် ဆော့နိုး”

“ရှင်ပြောလေ့မရှိတဲ့စကားတွေကို သုဒ္ဓါအတွက် ထုဆစ်ပြီး မပြောပါနဲ့လား။ သုဒ္ဓါ ရှင်ကိုနားလည်နေပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်တဲ့တစ်ခဲလေးအတွင်းမှာ အကြည့်နှစ်ခုက လမ်းခုလတ်တွင် အပြင်းထန်ဆုံး ဆုံစည်းမိသွားကြပါသည်။

အို! သူမရင်ခုန်လိုက်တာ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ခုန်လိုက်တာ။ ဘာကြောင့် ချစ်သူမဟုတ်တဲ့တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အကြည့်ရဲ့ရဲရဲတွေကို ဘာကြောင့် နှလုံးသားက အကန့်အသတ်မဲ့ တုန်လှုပ်သွားရတာလဲ။ သူမကိုယ်သူမ မတင်မကျလေးဖြစ်မိပေမယ့် ထိုခဏတာလေးကို သာယာကြည်နူးမိတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

“မင်းနဲ့ကိုယ် နာရီဝက်လောက် ရည်းစားတော်ရအောင်။ အဲဒါမှ အဆင်ပြေမှာပို့ပါ”

ဟု ရည်းစားမထားမှူးမှန်းသိသာတဲ့ မနိုတရို ရှိတိုရှုန်တန်အပြော

လေးကြောင့် ရည်းစားရှိနေတဲ့သူမကပဲ ကားပေါ်မှဆင်းကာ သူ့လက်မောင်းကိုတွဲခိုပစ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် လူ့ခြင်သာတဲ့အိမ်ရှေ့မှ ခုံတန်းလေးပေါ် ဝင်ထိုင်ကာ သမီးရည်းစားတို့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကပ်ကာထိုင်ပြီး ပစောက်ရဲ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှိုထားလိုက်ပါသည်။

“အဲ့လိုလေး ခဏနေပေးလိုက်ပါ။ ငါတို့ကိုအပြန်အကန်စုံတွဲထင်ပြီး ကျဲသွားမှ မင်းဝါဒဆီဝင်မယ်”

“အဲလိုဆို သူတို့မခိုင်မိနိုင်ဘူးလား”

“ငါတို့နှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့တယ်ပဲထင်မှာပေါ့”

“သူတို့ယုံကြည်မလား”

“သရုပ်ဆောင်ပိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ကဲ၊ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ အချိန်ရတော့တယ်”

ဟုဆိုကာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမကိုယ်လေးကို စွေခနဲစွေချီပစ်လိုက်သည်။ သူမမှာ မထင်မှတ်ထား၍ ထိတ်လန့်သွားရပေမယ့် သူ့လည်ကုတ်ကိုဆွဲဖက်ထားလိုက်၏။ အိမ်ထဲရောက်ရောက်ချင်း သူမကို ဆက်တီပေါ်တင်လိုက်သည်တွင်

“မင်း၊ ခေါင်းသိပ်ကောင်းလာပြီ. ပစောက်”

ဟုဆိုကာ လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသောမင်းဝါဒက ပြုံးပြုံးကြိုးပင်။ ပစောကက မင်းဝါဒကို အားမလိုအားမရနှင့် ခပ်စွေစွေကြည့်ကာ နံပေါ်ထိုင်ရင်း

“မင်းပုံစံက လိုတာထက်ပိုပြီးအေးဆေးနေတယ်”

“မလိုဘူးလေ၊ မင်းက ကတိတည်တဲ့လူပဲ။ ပြီးတော့ ငါလွတ်နိုင်မယ့်အစီအစဉ် မင်းမှာတစ်ပါတည်းပါလားရမယ်”

“မင်းရဲ့အကျိုးတွေ သွားချွတ်ပါ”

“ရှင်!”

ရုတ်တရက်ဆိုလာသောစကားကြောင့် သူမမှာ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ သူမလည်း လန့်သွားရသလို မင်းဝါဒကလည်း ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီး သူ့ကိုကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ သွားလေ”

“ဟာ... ဟေ့ကောင် ပစောက၊ မင်း”

“မင်း၊ သူ့ရဲ့အကျိုးနဲ့တော်ပါ့မလား”

ဟုဆိုလာမှပင် မင်းဝါဒမှာ သဘောပေါက်သွားကာ တဟားဟားနှင့်ရယ်လာရပါသည်။

“မင်းခေါင်းကို ရွှေချထားဖို့ကောင်းတယ် ပစောက”

“ရှင်တို့ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ။ သုဒ္ဓါက ရှင်တို့ကိုယုံပြီး လိုက်လာတာနော်”

“မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူး သုဒ္ဓါ။ ပစောကက မင်းနဲ့ငါ့ကို လူချင်းချိန်းသွားမှာပါ။ ဒါကြောင့်ပါ။ ငါ ခဏမိန်းမလုပ်လိုက်တာနဲ့ ဒီအိမ်က လွတ်နိုင်တဲ့အကြံအစည်ပါ”

မင်းဝါဒရှင်းပြမှပင် သူမက သဘောပေါက်သွားမိပါသည်။

သုဒ္ဓါက အခန်းထဲမှ ယောက်ျားဝတ် ရှပ်ဖားဖားနှင့် ပုဆိုးကြမ်းတစ်ထည်ကိုဝတ်ပြီး ထွက်လာလို့ သိပ်မကြာခင်မှာပင် တခြားအခန်းထဲမှ မင်းဝါဒက လီမွှော်ရောင်ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီနှင့် အနက်ရောင်လုံချည်ကိုဝတ်၍ ဆံပင်တူကြီးနှင့် ပိပီရီရီလေးထွက်လာခဲ့သည်တွင် ပစောကရော သုဒ္ဓါပါ ခွီးခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ပိုင်ရဲလား”

“သူတို့က ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်နေမှာပဲ။ ရုတ်တရက်ပုံမှားနဲ့ လိုရပါတယ်။ ငါ့စိုးရိမ်တာက မင်းကိုယ်ကြီးကို ငါမပွေ့နိုင်မှာကိုပဲ”

“ငါ ကိုယ်တော့ထားပါ့မယ်ကွာ။ ပွေ့နေကျပါ။ အရင်က မင်းငါဘယ်လောက်ဝလာတာ နိုင်နေတာပဲ။ အခု ငါပိန်နေတယ်”

“ကဲ၊ အချိန်မရှိဘူး လစ်မယ်။ ခြောက်သုဒ္ဓါ၊ မိုးချုပ်ခါနီးမှ

ကိုယ် မင်းကိုလာခေါ်မယ်။ ဖြစ်လား”

“ရပါတယ်၊ မင်းဝါဒအဆင်ပြေရင် ရပြီ”

ဟုသူမက ကျကျနပ်နပ်ကြီးပြောပစ်သည်တွင် မင်းဝါဒကို စွန့်ခွဲပွေ့တိုကာ ထွက်သွားပုံကို မှန်တံခါးချုပ်မှတစ်ဆင့် ငေးမောနေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မင်းဝါဒနဲ့ပစောက်က အပေးအယူမျှတစွာပင် ကားမောင်းနေသောပစောက်ရဲ့ပရုံးကိုတိုကာ မင်းဝါဒက မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို နွဲ့နွဲ့လေးလိုက်ပါသွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၆)

“ဒေါ်ကြီးစိုး၊ သုဒ္ဓါပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

သုဒ္ဓါ တစ်ညလုံးပြန်မလာ၍ စိတ်ပူမိကာ သုခမိန်ထံစုန်းဆက်တာမှ ပိုဆိုးသွားရပါသည်။

“မနေ့က သုဒ္ဓါ ဆေးခန်းသွားတာ သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ် သုခမိန်ရယ်။ ဒေါ်ကြီးစိုးကိုယ်တိုင် ထမင်းချိုင့် ပြင်ပေးလိုက်သေးတာ”

“ဆေးခန်းမှာတော့ ထမင်းချိုင့်ကိုတွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့က သုဒ္ဓါအလုပ်မဆင်းဘူး”

“စိတ်ပူလိုက်တာသုခမိန့်ရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်တိုင်မှထင်တယ်”

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော်ရှာပါဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လည်း မလောင်ဆူနေကုန်ပြီ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေရပါသည်။ သုဒ္ဓါသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွား ခဲ့လျှင်ဆိုသောအတွေးက သူ့ကမ္ဘာလေးပျက်သုဉ်းသွားလှလှ ရင်ကွဲခံ စားရပါသည်။

သူ့လက်လှမ်းမီသလောက် စုံစမ်းပြီးနေပါပြီ။ အက်ဆီးအင့်မှာလည်း သုဒ္ဓါမပါသလို၊ ဘယ်ဆေးရုံတယ်ရဲစခန်းမှာမှ သုဒ္ဓါရောက်မနေခဲ့ပါဘူး။ ဆေးခန်းမှာတွေ့ရတဲ့ထမင်းချိုင့်ကြောင့် ဆေးခန်းရောက်လာတာသေချာ နေပါသော်လည်း ဘာမှထင်စုံစမ်းကြည့်၍မရ၊ သူ့ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေစဉ်

“ကလင်... ကလင်”

“သုခမိန့် ခဏနေနား၊ ဒေါ်ကြီးစိုးသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ အိမ် ရှေ့မှာ စက်ဘီးကလိုင်သံကြားတယ်”

ဟုဆိုပေမယ့်လည်း သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပင် ဝှုတ်ကြီး မလှုပ် မယှက်ထိုင်နေမိဆဲ။ သို့သော် ဒေါ်ကြီးစိုး မလာသောအထုပ်တစ်ထုပ်

အရောက်မှာတော့ အာရုံများက ခိုးထလာခဲ့ရပါသည်။

‘သုဒ္ဓါအတွက်’

“အင်း၊ ဒေါ်ကြီးစိုးတောင် အံ့သြနေတာ။ ဘယ်ကပို့လိုက်တာ လဲမသိဘူး”

“ပစ္စည်းက လေးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ မလေးဘူး။ ဒေါ်ကြီးစိုးအထင်အရတော့ မှန်ပေါင်ခဲ့ ဆိုတော့ ဓာတ်ပုံကြီးထင်တယ်”

“သုဒ္ဓါဘာပြောဖူးသလဲ”

“ဘာမှတော့မပြောဖူးပါဘူး”

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၊ ဒေါ်ကြီးစိုး”

ဟုသူ့အမိန့်ကျတော့မှ စပ်စုချင်ပုံရတဲ့ဒေါ်ကြီးစိုးက ချက်ချင်းပင် ပါဆယ်ထုပ်ကို ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်ပါသည်။ သည်တွင် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ကို မှင်တက်စွာ သူ့တွေ့လိုက်ရပါသည်။

‘သုဒ္ဓါ မင်းစိတ်ဆိုသွားတာလား’

ဟုသောစာတမ်းကို ပို့စကတ်အဖြစ် ချိတ်ထွဲထားသေး၏။ သူ့သိ လိုက်ပါပြီ။ သုဒ္ဓါသိပ်လိုချင်နေခဲ့တဲ့ဒီပန်းချီကားက သုဒ္ဓါဆီ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ကြီး။

ပြီးတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာအလွတ်ရခဲ့တဲ့စစ်သလင်းရဲ့လက်ရေး စစ်စစ်ကြီး၊ ဒါတွေက ဘာတွေလဲ။ ကေန္တ သုဒ္ဓါနဲ့ စစ်သလင်း၊ ဒါလည်း ပြစ်နိုင်။ စစ်သလင်းကလည်း ဒုက္ခိတ၊ သုဒ္ဓါကလည်း သိပ်စပ်စပ်ရု ရှိသူမဟုတ်။

သို့သော် ဒီလက်ရေးဟာ စစ်သလင်းဆိုတာ လုံးဝသေချာနေပါ သည်။ သူ့ဘာမှတွေ့မရနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးနေခြင်းက အခု သုဒ္ဓါပျောက်သွားခြင်းနှင့် လုံးဝပတ်သက်နေမည်ဟု ချက်ချင်းစဉ်းစား မိသွားကာ ကွင်းဆက်ရဲ့အစဖြစ်သော စစ်သလင်းထံ ရုတ်တရက်အစီ အစဉ်မရှိထွက်လာဖြစ်ပါသည်။

ပန်းချီကားနှင့်ပို့စကတ်ကိုကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်ထွက်သွားသော သူ့ကို ဒေါ်ကြီးစိုးမှာ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ဘဲ ရှုပ်ထွေးစွာကျန်ရစ် ခဲ့ရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

“စစ်သလင်း”

ပါးစပ်နှင့်အပြည့်ကြီးအော်လိုက်တဲ့ထိုအသံကြောင့် စုတ်တံကို ချကာ အသံလာရာဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ လုံးဝမထင်မှတ်ထား ခဲ့တဲ့ညောင်ကို ဆိုင်းမဆင့်မဲ့ဆင့်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ့အံ့ဩသွားမိပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း မှင်သေသေသာ နေလိုက် ပိတ်။

“သုဒ္ဓါဘယ်မှာလဲ”

ဒီမေးခွန်းမှာတော့ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်အောင် အံ့ဩသွားမိခြင်း

က သူ့ကမ္ဘာကိုလွှမ်းမိုးသွားရ၏။

“မင်း စည်းထိန်းသင့်တယ် စစ်သလင်း”

“မင်းနဲ့ငါက ဘာအကန့်မှာမို့ ငါက ဘာစည်းကိုထိန်းရမှာလဲ”

“သူ့ခွဲက ငါနဲ့မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့် ငါ့ကောင်မလေးကွ

ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ မင်း တမင်ဖန်လိုက်တာမဟုတ်လား”

သူ့အံ့သြသွားရပါသည်။ အဆက်အစပ်မရှိ ပြောခဲ့တဲ့ ပစောက်

စကားကိုလည်း နားလည်သွားမိပါသည်။

“ကြိုက်သလိုထင်လို့ရတယ်”

“ငါတို့ကြားက ပဋိပက္ခတွေကို သူ့ခွဲဆီမလွှဲပြောင်းနဲ့၊ ယောက်ျား

ချင်းကိစ္စပဲ”

“ငါတို့ကြားမှာက ဘာပဋိပက္ခက ရှိနေလို့လဲ”

“မင်း ငါ့ကိုမရှိနဲ့ စစ်သလင်း။ ပြော၊ သူ့ခွဲ ခုဘယ်မှာလဲ”

“ပြောတော့ မင်းရည်းစားဆို၊ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ငါက သိဦးမှာ

လားကွ”

“ဘာ! ဘာမှမဟုတ်တဲ့ငါ ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ... ငါကရော သူ့ခွဲနဲ့ပတ်သက်နေတယ်လို့ပြောချင်တာ

လား”

“ရိုးသားချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ စစ်သလင်း”

“ဒါဆို ငါက သူ့ခွဲနဲ့ပတ်သက်နေတယ်ပေါ့”

“သူ့ခွဲအိမ်ရောက်လာတဲ့ပန်းချီကားနဲ့ ပို့စကတ်အရ မင်းပဲဆို တာ ငါအတတ်သိတယ် စစ်သလင်း”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့လိုချင်လို့ ငါပို့လိုက်တာ”

“မင်းတို့တွေ ဘယ်ကတယ်လို့သိသွားကြသလဲဆိုတာ ငါမသိပေ ခဲ့ ငါသိနေတယ်။ ဒီရေစက်ဟာ ရိုးသားမှုမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြော၊ အခု သူ့ခွဲဘယ်မှာလဲ”

“သူခမိန်ရဲ့စကားလုံးက လွန်လာပြီပဲ သူစိတ်တိုသွားကာ... ”

“မင်းပြောသလိုပဲ၊ ငါနဲ့သူ့ခွဲက ရင်းနှီးတယ်၊ ရင်းနှီးတယ်ဆို တာထက်ပိုတယ်”

“ဘာ!”

“ငါ့လိုခုခံတဲ့တစ်မှာ မင်းရည်းစားတယ်မှာလဲလို့လားမေးနေတာ မင်းမရှက်ဘူးလား”

“ဘာ!”

“အကယ်၍ ငါက မင်းရည်းစားကိုကြိုက်နေခဲ့ရင်တောင် မင်းနဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဘာအကန့်မှမရှိလို့ မင်း ငါ့ကိုဘာမှအမိန့်ပေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ဘာ!”

“အကယ်၍ ဒါဟာပြဿနာတစ်ခုဆိုရင်တောင် အိမ်မှာနေတဲ့ ဒုက္ခိတကို သတိပေးနေမယ့်အစား မင်းရည်းစားပါလို့ ကြွေးကြော်ထား တဲ့မိန်းကလေးကိုပဲ သတိပေးသင့်တယ်။ ကိုယ့်လူကိုယ်ထိန်းထားသင့် တယ်”

“ဘာ”

“ခွင်...”

ဒေါသက အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ လက်သီးတစ်ချက်ပင် ပါးစောင် ကိုကျွေးလိုက်မိပါသည်။ နှုတ်ခမ်းစွန်းမှာ ပေကျံသွားတဲ့သွေးစများထို လက်မနှင့်တို့ထိရုံသုတ်လိုက်ပြီး ရယ်ဟဟလေးကြည့်လိုက်ပုံမှာ ရင်ထဲ က နှာကျပ်မှုများက အစုလိုက်အပုံလိုက်ထင်ရှားပေါ်လွင်နေခဲ့ပါသည်။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်ထိုးပစ်လိုက်ပြီးမှ သူ့မှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက် ရပါသည်။ အမှန်တော့ သူဒီလိုမလုပ်သင့်ပါ။ စစ်သလင်းဟာ ဒုက္ခိအ ဖြစ်သွားတဲ့သူသူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သိပ်ချစ်ရသောချစ်သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးလာသော ကြောင့် ငြိမ်သက်နေခဲ့တာကြားပြီဖြစ်တဲ့ ခပ်သွက်သွက်လက်သီးတစ် ချက်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့တော့။

သူဒွါဟာ စစ်သလင်းပြောသလို ငမ်းငမ်းတက် ကူခြေမရ မိန်း ကလေးမျိုးမဟုတ်မှန်း သူ့အတတ်သိပါသည်။ သူ သူ့ဒွါကိုလုံးဝယုံကြည် မိပါသည်။ ဒါကြောင့် သူ စစ်သလင်းကိုထိုးပစ်မိခြင်းပါပဲ။

သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာ မချီတင်ကြီးခံစားနေရပြန်ပါသည်။ အခု အချိန်အထိ ဆုပ်ထားဆဲဖြစ်သောညာဘက်လက်သီးကို ပိုပြီးကျစ်ကျစ် ပါအောင် ဆုပ်ထားမိလိုက်ပြန်ပါသည်။

မေးကြောတွေ ဖျဉ်းဖျဉ်းထလာသည်အထိ အံကြိတ်လိုက်ပြီးမှ တစ်ဖက်သို့ချာခနဲလှည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့၏။ စစ်သလင်းများ တစ် ခုခုပြောလာဦးမလားဟု နားစွင့်နေခဲ့ပေမယ့် ဘာမှထပ်ထွက်လာခြင်း မရှိတဲ့အသံကြောင့် ရင်ထဲမှာ နံ့ချိုသွားခဲ့ပေမယ့်လည်း သူ့ခြေလှမ်းတွေ ကတော့ ခိုင်မာဆဲပင်။

သို့သော် ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီးချိန်မှာတော့ ဟန်ကျသွားသူတစ် ဦးနယ် လျော့ခွဲခဲ့ကြီးထိုင်ချပစ်မိပါသည်။ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ စတီယာရင်ပေါ်မှောက်အိပ်နေခဲ့တဲ့သူ့ကိုယ်သူပင် မေ့ချင်ချင်။ ကူရှင်ကို လက်ကလေးနှင့်တို့လိုက်ခေါက်လိုက် ကစားနေမိတာလည်း အမှန်ပါပဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း အနိမ့်အမြင့်ရင်ခုန်နှုန်းတွေကလည်း စည်း ချက်မမှန်ချင်တော့သလို မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ နှာကျင်နေလှပါပြီ။ သူ

ကိုယ်သူလည်း ဒေါသထွက်နေရသလို အားမလိုအားမရလည်းဖြစ်မိနေ
ပြန်ပါသည်။

သူ့အာရုံထဲမှာလည်း စစ်သလင်းရဲ့မျက်လုံးစိမ်းများက အထပ်
ထပ်ကြီးမင်းပူလျက်။ သူ့မှာသလားမှန်သလားဆိုတာမျိုးကို ပြန်မထန်း
စစ်ချင်တော့လောက်အောင် သူ့နှလုံးသားက ထိုခဏအဖြစ်ကို လက်မခံ
နိုင်တော့ပါ။

ကားကိုမောင်းထွက်ရကောင်းနိုး ရပ်နေရကောင်းနိုးနှင့် သော့
ကိုဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် အကြိမ်ကြိမ်ဆော့ကစားနေမိပါသည်။ သူ့ဦးနှောက်
ထဲမှာလည်း သုဒ္ဓါဘယ်မှာလဲဆိုတဲ့မေးခွန်းကို အထပ်ထပ်မေးနေမိခဲ့ပေ
မဲ့ စစ်သလင်းရဲ့မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများထိသို့ပဲ ကူးကျားသွားခဲ့တဲ့ဒီအာရုံ
တွေကို သူဘယ်လိုနည်းနဲ့အပြစ်ပေးရမှာတဲ့လဲ။

အချိန်အတော်ကြာ ပိုင်ရှင်ခွဲအတူငြိမ်သက်နေခဲ့တဲ့ကားလေးကို
အသက်ငါးဆယ်နီးပါးအရွယ်လူကြီးတစ်ယောက်က ပန်းရုံအကွယ်လေး
မှပြင်နေရ၍ သက်ပြင်းမောကိုသာ တနင့်တပိုးကြီးချုပ်မိပါတော့သည်။

အခန်း (၁၈)

သူပြန်ရောက်လာသောအချိန်တွင် ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ခွေခွေ
လေးလဲပြီး အိပ်ပျော်နေခဲ့တဲ့သူဒါရဲ့ပုံရိပ်က သူ့ကိုနောင်တများစွာတို့
ပေးစွမ်းလိုက်၏။

သူရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်ကြီးကိုကြေကွဲခဲစားနေရပါသည်။
နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်နေခဲ့တဲ့သူမကိုယ်လေးကို သူ ဘာသဘောနှင့်
ဘာနှလုံးသားနှင့် နှိုးပစ်နိုင်တော့မှာတဲ့လဲ။

ကြည့်ပါဦး...

မျက်ဝန်းအိမ်မှာ စိုရွှေနေသေးတဲ့မျက်ရည်စလက်ကျန်တို့က သူ

နလုံးသားကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးခုတ်ပိုင်းလိုက်သယောင်။

“ဆောနီနဲ့ တကယ့်ကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုသာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီးပြောပစ်မိပါ၏။ စောင့်ကြည့်ခံနေရတဲ့သူကားက မျက်ခြည်ဖြတ်မောင်းရာကနေ ဘယ်လိုမှမျက်ခြည်မပြတ်နိုင်တော့၍ မင်းဝါဒကိုစိတ်မချဖြစ်ရင်း သူမပါ ရှမ်းပြည်နယ်သို့ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ဒါကြောင့် မထင်မှတ်ဘဲ တစ်ညအိပ်နှင့်နှစ်ရက်ကြာသွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျန်ရစ်နေခဲ့ရတဲ့သူဒွါကို စိတ်ပူပိုပေးမယ့်လည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့မင်းဝါဒကို သူ့ဘယ်လိုလစ်လျူရှုပြီး လက်လွတ်စပယ်ပစ်ထားနိုင်ခဲ့မှာလဲ။

“တောင်းပန်ပါတယ် သုဒ္ဓါ”

“အင်း”

ညည်းညူသံနှင့်အတူ ကိုယ်ခန္ဓာလေးမှာ ကျွေးနေရာက လှစ်လာရ၏။ ယဉ်ပါးနေခဲ့သောကိုယ်နဲ့သင်းသင်းကြောင့် သူမ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးက အော်တိုမစ်တစ်ဖျတ်ခနဲပွင့်လာရပါ၏။

“ပဇောက်”

ထိုသို့ခေါ်သံနှင့်အတူ မျက်ရည်လုံးကြီးများက အိခနဲတွဲကျလာ

ခဲ့ရပါသည်။

“မငိုပါနဲ့လား သုဒ္ဓါ”

“ရှင်ကိုသိပ်မုန်းတယ်”

ဟုမသိတင်ကလေးထွက်လာသော အသံလေးကိုမူ သူ့ဘယ်လိုနလုံးသားမျိုးနှင့် နားထောင်ရမှန်းပင်မသိနိုင်တော့။

ရင်ထဲမှာလည်း ခွမ်းလျှော့ ကြေကွဲခံစားနေရပါသည်။ သူမရဲ့ ဦးခေါင်းလေးကို လက်ကလေးနှင့်ဖွဖွပွတ်မည်ကြံပြီးမှ လက်များကိုပြန်သည်ရုတ်သိမ်းထားမိလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းကို ကိုယ်ပြန်ဖို့မယ်လေ”

“ကြွက်တွေကလည်းပေါတယ်၊ ဖီးတွေက မရဘူး၊ သုဒ္ဓါက သရဲသိပ်ကြောက်တတ်တာ၊ ဗိုက်ကလည်း ဆာတယ်၊ ရှင်သိပ်ရက်စက်တယ်၊ သုဒ္ဓါကိုဆိုရင် ရှင်ဘာမှမတွေးပေးဘူး၊ ရှင်ခေါင်းထဲမှာ စစ်သလင်းနဲ့ မင်းဝါဒပဲရှိနေတာလား၊ ရပါတယ်၊ ရှင်ဆန္ဒရှိနေတာပဲ၊ စစ်သလင်းကိုလည်း သုဒ္ဓါကူညီမှာပါ၊ မင်းဝါဒကိုလည်း ကူညီမှာပါ၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူတွေကျန်သေးသလဲ၊ စစ်သလင်းက သွားလို့မောင်းထုတ်ရင်လည်း နေပေးမယ်၊ မင်းဝါဒကြောင့် တစ်ပတ်လောက် အစာငတ်နေရင်လည်း နေပေးမယ်၊ သရဲခြောက်ရင်လည်း မကြောက်သလိုဟန်ဆောင်နေပေး

၂၁၄ ❄ မယ်ခိုင်

မယ်။ ရပြီလား...”

ထိုစကားလုံးများက သူ့နှလုံးသားကို ထိုးဆွလှိုက်တဲ့အချွန်မြေခိုလက်နက်ကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံစားနေရပေမဲ့လည်း သူမကို ထပ်မန်သိမ်းနှိပ်ဖြစ်တော့ဘဲ ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီးသွားလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါမှ မျက်ရည်ကိုတယ်သုတ်ညှာသုတ်နှင့် သုဒ္ဓါမှာ သူ့နှောင်မှထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။ သူက သုဒ္ဓါဘက်မှ တံခါးခွက်ကိုဖွင့်ပေးပြီး ဖြတ်ကျော်သွားကာ သူ့ဘက်မှတံခါးခွက်ကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ဝေါထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

သုဒ္ဓါက ကားပေါ်မတက်သေးဘဲ တံခါးခွက်နား ငူငူကြီးရင်ချပေးခဲ့ပေမယ့် သူက တက်ပါဟုလည်းမပြော။ သုဒ္ဓါဘက်သို့လည်း ခြံလည်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့သာဖူးစိုက်စွာကြည့်နေမိ၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သုဒ္ဓါကပဲ မျက်ရည်စလက်ကျန်တို့ကိုသုတ်ကာ ဝင်ထိုင်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှ ကားလေးမှာ တာကလွတ်သော အပြေးသမားပမာ တစ်ဟုန်ထိုးထွက်သွားပါသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ပီပီပြင်ပြင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီးတွေ့လိုက်တာတော့ နီညိုရောင်ကားကြီးပေါ်မှလူငယ်ပါပဲ။ လူငယ်ရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မယုံနိုင်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းနည်းနာကျင်ခြင်းများက များစွာ

ယိုဖိတ်ပြည့်လှုံနေရပါသည်။

စစ်သလင်းနဲ့ပတ်သက်လာပြီဆိုကတည်းက သုဒ္ဓါပျောက်သွားခြင်းဟာ လုံးဝရှိစင်မှုမရှိဟု သူ့တွေးဆထားပြီးသားပါ။ သုဒ္ဓါဘယ်မှာလဲဆိုတာကို စစ်သလင်းမဖြေခဲ့ပေမဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းကျက်စားခဲ့ရသူမို့ ခြေရာကောက်ဖို့တော့ မခဲယဉ်းလှပါ။

သူထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် တစ်ချိန်က သူတို့ရဲ့လျက်ကာဖြစ်ခဲ့ဖူးသောထိုအိမ်လေးနားမှာ အခုချိန်ထိအလွတ်ရနေသေးတဲ့ပစောက်ရဲ့ကားကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ပစောက်ကိုစောင့်ကြည့်ရန် သတိရှိရှိနှင့် စီးနေကျကားကို ဖေဖေနှင့်ချိန်းလိုက်ပြီး လဲလှယ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာထိုးရပ်ပြီး သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရတော့ပါဘဲ အိမ်ထဲမှထွက်လာသူကို မထင်မှတ်ပါဘဲ အံ့သြစွာတွေ့လိုက်ရတာပါ။

သူလုံးဝထင်မထားခဲ့ပါ။

သုဒ္ဓါဟာ ပစောက်နဲ့အတူရှိနေခဲ့မယ်လို့ ဘယ်လိုမှတွေးမထားမိခဲ့တာပါပဲ။ ခံစားချက်တွေက မြင်းပြေစွာ ဘောင်ဘင်ခတ်နေရပါသည်။ ယောက်ျားလေးဝတ်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကိုဝတ်ကာ မျက်ရည်တွေ ဘယ်သုတ်ညှာသုတ်နှင့် ပစောက်နောက်မှ ယိုးယွှဲလေးလိုက်လာခဲ့တဲ့သုဒ္ဓါရဲ့ပုံက

သူ့ရင်ကိုနာကျင်စေသလို ဒေါသလည်းဖြစ်စေခဲ့ရပါသည်။

သူ့ဒွါနဲ့ပစ္စာကက ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်ကဘယ်လိုသိခဲ့ကြတာလဲ၊ စစ်သလင်းကြောင့်လား... ဒါမှမဟုတ် မင်းငါဒက သူ့ကိုနာကြည်းကြည်း နဲ့ပစ်ခတ်လိုက်တဲ့ကျည်ဆန်လား...

ဒီနှစ်ရက်လုံး သူ့ဒွါဟာ ပစ္စာကနဲ့အတူ ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ ရှိနေခဲ့တာလား... ဒါဆို သူ့ဒွါနဲ့ပစ္စာက... ထိုအတွေးမျိုးကို သူထပ်မံတွေး ဝံ့တော့ပါ။ သေချာပါသည်။ သူ သူ့ဒွါကို လုံးဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာကို သူ့ကိုယ်သူသိနေပါသည်။ သူ့ဒွါဟာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါစေ သူ သူ့ဒွါကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်သိမ်းပိုက်ပစ်ဖို့ အခိုင်အမာကြိုးဆုံးဖြတ်မိလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ဆောက်တည်ရာမဲ့ပြီး ယုံကြည်ခြင်းပျောက်ဆုံးနေခဲ့တဲ့သူ့ခြေထောက်အနံ့က လီဇာကိုလည်း မနင်းနိုင်တော့သလို ဘရိတ်ကိုလည်းရှာမတွေ့နိုင်တော့ပါ။ စတီယာရင်ကိုကိုင်ထားတဲ့လက်တွေမှာလည်း တုန်ယပ်ပြီး ခိုင်မာခြင်းတို့က ပျောက်ဆုံးနေရပါသည်။

သို့သော် စိတ်တွေတည်ငြိမ်သွားအောင် မျက်ဝန်းတွေကိုပိတ်ပြီး ရှုပ်ရှက်ခတ်နေသောစိတ်အစဉ်ကို စုစည်းပစ်ခန်း။ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ အကြာမှာ ထွက်သက်ဝင်သက်က မှန်ကန်လာတော့မှ စိတ်တို့ကိုထိန်း

ချုပ်ပြီး သော့ကိုစိတ်အေးအေးထားကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အစိမ်းရောင်အိမ်လုံးလေးရှေ့မှာ ဝှေးခနဲဆိုက်ရောက်သွားပြန်ပါသည်။ ပြုံးရယ် ရွှင်မြူးခြင်းတို့ပျောက်ဆုံးနေသော မုက်နာကို မှန်ထဲကြည့်ကာ ပြင်ဆင်လိုက်ပြီး ပုံမှန်အနေအထားနှင့်ပင် ကားပေါ်ကဆင်းလာရပေမယ့် ခြေထောက်တွေက မခိုင်တခိုင်ရယ်ပါ။

“ဟယ်... အတော်ပဲ သူခမိန်ရောက်လာတာနဲ့ ခုလေးတင်ပဲ သူ့ဒွါပြန်ရောက်လာတယ်”

ဟုဒေါ်ကြီးစိုးက အားရဝမ်းသာပြောလာပေမယ့်လည်း သိပြီးသားအကြောင်းအရာမို့ သူကတော့ ထူးပြီးရွှင်မြူးမနေတော့ပါ။

“တစ်ယောက်တည်းပြန်လာတာလား”

ဆက်တီပေါ်ဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“တစ်ယောက်တည်းပေါ့။ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ခဏသွားနေတာ ဆိုလားပဲ”

“အင်္ကျီတွေတောင် လားယူနိုင်တာ သူများအင်္ကျီတွေ ငှားဝတ်ထားရမှာပေါ့”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းအစ်ကိုရဲ့အင်္ကျီကို ဝတ်ထားရတယ်။ သူသူငယ်ချင်းက ကိုယ်ခန္ဓာသေးတော့ သူ့ဒွါနဲ့ပစ္စာကကတော့ ဖြစ်

နေတယ်။ စောစောကပဲ သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကို လာဖို့သွားတယ်လေ”

“သူဒွါ တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်ရတော့မယ်လို့ ငြိမ့်မသွားဘူးလား”

“သူခမိန်ကို အခုထိ သူဒွါအဖြေမပေးသေးဘူးလား”

ဘာမှသိပုံမရတဲ့ဒေါ်ကြီးမို့ကို သူ့ဘာမှထပ်မပြောလိုတော့၍ ကော့မိုကိုသာ မှီချပြီး မျက်စိအစုံမှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

သူဒွါရေ သူခမိန်ရောက်နေတယ်ဟေ့”

ဒေါ်ကြီးမို့ရဲ့အသံစာစာက အောက်ထပ်မှလျှံထွက်လာ၍ ရေခဲပြီး အဝတ်အစားလဲနေသောသူမှာ လန့်ဖျတ်သွားရကာ ခုတင်ပေါ်ခွာပစ်ထားခဲ့တဲ့ ထိုအင်္ကျီနှင့်ပုဆိုးကိုတွေ့ယူပြီး ခုတင်အောက် ဖြစ်သလိုပင် ထည့်လိုက်ပါသည်။

ဟာလုပ်လုပ်တုန်ရင်နေသောရင်အစုံကို လက်ကလေးနှင့်ဖိထားထားကာ သူမပုံလွှာကို မှန်ထဲမှာပြန်ကြည့်ပြီး တွေ့ကရာနှုတ်ခမ်းနီတော့ကို ရောက်တတ်ရာရာဆိုးပစ်မိပါသည်။

ခေါင်းပေါ်မှာ ခွေတင်ထားခဲ့တဲ့ဆံပင်ကိုလည်း ဖြည့်ချရကော့မိုနီနီ။ ဒီအတိုင်းပဲထားရုံကောင်းနီနီနှင့် ခေါင်းဖီးကြီးကိုကိုင်လျက် အမှမစဉ်းစားတတ်နိုင်တော့။

ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေခဲ့သောစိတ်အစဉ်တို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းချုပ်ကာ တုန်ယင်နေသောခြေလှမ်းများနှင့် လှေကားအတိုင်းဆင်းလာခဲ့ရပေမယ့် ပြောစရာနှုတ်ခွန်းဆက်စကားများက လျှာဖျားတွင် ပျောက်ဆုံးကုန်ရပါသည်။

ပြီးတော့ ဆက်တီပေါ်တွင်ထိုင်နေသောကိုပုံကလည်း ခါတိုင်းနှင့်မတူသလိုပင်။ သူမနှင့်သူ့ကြားမှာ ပြဿနာကြီးကြီးရှိထားကြပုံနှင့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးမင်းမဲ့နေရပါသည်။

သူမစိတ်ထဲတွင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံခြုံင်းတွေနှင့်ပင် ရောယှက်၍ ဆင့်ပွားသံသယတွေ ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။ သူဒွါဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ဘယ်သွားနေတာလဲဟု တွေ့တွေ့ချင်းဆင့်ကဲဆင့်ကဲဘာမှထပ်မဆိုဘဲ ငြိမ်သက်စွာ သူမကိုစိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ကိုပုံက သူမစိတ်ကိုဖိအားပေးနေသယောင်။

ကို သူမကိုမှန်းသွားပြီလား...

စိတ်ဖျက်သွားပြီလား...

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြရအောင် သူဒွါ”

တွေ့တွေ့ချင်းအစမချီတော့ဘဲ ပြောလာသောထိုစကားကြောင့် သူမမှာ ခုံပေါ်ပဲဝင်ထိုင်ရမလို၊ နေရာမှာပဲ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေရတော့

မလိုနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြစို့ သုဒ္ဓါ”

အမှန်က ဘယ်သွားနေသလဲ၊ စိတ်ပူလိုက်တာ၊ ဘယ်ရောက်နေသလဲဟူသော နှုတ်ဆက်စကားနှင့် အစချီရမှာလေ။ အခုတော့ အထပ်ထပ်ပြောနေခဲ့သော ထိုစကားလုံးများက သူမကို ခြောက်လှန့်နေသယောင်။

“ကိုယ်၊ မေမေတို့ကို ဒီနေ့ညပဲပြောလိုက်တော့မယ်။ ကိုယ်တို့ အပြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြစို့”

“သုဒ္ဓါကို ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ဘယ်ရောက်နေတာလဲလို့ မေးတော့ဘူးလား”

“ကိုယ်မသိချင်ဘူး”

“သုဒ္ဓါက ပြောပြမယ်ဆိုရင်ဧရာ”

“အမှန်ပြောတဲ့စကားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လိမ်ညာပြောတဲ့စကားပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေက ပြောင်းသွားမှာမဟုတ်ဘဲ”

“တကယ်တော့ သုဒ္ဓါက ကျွဲဆည်...”

“တော်ပြီ၊ ဘာမှမပြောနဲ့တော့၊ ကိုယ်ဘာမှမသိချင်ဘူး”

“ကို၊ တစ်ခုခုကို သိနေလို့လား”

သူပြန်မပြောပါ။ သုဒ္ဓါကိုသာ စွဲညှိ နိဝေစွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

သုဒ္ဓါက တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေပုံရသော်လည်း သူ့နားမထောင်ချင်တော့ပါ။ သုဒ္ဓါက အမှန်အတိုင်း ပြောလာမှာကိုလည်း ကြောက်ရွံ့နေမိသလို လိမ်ညာပြောလာမှာကိုလည်း သူ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါ။

သုဒ္ဓါနဲ့ပစ္စာကဟာ အမှန်တကယ်သူထင်နေခဲ့သလိုဆိုရင် သုဒ္ဓါကြားမှာ...

မပြောပါနဲ့ သုဒ္ဓါရယ်... ဘာကိုမှရှင်ပြမနေပါနဲ့တော့။

“ကို၊ သုဒ္ဓါကို တစ်ခုခုပြောချင်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာအကြောင်းနဲ့မှပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်၊ သုဒ္ဓါကိုချစ်တယ်။ သုဒ္ဓါကို ကိုယ့်ဘဝနဲ့ထင်တူချစ်တာပါ။ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ သုဒ္ဓါမရှိလို့မရဘူး။ ကိုယ် သုဒ္ဓါကိုယုံတယ်။ သုဒ္ဓါဟာ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ထာဝရပျော်ရွှင်စေရမယ်။ သုဒ္ဓါကို တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ဆိုတာမျိုးကို တွေးမိတိုင်း ကိုယ် ရင်နာရတယ်။ ကိုယ့်နှလုံးသားက သေးငယ်သွားတယ်။ အဲဒါမျိုးကို ကိုယ်ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး သုဒ္ဓါ။ ကိုယ့်ကိုမရက်စက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်၊ သုဒ္ဓါကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ကို”

“အဲဒီလိုပဲအမြဲခေါ်ပါ။ အဲဒီခေါ်သံလေးကို ကိုယ်သိပ်နှစ်သက်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီခေါ်သံလေးကို မကြားရတော့မယ့်နေ့ရက်တွေကို ကိုယ်

တွေ့ရင်းကြောက်တယ်။ သုဒ္ဓါ၊ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကိုဆုံးဝင်လာခဲ့ပါ။ တခြား
နေရာမှာ သုဒ္ဓါဟာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါစေ၊ ကိုယ့်ကို 'ကို' လို့ခေါ်ပြီး
ကိုယ့်ဖုန်းလုပ်နေရင်ပဲ ကိုယ်ကျေနပ်ပြီ"

"ကိုစကားကြီးက..."

"ဆောရီး သုဒ္ဓါ၊ ကိုယ့်ရဲ့အသုံးအနှုန်းတွေလွန်သွားခဲ့ရင်လည်း
ဒါ သုဒ္ဓါကိုသိပ်ချစ်လို့ပဲလို့တွေးပြီး ပြင်ဆင်နားထောင်ပေးပါ"

"ကိုက အဲလိုပြောတော့ သုဒ္ဓါမှာသာ အပြစ်မကင်းသလို ကျော
မလုံသလိုခံစားရတယ်"

"သုဒ္ဓါ၊ ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်မှာမဟုတ်လား"

ဒီတစ်ခါငြိမ်ကျသွားသူကတော့ သုဒ္ဓါပါပဲ။ အမှန်က ဒီလောက်
ထိနားလည်ပေးနိုင်တဲ့ချစ်သူရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို သူမက မဆိုင်းမင့်
ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပျောက်လေ။ ဘာဖြစ်လို့များ တွေဝေနေရတာလဲ... ဘာ
ဖြစ်လို့များ ကြည်နူးတိတိမဖြစ်ရတာလဲ... ဘာဖြစ်လို့များ ထိုစကားတွေ
က ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးလို ပိနေရတာလဲ...

"သုဒ္ဓါ"

"ရှင်"

"ဘာဖြစ်လို့ပြန်မဖြေတာလဲ"

"သုဒ္ဓါ..."

"ဘာမှပြန်မဖြေပါနဲ့တော့လား၊ လက်ခံလိုက်တယ်လို့ပဲ သဘော
ထားပြီး အားလုံးကိုပြင်ဆင်လိုက်တော့မယ်"

ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း သူမက မငြင်းဆန်မိပြန်ပါ။

"တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကိုယ်ဝမ်းနည်းခံစားရတယ်။ ချစ်
သူတွေဖြစ်ကြတုန်းကလည်း ကိုယ်ကပဲ အဖြေပေးပါတယ်လို့ ဇွတ်ယူ
ဆပြီး ဇွတ်ရည်းစားတော်ပစ်ရတယ်။ အခုလက်ထပ်ဖို့ကျပြန်တော့လည်း
အပြေမတိုက်ရုံတမယ်ပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ချစ်သူရဲ့နှုတ်ဖျား
တ လှိုက်လှဲတဲ့စကားလုံးလေးကို ကိုယ်သိပ်ကြားချင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့
ပေါ့တယ်... ဒါတွေမကြားရလည်း သုဒ္ဓါသာ ကိုယ့်နားမှာရှိနေရင် ဖြစ်
တယ်။ ကိုယ်မအားသေးဘူးသဒ္ဓါ၊ ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်၊ ညနေပိုင်းမှ ပြန်
ထွက်လာခဲ့မယ်။ ကိုယ်တို့ အပြင်မှာ ညစာစားရအောင်"

ဟုဆိုလိုက်တော့ ခေါင်းလေးငုံ့သွားတဲ့သူမပုံကြောင့် စားပွဲပေါ်
ဖော်တင်ထားခဲ့တဲ့ဟမ်းဖုန်းလေးကိုကောက်ကိုင်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်တွင်
ထောင်မှတ်ပါပဲ အိမ်အဝင်အထွက်တွင် ပစောက်နှင့်ပက်ပင်းဆိုမိသွား
ကြပါသည်။

သုဒ္ဓါရဲ့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေပြောင်းဆန်ကုန်ပြီး ကြောက်လန့်

နေရသလို ပစောက်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာလည်း အံ့သြခြင်းတွေ ပြည့်သိပ်
သွားရ၏။ သို့သော် သုခမိန်မှာမူ ဘာမှမထူးခြားသလိုပင် လှောင်ပြိုးလေး
ပြိုးလိုက်မိသေး၏။

သို့သော် ပစောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရိုးဖြောင့်ခြင်းကိုမူ
ကွယ်ကာ ထိမထင်မျက်နှာထားနှင့် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော အထုပ်ကို
သုခမိန်၏ နောက်မှာရပ်နေသော သုခွါထံ လှမ်းပြိုးပစ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ”

“အကျိုးလေး၊ အဆင်ပြေမပြေတော့မသိဘူး၊ အဲဒါကြီးဝယ်ရတာ
တော်တော်ခက်တယ်”

“ရပါတယ်”

“မင်းအကျိုးတော့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရပြီ ပြသွားလို့၊ အစားပြန်လွှတ်
ပေးတယ်လို့သဘောထားလိုက်ပေါ့ကွာ”

“မိတ်ဆက်ပေးချဦးမယ်”

“မလိုပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ပစ်ပြီး ခြေလှမ်းနှစ်လမ်းမျှအရောက်တွင်

မူ...

“ပစောက်”

သုခမိန်ပါးစပ်ဖျားမှထွက်လာသော ထိုနားသည်ကြောင့် သူမပင်လျှင်
အံ့သြတုန်လှုပ်သွားရပါသည်။

“သုခွါက မကြာခင် ငါ့နဲ့လက်ထပ်ကြတော့မယ့် ငါ့ရဲ့မိန်းကလေး
ပဲ”

“လူမှားနေပြီ သုခမိန်၊ အဲဒါ မင်းအပေးကိုပြောရမှာလေ”

“ငါဖိတ်တယ်၊ ငါ့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို မင်းတို့သုံးယောက်စလုံးကို
ဖိတ်တယ်”

“မင်း ဟာသတွေပြောတတ်လာပြီပဲ သုခမိန်”

ဟုသာခနဲတုံ့ပြောပြီး ကားပေါ်ခုန်တက်ကာ မောင်းထွက်သွား
တော့မှ သုခမိန်ကလည်း ကားပေါ် လေးတွဲရွာတက်ကာ မောင်းထွက်
သွားပါတော့သည်။

သူမမှာသာ နားမလည်သလို နားလည်သလိုနှင့် ရှုပ်ထွေးမှုကြီး
ကြားမှာ ပစောက်ပစ်ပေးခဲ့သော အထုပ်လေးကိုပိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါ
တော့သည်။

အခန်း (၁၉)

“မနေ့က သုခမိန် ငါ့ဆီရောက်လာတယ်”

ဟူသောစစ်သလင်းရဲ့စကားကြောင့် တံခါးဘောင်တန်းလေးကို တတောက်တောက်ခေါက်နေခဲ့သောအသံများ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွား ရပါသည်။

“မင်းရင်ထဲကို ငါမြင်နေတယ် ပစောက်။ မင်း၊ သုဒ္ဓါကိုလက် လွှတ်လိုက်ပါတော့”

“မင်းပါးက အညှို့ကွက်ကြီးက သုခမိန်လက်ရာလား”

“သုဒ္ဓါက မင်းနဲ့အတူရှိနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သူတစ်ယောက်တည်း၊ ကျွဲဆည်ကန်ကအိမ်မှာ”

“ဘာ!”

“မင်းဝါဒ၊ အဲဒီမှာပိတ်မိနေတယ်၊ သူ့ဒွါကိုဆွဲမခေါ်ချင်ပေမယ့် ငါ့ဦးနှောက်က အဲ့လောက်မကောင်းဘူး”

“မင်းဝါဒရော”

“ရှမ်းပြည်နယ်ကိုဖို့ထားတယ်”

“ငါပြန်ရောက်နေပါပြီ”

ဟုဆိုကာ ဆံပင်တုကြီးကိုဆွဲချွတ်ပြီး ဝင်လာတဲ့မင်းဝါဒကြောင့် သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်သွားကြပြန်ပါသည်။

“မင်းဝါဒ၊ မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ငါက အမှောင်ထဲကလူပဲ၊ ဖိုက်တဲ့အလုပ်ပဲလုပ်မှာပေါ့”

“မင်းဝါဒ၊ မင်း ငါနဲ့လာနေတော့”

“ငါမလာဘူး ပစောက်၊ ငါ့ကြောင့် မင်းအချုပ်ထဲမှာ နှစ်နှစ်နေ ခဲ့ရတယ်။ စစ်သလင်းနဲ့သူခမိန်ကြောင့် မင်း တရားခံစစ်၊ စစ်ခံရတယ်။ မင်းကို ငါထပ်ပြီး . . . မင်းကိုငါလေးစားတယ် ပစောက်၊ မင်းက ကောင်း တဲ့လူပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်ချက်မှ သူငယ်ချင်းတွေကိုအပြစ်မပြောခဲ့ဘူး။ ငါ အခုအဖွဲ့အစည်းနဲ့အတူ ဆေးပြားတွေလိုက်ဖြန့်နေတယ်။ ငါ့မှာ

မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်ခြင်းတွေအပြည့်နဲ့ပါ။ ငါ အခု ငနူးတို့ကောင်တွေကို မြေလှန်ရာ နေတယ်။ သူငယ်ချင်းမပီသတဲ့သူခမိန်ကိုလည်း ဆုံးမချင်တယ်။ ဒါ ငါ့ ဘဝရဲ့ရပ်တည်မှုပဲ။ ဒီနှစ်ချက်ကြောင့် ငါဆက်ပြီးရပ်တည်နေခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ငါချက်ချင်းထောင်ထဲမဝင်ချင်သေးတာ”

“ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ မင်းဝါဒ။ မင်းနဲ့ပစောက် . . . ဟားကွာ . . . ငါ ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး”

“မင်းနဲ့ပစောက်ကို ငါတစ်ယူလုပ်ပေးချင်သေးတယ် စစ်သလင်း”

“အဲလိုကြီးမတွေ့နဲ့ မင်းဝါဒ။ မင်း၊ အဲလိုကြီးတွေ့ဖို့မလိုဘူး”

“ငါ့၊ သူ့ဒွါကိုမြင်နေရတယ်၊ မင်းကိုလည်း ငါမြင်နေတယ် ပစောက်၊ မင်း သူ့ဒွါကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်ပါလား”

“ငါက ဘာပြောရမှာလဲ”

“သူ့ဒွါနဲ့ဆို မင်းဘဝစုံပြည့်နိုင်သလို စစ်သလင်းအတွက်လည်း အဆင်ပြေနိုင်တယ်။ မင်းရင်ထဲကဆန္ဒကို မင်းအသိစိတ်က လက်ခံ လိုက်စမ်းပါ ပစောက်”

“စည်းဆိုတဲ့အကန့်တွေက ငါတို့ကြားမှာရှိတယ် မင်းဝါဒ။ ဘာ ပဲပြောပြော သူခမိန်နဲ့ငါတို့က အရင်တည်းက သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ ငါ

ဘယ်တော့မှသစ္စာမဖောက်ဘူး”

“သုဒ္ဓါရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မင်းထည့်မတွေးလို့ ဒီလိုပြောတာ ဝဲ ပစောက်။ တကယ်တော့ သုဒ္ဓါရင်ထဲမှာ မင်းရောက်နေပြီပစောက်”

“ဘာ!”

“မင်းငြင်ဦးမလို့လား။ သက်သေက ခိုင်လုံနေပြီပစောက်။ ဘယ် မိန်းကလေးကမှ ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့လူရဲ့ခိုင်စိုးခိုင်နင်းအပြုအမူကိုလည်း လက်မခံတတ်ကြဘူး။ မင်း၊ သုဒ္ဓါကိုဖွင့်ပြောလိုက်တော့”

“ငါမလုပ်နိုင်ဘူး မင်းဝါဒ”

သူက ပြတ်ပြတ်သားသားပြောလိုက်ပေမယ့် ထိုအချိန်တွင် သူ တို့နားသို့ရောက်လာတော့မည့်သုဒ္ဓါကို မင်းဝါဒရော စစ်သလင်းပါ မြင် သွားကြပါသည်။

“မင်း၊ သူ့ကိုမချစ်လို့လား”

ဟု မင်းဝါဒက သွေးတိုးစမ်းပြီးပြောလိုက်သည်တွင် သုဒ္ဓါရောက် နေမှန်းမသိတဲ့ပစောက်ကတော့ အဝေးကိုမျှော်ကြည့်ကာ

“ချစ်တယ်၊ တော်တော်ကြီးကိုချစ်နေမိတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အိုဩတယ်။ သူ့မျက်ရည်တွေက ငါ့နှလုံးသားကိုနာကျင်စေတယ်။ သူ့ အပြုံးတွေက ငါ့ကိုပျော်ရွှင်စေတယ်။ သူ့ဂရုစိုက်မှုလေးတွေက ငါ့ကျွတ်

ကြီးလိုပဲ။ သုခမိန်နဲ့လိုသလိုလိုချိန်ကဆို ငါပေါက်ကွဲချင်မိတယ်။ အစ် ကိုကြီးလို့ ငါ့ကိုခေါ်လိုက်ကတည်းက ငါ့ရင်ထဲသူရောက်နေခဲ့တာပါ။ မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ သူက မြတ် မြတ်နိုးနိုးပဲ”

ဟုလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီးပြောပစ်မိပါသည်။ ထိုစကားများကို မထင် မှတ်ဘဲကြားလိုက်ရတဲ့သုဒ္ဓါမှာတော့ ရင်တစ်ခုလုံးလေးပင်သွားရပါသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့်ဝမ်းနည်းခြင်းဆိုတဲ့ခံစားချက်နှစ်ခုက သူ့အလိုလို ကိုယ် လိုလိုနှင့်မသဲကွဲလှ။

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသောလက်များက လက်ကိုင်အိတ်သေး သေးလေးကိုပင် မနိုင်ချင်တော့။

“ကဲ၊ သုဒ္ဓါ မင်းကြားတာယ်ခန့်”

ဟု မင်းဝါဒက ဆိုလိုက်တော့မှ ပစောက်မှာ နောက်သို့လှည့် ကြည့်လိုက်ရာ ငူငူကြီးရင်နေသောသုဒ္ဓါကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရပါ တော့သည်။ သူ့မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးကလည်း နီမြန်းထူပူသွားရသလို သူနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံမိသွားတဲ့သုဒ္ဓါမှာလည်း ရောက်တတ်ရာရာပင် နှုတ် ခမ်းလေးများက ကတုန်ကယင်နှင့်လှုပ်ရှားလာကာ...

“ဟို... ဟို... စစ်သလင်းဆီလာတာပါ။ ပန်း... ပန်းချီကား

အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်လို့လာပြောတာ”

ဟုသာ ရောက်တတ်ရာရာဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားတဲ့သူဒွါကို စစ်သလင်းနှင့်မင်းဝါဒက ရယ်ဟဟလေးလုပ်ကာ...

“ပြန်တော့မလို့လား”

ဟုပင် လှမ်းခနောက်လိုက်သေး။

“မင်းတို့ကောင်တွေက ဘာကြောင့်မပြောရတာလဲ”

“ပြောလိုက်ဆို ပြောမှာမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ကြားသွားလည်း ပြီးရော၊ ဟားဟားဟား...”

“ခွီးတဲ့မှ”

ဟုဆိုလိုက်တဲ့ပစ္စောကရ်အသံမှာ ဒေါသကင်းစင်လွန်းလှပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး သူဒွါကြောင့် ရယ်မောမိသွားကြပြန်ပါ၏။

အခန်း (၂၀)

“ဆီဒိုးနားမှာ ဒိတ်ရလာပြီ သူဒွါ”

ဟု သုခမိန်က တက်တက်ကြွကြွဆိုလာချိန်ကမှ သူမရင်ထဲ ပျော်ရွှင်ရမည့်အစား တင်းကြပ်ပူတစ်မျိုးနှင့် မှောင်မှိုက်သွားရပါသည်။

“သူဒွါစိတ်ထဲ ဘယ်လိုဝတ်စုံမျိုးစိတ်ကူးထားသလဲ”

ဟုမေးလာချိန်မှာလည်း ဘာမှကြုံပြီးစဉ်းစားထားမှုမရှိတဲ့သူမမှာ အဖြေစကားကမရှိပါ။ သူမတွေဝေနေမှုကို သူကသိသိကြီးနှင့်ပင် မသိချင်ယောင်ပြုကာ...

“အဖြူလေးဝတ်တာ ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သူဒွါက အဖြူ

နဲ့လိုက်တယ်... သုဒ္ဓါက မြန်မာအကျိုးတွေ ဝတ်လေ့မရှိဘူးဆိုတော့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံပဲရွေးချယ်လိုက်တော့မယ်။ အကောင်းဆုံးဆိုင်မှာ အလှဆုံးပုံဖြစ်စေရမယ်။ သုဒ္ဓါ မနက်ဖြန်အားတယ်ခိုးလာ။ ကိုယ်ကြိုပြီး Appoiment ယူထားလိုက်မယ်။ ဒီက မော်ဒယ်လ်ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်လေး သုဒ္ဓါစိတ်တိုင်းကျမှာပါ”

“ကို”

“ဟင်၊ ပြော ဘာတွေလိုအပ်သေးလို့လဲ။ ဘာလဲ ကိုယ်လုပ်တာကိုသဘောမကျလို့လား။ အဲ့ဒါဆိုရင်ပြောလေ၊ သုဒ္ဓါစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်”

“အဲလိုမဟုတ်ဘူး ကို၊ သုဒ္ဓါလေ”

“သုဒ္ဓါနေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို စောစောအနားယူလေ၊ သတို့သမီးဆိုတာ မှာလာဆောင်ခါနီး ဂရုစိုက်ရတယ်လို့ မေမေကမှာတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကို”

“ဒီစကားက မလိုပါဘူး။ သုဒ္ဓါက မကြာခင် ကိုယ့်ခန်းဖြစ်တော့မှာပဲ။ တစ်သက်လုံးအားမနာတမ်း ကိုယ့်ကိုခိုင်းစားသိလား။ ကိုယ်က

သုဒ္ဓါခိုင်းတာမှန်သမျှ သိပ်လုပ်ချင်တာ။ သုဒ္ဓါက ဆရာမကြီးလေးသံနဲ့ ကိုယ့်ကိုထိန်းချုပ်ပိတ်ပင်တာကို ကိုယ်သိပ်နှစ်သက်တယ်”

ကိုရဲ့အလိုလိုက်မှုကြောင့် ပစောကအပေါ် တွေဝေသွားမိတဲ့သူမ ခဲ့စိတ်ကို သူမအပြစ်တင်မိသွားပါသည်။ သူမကို ဒီလောက်ထိကောင်းနေမှတော့ သူမက ဘယ်လိုဥပေက္ခာချီးနှင့် ရက်စက်ရက်တော့မှာလဲ။

“တကယ်တော့ သူတို့တွေက သုဒ္ဓါတွေ့မြင်ထားဖူးသလောက် မဆိုကြပါဘူး”

ဟုတ်တိဆိတ်ခြောက်ကပ်စွာဆိုလာသဖြင့် တစ်ဖက်တော့ သူမမှာ မှင်သက်သွားမိပါသည်။

“သူတို့က ဆိုးမလိုနဲ့ ဆိပ်သစ္စာရှိကြပြီး သိပ်ချစ်ကြတာ။ သုဒ္ဓါ သူတို့ကိုခင်ပါတယ်။ သူတို့က ရိုးဖြောင့်ကြတယ်။ ကို၊ သူတို့နဲ့”

“ပြီးသွားတဲ့ကိစ္စတွေကို မပြောပါနဲ့တော့လားသုဒ္ဓါ။ ဖျဉ်းဖြောင့်ဆိုပေမယ့် ကန့်လန့်ဖြတ်ဖျဉ်းဖြောင့်တွေဆို ကြက်ခြေခတ်ပဲဖြစ်လာတော့မှာပေါ့။ နိယာမတရားကြီးအရ ကြက်ခြေခတ်ဆိုတာ မကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်ကြီးပဲ။ ခံစားချက်တွေကို နားလည်ကြပေမယ့် အတတ်မပြောနိုင်ကြဘူး။ လူတွေက ခံစားချက်က အချိန်တိုင်းမှာ စက္ကန့်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေတတ်ကြတာကိုး”

“ကို သူတို့ကိုမခင်တော့ဘူးလား”

“အသေချေဆိုတာကို သုခ္ဓါသိသလား”

“အင်း၊ မိုင်တွေရဲ့ဝေးကွာခြင်းထက်ကြီးတဲ့ယူနစ်က ယူနစ်က ယူနစ်အများကြီးဆို အသေချေလို့ပဲသုံးတော့တာ။ အဲ့တော့ အသေချေဆိုတာ မဆုံးနိုင်တော့တဲ့အကွာအဝေးကြီးပေါ့”

ဟုဆိုကာ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း...

“ကိုယ်တို့ရင်ထဲမှာလည်း အဲ့လိုပဲ။ သုခ္ဓါနားလည်အောင်ပြောရရင်တော့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အသေချေတစ်ခုနဲ့ရှိပြီသားပါ။ ဒါပေမဲ့ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းကြီးရဲ့နိယာမက ပြင်းတယ်သုခ္ဓါ။ ရင်ထဲမှာပြီးနေတဲ့သူက အပြင်မှာရှိနေခဲ့ရတာလည်းရှိသလို ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ငိုနေခဲ့တဲ့လူတွေက အပြင်မှာပျော်သလို ဟန်လုပ်နေရတာလည်းရှိတယ်။ အပြောချင်ဆုံးစကားကို အလျှို့ဝှက်ဆုံး သို့ဝှက်ထိန်ချန်ထားရတာလည်း ရှိသလို မပြောချင်ဆုံးစကားတွေကို လှိုက်လှဲတကင်းပြောဆိုရတာလည်း ရှိတယ်”

“ကိုတို့ ပွင့်လင်းလိုက်ကြပါလား”

“ကိုယ်တို့လေးယောက်ဟာ ကြီးတစ်ပင်ဆိုရင် ပြတ်တောက်သွားတဲ့ကြီးစတွေပါ။ ပြန်ဆက်သွားမယ်ဆိုရင်တောင် အနည်းဆုံး အထုံးရာ

လေးတော့ရှိနေမှာပဲ။ သူတို့လိုချင်တာက စင်းလုံးချောကြီးတစ်ပင်ပါ”

“သုခ္ဓါတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“သုခ္ဓါနားမလည်ပေမယ့်လည်း နားလည်တတ်တဲ့လူက ရှိနေမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်တဲ့ ကိုစကားလုံးတွေက ဆွေးဆွေးလေးမို့ သူမသဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေကြားက လေးနက်ခိုင်မာလှတဲ့သံယောဇဉ်ကိုပေါ့။

သူ သုခ္ဓါအိမ်ကပြန်လာပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်ခံစားနေရ၍ အိမ်သို့တန်းမပြန်သေးဘဲ ကန်တော်ကြီးဘက် ခြေဦးတည်ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ အခုတော့ ကန်တော်ကြီးက အရင်လိုမှောင်မိုက်မနေတော့ဘဲ အလှတရာများနှင့်လည်း ပြည့်လှုံ့နေခဲ့သလို မီးပျားနှင့်လည်း ဝင်းထိန်နေခဲ့ပါသည်။

သူ ဘီယာဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုထိုးရင်လိုက်ပြီး ချောင်းအကျဆုံးစားပွဲကိုရွေးချယ်ကာ မသောက်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့အပါအဝင်အညည်တချို့ကို တစ်ခွက်ကို တစ်ကျွက်နှုန်းဖြင့် နှစ်ခွက်ဆင့်ကာ မော့ချပစ်ပါ၏။ ထိုစဉ်...

“မတွေ့တာကြာပြီနော်၊ နေကောင်းရဲ့လား”

ဟုခန့်တွဲတဲ့စကားသံက သူ့နောက်နားလေးဆီမှ မင်းမခန့်ထွက် ပေါ်လာ၍ သူ့လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ငနူးဖြစ်နေတာကို မယ်နိုင်စရာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အံ့ဩသွားလား” ငါလည်းအံ့ဩနေတာ။ သုခမိန့်မှဟုတ်ရဲ့လား လို့။ ဒီအချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ မင်းက တကယ့်ဂျန်းတဲလ်မဲန်းဖြစ်သွား လို့ပါလား။ မယ်နိုင်လောက်အောင်ပဲ။ မင်းရဲ့ပါတနာတွေကရော မင်းလို ပဲ ဘဝပြောင်းသွားကြပြီလား”

“ငါအပိုစကားတွေပြောချင်ဘူး ငနူး”

“နိုင်ငံခြားမှာနေခဲ့ရတာ သုံးနှစ်နီးပါးပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကောင် တွေကို တစ်ရက်မှမမေ့ခဲ့ဘူး။ ငနူးအတွက်... ငနူး တမလွန်မှာပျော်ဖို့ ငါက ခေါင်းဆောင်ပီပီလုပ်ပေးဦးမယ်”

“အရင်ကသာ မင်းမှာဒီလိုစိတ်မျိုးရှိခဲ့ရင် ငနူးလည်း သေမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဝါဒကလည်း ဝါရမ်းအထုတ်ခံရမှာမဟုတ်ဘူး”

“သွေးနည်းလှည့်လားကွ”

“မင်းတို့ ငအဖွဲ့ကိုသာ ကြောက်နေရင် ငါတို့လို ဘုရင်အဖွဲ့ က ပန့်ပဲဖြစ်လာမှာတောင်မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီစကားက ဒီအချိန်မှာတည်သေးလား။ ငါကြားတာကတော့

နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြီလို့ဆိုပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ငအဖွဲ့အတွက် အသေး အဖွားလေးပဲပေါ့။ ငနူးရေကြောခင် မင်းဆီအဖော်တွေလွတ်လိုက်မယ်”

“မင်းရူးသွားပြီ ငနူး”

“ငါကြားထားတဲ့သတင်းအရတော့ မင်းတို့ကြားက ပြဿနာက မသေးဘူးပဲ။ ငါက အားနည်းသူကိုတော့ ကူညီတတ်ပါတယ်။ ရော့ ဒီ မှာ ငါ့ကတိ။ အကူအညီလိုအပ်ရင် ဆက်သွယ်လို့ရတာပေါ့။ မင်းဝါဒ ကိုဆွဲစိမ့်ဆို ငနူးက အချိန်မရွေးဘဲ။ မင်းဝါဒက သိပ်အပုန်းကောင်းပါ တယ်”

“ငါတို့ကြားမှာ မိုးထက်ကြီးတဲ့ပြဿနာပဲ ရှိစေဦးတော့ မင်းအကန့် မရှိဘူး ငနူး”

“ရော့ ဒီမှာ အာလူးကြော်ထုပ်၊ ကုန်အောင်စားလိုက် သုခမိန့်၊ စောစောကစကားကို မင်းပြောဘူးလို့ပဲ ငါသတ်မှတ်ထားပါ့မယ်။ အို ကောနော်”

ဟုဆိုကာ လက်ဖျောက်ကလေးတီးပြီး ထွက်သွားတဲ့ငနူးရဲ့ပုံက လှောင်ပြောင်ခြင်းတို့ ပြည့်နက်နေခဲ့ပါသည်။

အရင်ကစိတ်နုသာဆိုရင် နောက်တစ်လက်မလောက်အပြောင်ရိတ် ထားတဲ့ နောက်စိလေးဟာ တတောင်ဆစ်စာကြောင့် ကွဲအက်ပြီးနေပါ

ပြီ။ သို့သော် ပြောင်းလဲသွားတဲ့စိတ်လက္ခဏာထဲတွင် စဉ်းစားချင့်ချိန်ခြင်းက ထိပ်ဆုံးက ပါလာခဲ့ပြီ။ ဘီယာတစ်ခွက်ကိုသာ လျှော့လျှော့လျှူလျှူကြီးမော့ချပစ်မိပါသည်။

ခါးသက်သက်အရသာက လည်ချောင်းထဲ စီးဖျောသွားခြင်းနှင့် အတူ မျက်စိလေးတွေမှာ ကြယ်တာရာလေးတွေနဲ့ လင်းလက်တောက်ပလာခဲ့ရပါသည်။

ဒါ သူနှစ်သက်ခဲ့ဖူးသောအရာများထဲမှ တစ်ခုပဲလေ။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၁)

“ရော”

ရောက်ရောက်ချင်း ပစ်ပေးလာတဲ့ ရွှေငါရောင်စာအိတ်လေး

ကြောင့်

“ဘာလဲ”

“မကြာခင် မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့် သတို့သားလောင်းနဲ့ဖိတ်စာ

လေ”

“အဲဒါ ငါနဲ့တာဆိုလို့လဲ”

“သတို့သားနဲ့မဆိုရင်တောင် သတို့သမီးနဲ့ကတော့ ဆိုင်ကောင်း

ဆိုလိမ့်မယ်”

“ဘာ”

“သုဒ္ဓါနဲ့သုခမိန်တို့ရဲ့ခမ်းနားမယ့်မင်္ဂလာပွဲကြီးအကြောင်းပဲ”

“မင်းဆီ ဒါကဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

“သုဒ္ဓါကိုယ်တိုင် လာဖို့သွားခဲ့တာပဲ”

“သုဒ္ဓါ”

“သုဒ္ဓါရဲ့ပုံက သိပ်မပျော်သလိုပဲ”

“ဒါက မင်းဝါဒအတွက်ပါ”

“မဆိုးပါဘူး။ ဒီလောက်ဆို မင်းခံနိုင်ရည်ရှိသားပဲ။ မင်းဝါဒက တော့ သုဒ္ဓါက သူ့ရည်းစားကြီးအတိုင်းပဲ။ ဂျူးဂျူးရဲ့ရဲ့နဲ့”

“မင်းဆီ မင်းဝါဒရောက်လာခဲ့တာလား”

“မနေ့က သူ့ ငါနဲ့အတူလာအိပ်သွားတယ်။ ရုက္ခိပူးပြီးပြောသွား တာကလည်း စုံနေတာပဲ။ မင်းဝါဒက ရယ်ရတယ်။ သူ့သာ ဗိုလ်အောင် ဖင်ဆိုရင်တော့ မြင်းကြီးစီးပြီး မင်္ဂလာပွဲမပျက်၊ ပျက်အောင် ဖျက်ပစ်တယ် ဆိုပဲ”

“ဘာ”

“ဒီကောင် ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ့တတ်တယ်နော်”

“နောက်ပြောင်ခြင်းတွေထဲမှာ ရင်ထဲကတုတ်ထားတဲ့အမှန်တရား တစ်ဝက် ပါတတ်တယ်နော်”

“စိုးရိမ်လွန်တာပါကွာ၊ ဒီကောင် ဒီလောက်ပေးကြီးပါဘူးကွာ။ ကဲ၊ ဘယ်လိုလဲ။ သတို့သမီးကတော့ မပျက်မကွက်တက်ရောက်ပါတဲ့။ မင်းရင်ထဲမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်ရဲ့လား”

သူ့ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ အဝေးသို့သာ တွေ့တွေ့လေးငေးကြည့်နေ ခဲ့ပါသည်။ သူ့ပုံခွမ်းခွမ်းကြောင့် စစ်သလင်းမှာ နားလည်လာရပါသည်။

“နောင်တရမယ်ဆိုရင် အဲဒီနောင်တတွေကို မကြိုဆိုပါနဲ့လား ပစောက်”

“လမ်းမရှိတော့တဲ့နေရာကို မှောင်မှောင်မှိုက်မှိုက်နဲ့ ငါမသွား တတ်ဘူး”

“နောင်တဆိုတာမျိုးက ခါးဆက်မှန်း မင်းသိပါတယ်။ လူသား အားလုံးက မင်းကိုမှန်းနေကြရင်တောင် ငါက မင်းဆက်က ရှိနေမှာပါ ပစောက်။ ခံစားနေရမှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ နောင်တမရအောင် တစ် ခုခုလုပ်ပစ်လိုက်ပါလား”

“ငါသာ ရေကူးသမားတစ်ယောက်သာဆိုရင် အရှုံးပေးရတော့ မယ့် တစ်ဖက်လူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်နေရရင် ငါ ရေထဲမှာပဲနေမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကိစ္စအားလုံးက အလိုလိုပြီးသွားမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ခွဲကို ငါသိနေတယ် ပစောက်။ ဖိတ်စာလာဖို့တဲ့သူမျက်ဝန်းတွေက ဝမ်းစင်းနေခဲ့တယ်”

“သူခမိန်နဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့တာ နှစ်နှစ်လောက်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ငါတို့ရင်ထဲက သံယောဇဉ်က အနှစ်နှစ်ဆယ်ပါ”

ဟုလို့ကလို့ကလဲ့လဲ့ပြောလာခဲ့သော ပစောက်ရဲ့စကားသံထဲက နာကျင်ခြင်းများက စစ်သလင်းရဲ့ရင်ထဲသို့ လွယ်ကူစွာရောက်ရှိလာရပါသည်။ ပစောက်ရင်ထဲမှာ သိပ်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာကို စစ်သလင်း သိနေပါ၏။

ဘဝမှာ တွယ်တာသူရှားပါးတဲ့ပစောက်ထံ ဝင်ရောက်လာတဲ့ တစ်ပင်တည်းခသောကြီးကို သူ့ကိုယ်၌ကလည်း လွတ်ထွက်မသွားစေချင်ပါ။ သူခမိန်အပေါ် သစ္စာမဖောက်ချင်နေသည့်ပစောက်ရဲ့ရင်ထဲခံစားချက်ကိုလည်း သူရိပ်စားမိနေပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် အမြဲကောင်းခဲ့သောပစောက်၏ဘဝလမ်းကို သာယာစေချင်ပါသည်။ အမြဲတမ်း အဖော်မဲ့အသိုက်ထဲမှာသာ ချစ်ခြင်းဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ၊ ဘဝမှာ အဖော်မဲ့စွာပျံသန်းခဲ့ရသည့်ပစောက်ရဲ့ဘဝက ခုမှ သုခဆိုတဲ့မိုးစက်လေးကြောင့် စိုပြည်ဖို့ကြံကာရှိသေး

သူခွဲဆိုတဲ့လေဒဏ်ကြောင့် ပြုလဲပျက်စီးရဖို့က နီးနေခဲ့ပါပြီ။

သူခွဲရဲ့ရင်ထဲကိုလည်း သူက မြင်နေရ၍ ပစောက်ကို နီးစပ်ဖို့ကြိုးစားစေချင်မိပါသော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် သိပ်သစ္စာရှိလွန်းလှတဲ့ ပစောက်ရဲ့ခံစားချက်ကိုနားလည်နေ၍ သူ မပြောသာခဲ့ပါ။ သူဆက်၍တိုက်တွန်းပြောဆိုနေလျှင် ပစောက် ပိုခံစားနေရမှာကို သူမိုးရိမ်ရပါသည်။

ခံစားချက်ကို အရှိအတိုင်းမပြောတတ်တဲ့ ပစောက်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို သူသိနေပါသည်။ ပမောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ သုခကြောင့် အက်ကွဲကြောင်းကြီးကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာ လုံးဝသေချာနေပါသည်။ သူ့အပေါ် သိပ်ကောင်းတဲ့သူငယ်ချင်းကို ဘာမှမကူညီနိုင်နေသည့်သူ့ကိုယ်သူလည်း နာကျင်မိပါသည်။

ဒီအချိန်မှာ ပစောက်မှာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် သူအသက်နဲ့လဲပြီး ပစောက်ကိုကယ်ထုတ်ရမယ်ဆိုရင်တောင် သူ့အသက်ကို သူမနှုတ်ပြောပါ။

မေတ္တာဆိုတာမျိုးကို မရရှိ မခံစားခဲ့ရတဲ့ပစောက်ကို ရှားရှားပါးပါးမေတ္တာလေးပေးနိုင်တဲ့သူခွဲကို သူ မဆုံးရှုံးစေချင်ပါ။ ဒါ သူခမိန်ကို သူမခင်၍မဟုတ်။

၂၄၆ ❄️ မယ်ခိုင်

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ပစောက်က နေရာယူထားသလို သုခမိန့်ကလည်း နေရာတစ်နေရာရှိနေပါသေးသည်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာမျိုးက ကုန်ခမ်းသွားတတ်ကြတာမျိုးမှမဟုတ်တာပဲ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် သံယောဇဉ်ကို ဘယ်လိုလုပ်လွယ်လွယ်နဲ့ဖြတ်ပစ်လို့ရမှာလဲ။

ပေတ္တာတွေကြားမှာ အပြန်နေရာယူထားတဲ့သုခမိန့်ရဲ့ဘဝမှာ သုဒ္ဓါမရှိလို့လည်း ပြီလဲမသွားနိုင်တာကို သူလုံးဝကြီးသိနေပါသည်။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ထောင့်ကကြည့်လိုက်လျှင် သုခမိန့်အပေါ်မှာ မတရားမှန်းလည်း သိနေပါသည်။

သို့သော် ပစောက်ကိုတွန်းအားပေးချင်မိတဲ့သူစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့မရ။ ဒါကတော့ သုဒ္ဓါကို သူနားလည်သွားလို့ပါ။ သုဒ္ဓါကို သူသိပ်ခင်မင်သွားရတာပါ။ သုဒ္ဓါက ပွင့်လင်းရိုးရှင်းသူပို သူမပျက်လုံးတွေထဲကအရိပ်ကို ဖမ်းယူဖို့မခဲယဉ်းလှပါ။

ဖိတ်စာတွေကိုင်ပြီး မျက်ရည်လေးဝဲကာ မင်္ဂလာပွဲကိုလာခဲ့ဖူးဖိတ်ခဲ့တာ မကြာခင်ပွဲဝင်တော့မယ့် သတို့သမီးလောင်းတဲ့လား။ ဒါကို သုခမိန့်က မသိ၍လား။ သိသိကြီးနဲ့ ဖွတ်စိစဉ်တာလားဆိုတာ သူတွေ့တော့ဆင်ခြင်ခဲ့မိပါသည်။

သို့သော် သူပသိ၊ နားမလည်တာတွေချည်း များပြားနေလှလွန်း

တဲ့လောကကြီးကို သူလိုဒုက္ခိတတစ်ယောက်က ဘာများပြောင်းလဲပြင်ဆင်နိုင်မှာမို့လဲ။

သူဒ္ဓါပျော်ရဲ့လားဟု သူမေးလိုက်စဉ်က ပျော်ပါတယ်ဟု ပြောသွားခဲ့တဲ့အပြုံးပျက်နာပေါ်က မျက်ရည်တစ်စက်ကို သူက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ခဲ့ရပါသည်။ သုဒ္ဓါကို သူဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိခဲ့တာအမှန်ပါပဲ။

သူဒ္ဓါအဖြစ်က ရှေ့ဆက်တိုင်းမယ့်လမ်းက ဖွင့်မထား။ နောက်ပြန်ဆုတ်မယ်ဆိုတော့လည်း ချောက်ကမ်းပါးကြီးဖြစ်နေတာကို သူသိနေရပါသည်။

သို့သော် သုခမိန့်လိုလူကောင်းတစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်မှာမို့ သူက သုဒ္ဓါရဲ့သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ ဘာပြောနိုင်တော့မှာတဲ့လဲ။

အခြေအနေကိုသာ ရင်မောမောနှင့်စောင့်ကြည့်ဖို့ ဖြစ်လာရပါတော့သည်။

အခန်း (၂၂)

လိုက်ကာစကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင် အဖြူရောင်တောက်နေသည့် သတို့သမီးလေးကို ဂန္ဓဝင်ဆန်စွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သိပ်လှတာပဲ သုဒ္ဓါရယ်”

ဟု သူက ရှမ်းလဲရီဝေစွာပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း သတို့သမီးလေးရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက အချိုမြဲဆုံးပြုံးမသွားခဲ့ပါ။ ဒါ ချစ်သူနဲ့မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည့်သတို့သမီးတဲ့လား။

“သုဒ္ဓါနေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“သုဒ္ဓါရင်ထဲမှာ အလိုလိုငိုချင်နေတယ် ကို”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ဖြစ်မှာပါ။ မငိုပါနဲ့သုခွါရယ်၊ ကိုယ်ကတိပေ
ပါတယ်။ သုခွါပျော်ရွှင်စေရမယ်လို့”

“သုခွါရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေတယ်၊ ဟာသကားကြည့်လည်း
ရယ်လို့မရဘူး။ အမြဲပဲငိုချင်နေတယ်”

ဟုတ်ပဲလေးပြောလာတဲ့သုခွါကို သူ့ကြည့်ရင်း စိတ်တိုမိပါသည်။
ကိုယ့်ရင်ထဲကခံစားချက်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဘာမှန်းမသိဖြစ်နေသည့်
သုခွါကို မင်းဘာဖြစ်နေတာပါဟု ထောက်ပြရလောက်တဲ့ထိ သူက မမိုက်
မဲသုခို ဒေါသတွေကို ခြုံသိပ်ပြီး အပြုံးတူကို ကျိတ်မှိတ်ကာ အနိုင်နိုင်
ဖန်တီးယူလိုက်ပြီး သုခွါရဲ့လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်စဉ်မှာ...

“တု! တု!”

ဖုန်းသံကြောင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမမြင်ဖူး
ခဲ့တဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဖုန်းပြောချင်စိတ်
မရှိပါသော်လည်း အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်တဲ့ဖုန်းဖြစ်နေမှာစိုး၍ လက်
ရှိအခြေအနေကိုဖြတ်ကျော်ကာ...

“ဟလို”

“သုခမိန့်၊ မင်း ငါ့ဆီအမြန်ဆုံးလာပါ”

“မင်းဘာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ မင်းဝါဒ”

မင်းဝါဒဆိုသောအသံကြား၍ မေါင်းစုံနေခဲ့သောသုခွါမှာ ဆတ်
ခနဲမော့ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ပစောက်၊ ပစောက်ကိုစက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း တွေ့ချင်ရင် အခု
ချက်ချင်း -----ကို လာခဲ့ပါ။ မလာနိုင်ရင် မင်း ပစောက်ကိုနှုတ်
ဆက်ခွင့်ကြိုတော့မှားဟုတ်ဘူး”

ထိုမျှပြောပြီး တတူတူနှင့်ပြတ်တောက်သွားခဲ့သောဖုန်းလှိုင်းကို
သူဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်...

“ဟာကွာ...တောက်!”

“ဟင်...ကို၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စိုးရိမ်မကင်းမေးလာတဲ့သူမမျက်ဝန်းတွေကို သူဒေါသဖြစ်မိပါ
သည်။ သူ တစ်ခုခုကို ဒေါသတကြီးနှင့်ပြောမည်ကြံပြီးမှ သတိတစ်ခု
နှင့် ပြန်တင်းထားလိုက်ပြန်ပါသည်။

ပစောက်အပေါ်တိမ်းညွှတ်နေတဲ့သုခွါကို ပစောက်သေတော့မယ်
ဟုသာပြောလိုက်မိလျှင်ဆိုတာမျိုးကို ရုတ်တရက်စဉ်းစားမိသွား၍ဖြစ်
ပါသည်။

“သုခွါ၊ မင်း ဒီမှာခဏနေဦး။ ကိုယ် မင်းကိုပြန်လာခေါ်မယ်”

“ကို့ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကိုယ်အရေးကြီးလို့ ခဏလေးပါ”

“သုဒ္ဓါလည်း လိုက်မယ်လေ”

ပစောက်ထံ သုဒ္ဓါကိုခေါ်မသွားချင်တဲ့သူ့ဆန္ဒကို သဘောထား
သေးတယ်ဟုပြောလျှင်လည်း သူငြိမ်ခံနေပေလိမ့်မည်။

“သုဒ္ဓါမလိုက်ပါနဲ့၊ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အရောက်သွားရမှာပဲပါ။
ခဏနော်”

“မင်းဝါဒ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ သူမပန်းလေးကို ဖွဖွပုတ်ကာ ထွက်သွားသောသူကို
သူမက စိတ်မချနိုင်စွာကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ဖက်ရှင်ရှောင်မှထွက်သွားတဲ့သူခမိန်ကိုတွေ့လိုက်တော့မှ မင်းဝါဒ
ဖျတ်ခနဲပြုံးမိလိုက်ပါသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း သူခမိန်က ဘယ်ဆိုး
လို့လဲ။ ပစောက်အပေါ်တော့ လေးနက်သွားပဲဟုတွေ့ပစ်မိ၏။ ပစောက်
ပေးတဲ့အသက်ပဲရှိခဲ့တာကို။

ပစောက်သာ တာဝန်ပဲ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် သွေးအိုင်ထဲ အပုံလိုက်လဲ
နေတဲ့သူခမိန်က အခုချိန်မှာ အရိုးပြာအဖြစ်ပဲ ပင်လယ်ထဲရွက်လွှင့်နေ
လောက်ပြီကို။

ခနဲတဲတဲအပြုံးပွင့်လေးနှင့်အတူ ခေါင်းပေါ်မှဆံပင်တုတ်သွား
ကာ အင်္ကျီကော်လံကိုပြင်လိုက်ပြီး ထိုဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်တွင်
သတို့သမီးဝတ်စုံလေးနှင့် ပုံပွဲလေးထိုင်နေခဲ့သောသုဒ္ဓါကို အဆင်သင့်
တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! မင်းဝါဒ”

“အဲ့ဒါ့သွားသလား၊ မင်းသိပ်လူတယ်သုဒ္ဓါ”

“ရှင်ဆီ သူလိုက်သွားတာ”

“သူသွားတာ ပစောက်ဆီပါ”

“ရှင်! ပစောက်ဆီ၊ သူ... သူဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိချင်သလား”

“သူပုံစံက သိပ်စိုးရိမ်နေပုံရတယ်။ ပစောက်ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“လိုက်ခဲ့မလား”

“ရှင်”

“မင်းကို သုခမိန်ကခေါ်မသွားခဲ့ပေမဲ့ ငါကခေါ်သွားမှာပါ။ သုခမိန်
မင်းကိုခေါ်သွားမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိနေတယ်လေ။ ပစောက်ဆီကို
မင်းကို သူဘယ်နည်းနဲ့မှပို့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ မင်းကို
ပစောက်ဆီရောက်အောင် ပို့ပေးမှာပါ။ မင်းလိုက်မလား”

“ပစောက် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“စိတ်ပူနေတယ်ထင်တယ်”

“သူ့ခွါကိုခေါ်သွားပေးပါလား”

“မင်းထက်စုံလဲလိုက်ဦးလေ”

“ဟင့်အင်း၊ မလဲတော့ဘူး”

“မင်္ဂလာပွဲရက်က နီးနေပြီ အစ်မလေးထက်စုံကိုလဲမှဖြစ်မယ်”

“အချိန်ကြာနေတာပဲ လာ... မင်းဝါဒ”

ဟုဆိုကာ ဂါဝန်ကြီးကိုတစ်ဖက်မကာ မင်းဝါဒလက်ကိုဆွဲပြီး ဦးဆောင်ကာထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဆိုင်ထဲမှမိန်းကလေးတွေက သူမကို တအံ့တဩကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၃)

“မင်းရဲ့ပန်းချီကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

ဟုဆိုကာ အနီကွက်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်တွင် စစ်သလင်းက စုတ်တံကိုစောက်ထိုးကိုင်လိုက်ပြီး

“ဒီအပြာရောင်ကွက်ကြီးကိုတွေ့လား။ အဲဒါကျယ်ပြောလှတဲ့ လောကကြီးကို ရည်ညွှန်းတာပဲ။ သတိထားပြီးကြည့်ရင် ဒီအနီလုံးက အသည်းနှလုံးပုံပဲဆိုတာ မင်းလိလိမယ်။ ဒါကို ငါအတောက်ပဆုံး အရောင်ခြယ်ပစ်မယ်။ ကြည့်မိတဲ့သူတိုင်းက ထင်းထင်းကြီးမြင်စေချင်လို့၊ ဒီမှာအဖြူရောင်ပြေးနေတဲ့လှိုင်းတွန်းလေးတွေကို မင်းကြည့်လိုက်

ရင် လှိုင်းငါးလှိုင်းကိုထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် ငါ့
ပန်းချီကားရဲ့အမိပွားကို မင်းသိမှာပါ”

“ဒီပန်းချီကားရဲ့နာမည်ကို မင်းဘယ်လိုပေးမှာလဲ”

“ရင်ထဲအသေချေတဲ့၊ ရင်ထဲက ကိုယ်စီခံစားချက်ကို မှန်မှန်ကန်
ကန်ကြီးမပြောနိုင်ပေမယ့် ငါ့ရဲ့ရှုထောင့်က ထင်မြင်ချက်ကိုရေခြစ်ထား
တာပါ။ အသေချေဆိုတာ သာမန်အားဖြင့် တော်တော်ရှည်တဲ့ခရီးပဲ”

ဟုဆွေးဆွေးလေးပြောလိုက်သည်တွင် ဝူခေခေဆိုက်လာခဲ့တဲ့ကား
သံကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာ ဒေါသတကြီးဆင်း
လာတဲ့သုခမိန်ကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သတို့သားလောင်းက မင်္ဂလာပွဲဖိတ်မလိုတော့မဟုတ်လောက်
ဘူးထင်တယ်”

ဟုပင် စစ်သလင်းက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိပါသေးသည်။

“ပစောက်၊မင်းအကြံ ဒါအကုန်ပဲလား”

ဟုဆိုကာ ပစောက်ရဲ့မျက်နှာတည်တည် ခွပ်ခေထိုးထည့်ဖန်
လိုက်တဲ့လက်သီးချက်ကြောင့် ပစောက်လည်း မှတ်တက်မိသွားရသလို
စစ်သလင်းကလည်း နားမလည်လိုက်ပါ။

“သုခါ ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ့ကိုမေးမယ့်အစား မင်းကိုယ်မင်း ပြန်မေးလိုက်ပါလား”

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ နှစ်များစွာက သံယောဇဉ်ကို
သစ္စာဖောက်လိမ့်မယ်လို့ မင်းကိုငါ့လီးဝထင်မထားဘူး ပစောက်”

ထိုသို့အပြောခံလိုက်ရတဲ့ပစောက်မှာ နားထင်ကြောတွေ ထောင်
သွားရကာ ဒေါသများဆူဝေသွားရပြီး လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ကာ သုခမိန်ကို ထထိုးပစ်တော့သည်။

“ခွပ်! ခွပ်! ခွပ်!”

“မှတ်ထား သုခမိန်၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့တုန့်ပြန်မှုပဲ၊ ပစောက်ဆိုတာ
ဘယ်လိုကောင်းမျိုးလဲဆိုတာ မင်းဆရာသွားပြီလား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်
တာလား”

ထိုအခါမှာတော့ မြေပြင်ပေါ်လဲပြီသွားတဲ့သုခမိန်က မျက်ရည်
တွေပြည့်အိုင်စွာ သူ့ကိုမော့ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“သုခါပျောက်နေတယ်၊ မင်္ဂလာအချိန်က မနက်ဖြန်ဆယ်နာရီ
ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မေမေသဘောတူအောင်တောင် ငါကြိုးစားထား
ရတာ၊ လာကြမယ့်ညည်းညည်းတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ အခု သုခါပျောက်
နေတယ်၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့ရင်ထဲကိုလည်း ဝင်
ကြည့်ပါဦးကွာ”

၂၅၈ ❖ ဇယ်နိုင်

ထိုအခါမှာတော့ စစ်သလင်းရော၊ ပစောက်ပါ ငြိမ်ကျသွားရင်း
“မင်းဝါဒဘယ်မှာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောပါကွာ၊ ငါ မင်းဝါဒကိုရှာနေတာ

ကြာပြီ”

“အဲဒါ မင်းဝါဒနဲ့မဆိုင်ဘူးထင်တယ် သုခမိန်”
ဟု စစ်သလင်းက စွေးဆဆလေးပြောလာသည်တွင်...
“မင်းဝါဒ၊ သုဒ္ဓါကိုခေါ်သွားတာပါ”
“မင်း ရမ်းပြီးမစွပ်စွဲနဲ့”

“ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အင်္ကျီအနက်ရောင်၊ လက်သည်းအနက်ရောင်
နဲ့ နားကွင်းသေးသေးလေးပန်ထားတဲ့ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့လူဆိုမှတော့
မင်းဝါဒမဟုတ်ရင် မင်းဝါဒပဲပေါ့။ မင်းဝါဒ ငါ့ဆီ မနေက ဖုန်းဝင်
တယ်။ ငါ အတာပါ။ အာပလာမှန်း မရိပ်မိလိုက်ဘူး”

ဟုဆိုကာ သက်မကို ရှိုက်လိုက်တဲ့သုခမိန်ပုံက ရင်ထဲမှာ ကစဉ့်
ကလျားဖြစ်နေပါတယ်ဆိုတာ ထူးပြီးရှင်းပြနေဖို့မလိုအပ်တော့သလိုပင်။

“ငါ့ကိုပြောပြပါ၊ မင်းဝါဒရှိမယ့်နေရာကိုပြောပြပါ”
“ငါတို့လည်းမသိဘူး”

“ဆောရိန်သုခမိန်၊ မင်းကိုကူညီချင်ပေမယ့်လည်း ငါတို့ဆီ မင်း
ဝါဒ မလာတာ လေးငါးရက်လောက်ရှိပြီ”

“ငါဘာလုပ်ရမလဲကွာ၊ တောက်!”

ဟုခပ်ပြင်းပြင်းတောက်ခေါက်ကာ သူတို့ကိုယ် နှုတ်မဆက်တော့
ဘဲ အဆောတလျှင်ထထွက်သွားသောသုခမိန်ကို သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်
ရင်းက...

“သုခမိန် ပေါက်ကွဲနေပြီ”
“မင်းဝါဒက ဘာကြောင့်အဲ့လိုလုပ်တာလဲ”
ဟုစွေးဆဆလေး ရေရွတ်မိပါသေးသည်။

“ဟုတ်ချင်မှလည်းဟုတ်မှာပါ။ သူလည်း အထင်နဲ့ရမ်းသမ်းစွပ်
စွဲသွားတာပါ”

“မင်းဝါဒမဟုတ်တဲ့တခြားလူနဲ့ဆိုရင် သုဒ္ဓါ ဒုက္ခဖြစ်နေမှာ ငါ
စိုးရိမ်တယ်”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ရုတ်တရက်ထထွက်သွားပြန်သော
ပစောက်ကိုကြည့်ပြီး သူ့သက်ပြင်းချလိုက်မိပြန်ပါသည်။ ပစောက်ရဲ့ကား
လေး မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားချိန်တွင်...

“တု...”

အသံရှည်ကြီးကြောင့် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှဖုန်းကိုထုတ်၍ နားထောင်
လိုက်စဉ်...

“စစ်သလင်း”

“မင်းဝါဒ၊ မင်းဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“မင်း ပစောက်ကိုမပြောဘူးလို့ကတိပေးရင် ပြောမယ်”

“သုဒ္ဓါ၊ မင်းနဲ့အတူရှိနေတာမဟုတ်လား”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်”

“မင်း၊ ဘာဖြစ်လို့အဲလိုလုပ်ရတာလဲ မင်းဝါဒ”

“သုခမိန် မင်းကိုရန်လာရှာမသွားဘူးလား”

“ပစောက်နဲ့တွေ့သွားတယ်၊ ပစောက်၊ သုဒ္ဓါကိုစိတ်ပူနေတယ်၊ မင်းမဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ထင်တယ်”

“ဘာမှမပူနဲ့ သုဒ္ဓါက ငိုလက်ထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံပါ၊ သော့ထား၊ ခတ်ထားခဲ့သေးတယ်။ သူထွက်ပြေးမှာစိုးလို့”

“ဝါ အခုမင်းဆီကိုလာခဲ့မယ်”

“ဟာ... ပြောင်းလဲသွားပါလား”

“မင်းဘယ်မှာလဲ”

“ငါတို့ဂျက်ကာမှာပဲရှိတယ်၊ သုဒ္ဓါကိုဆို စိတ်ပူနဲ့”

“မင်းကွာ... ဘာကြောင့်ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ထင်ရာလုပ်ရတာလဲ”

“မင်္ဂလာပွဲပြီးဆုံးချိန်ထိလေး ထိန်းသိမ်းထားတဲ့သဘောပါ။ ငါသာ အဲလိုမခိုက်ရင် ပစောက် နောင်တရလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုလာချိန်တွင်မူ သုခမိန်ဘက်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်ပြီးလို့ သူပြောမထွက်နိုင်တော့ပါ။

“သုဒ္ဓါစားဖို့ မနေညက ငါထွက်ဝယ်တော့ ဘယ်သူနဲ့တွေ့တယ် ဆင်သလဲ စစ်သလင်း”

“ပြောပါ”

“မကြာခင် ရန်ကြွေးတွေ ရှင်းတော့မယ်”

“ဘာ!”

“သုဒ္ဓါကိုသာ အခန်းထဲမိတ်လှောင်ထားမိခဲ့ရင် မနေ့တည်း က ရှင်းသွားပြီ”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ မင်းဝါဒ”

“မနေ့က ငါ ငနူးတို့ကောင်တွေနဲ့တွေ့တယ်။ သူကလည်း ငါ့တို့ တင်းနေသလို ငါကလည်း သူနဲ့နဲ့ချင်နေတာ”

“မင်းဝါဒ မင်းလျှောက်မလုပ်နဲ့”

“အဲဒါကြောင့် ငါ မင်းကိုဖုန်းဆက်လိုက်တာပဲ”

“မင်းဝါဒ၊ မင်းကွာ...”

“ပစောက်ကိုအသိမပေးဘူးဆိုရင် မင်း ငါ့ဆီလာခဲ့လို့ရတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငနူးနဲ့ငါနဲ့ ချိန်းပွဲရှိတယ်။ ငါ အခုလိုနေရတာကို ညည်းငွေ
လာပြီ စစ်သလင်း။ အဆုံးသတ်သွားချင်ပြီ”

“မင်းဝါဒ”

“သူ့ဒါကိုပိတ်ထားတဲ့အခန်းသော့ကို အိမ်ရှေ့ကပန်းရုံအောက်
မှာ ထားခဲ့မယ်။ မနက်ဖြန်မင်္ဂလာပွဲက ဆယ်တစ်နာရီမပြီးမှာ။ အဲ့တော့
နေ့လယ်နှစ်နာရီလောက်ဆို သူ့ဒါကိုခေါ်ထုတ်လို့ရပြီ။ စစ်သလင်း၊ မင်း
ခြေထောက်တွေအတွက် ငါ အကြွေးကိုကျေအောင် တောင်းလာခဲ့မယ်”

“မင်းဝါဒ... မင်းဝါဒ”

သူ့အော်လိုက်ပေမယ့်လည်း ဖုန်းလှိုင်းမှာ တတူတူနဲ့ပြတ်တောက်
သွားခဲ့ပါပြီ။ သူ့မှာတော့ လှိုင်းအောက်သွားတဲ့ဖုန်းကြီးကိုကိုင်ပြီးမှသာ
ရောက်တတ်ရာရာနှင့်။

ဘီးလေးကိုလိုခွဲကာ ရောက်တတ်ရာရာကြီးဖြစ်နေပြီး မသန်
စွမ်းတော့တဲ့သူ့ခြေထောက်တွေကိုသာ အားမလိုအားမရနှင့် ထုရိုက်နေ
ရပါသည်။ ငနူးတို့အဖွဲ့နှင့် တစ်ပွဲတည်းတွေ့ကြရင် မင်းဝါဒရဲ့ကြမ္မာ
ကို သူ့မြင်နေရပါ၏။

သူ မင်းဝါဒကိုပိတ်ပူနေရပါ၏။ မင်းဝါဒသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွား
ခဲ့လျှင်ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးကို သူထင်မတွေးချင်တော့ပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာမှ
မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့သည်ကိုစွဲကို တစ်ယောက်ယောက်ထံဖွင့်ပြောဖို့
စဉ်းစားမိလိုက်သည်တွင် ပစောက်၏ဖုန်းနံပါတ်များကိုနှိပ်ဖြစ်သွားရပါ
သည်။

ကံဆိုးချင်တော့ ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပကို ထိုက်ထိုက်ဆိုင်
ဆိုင်ရောက်နေရ၍ ကြာလာတော့ သူ့စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ ဒါကြောင့်
ပင် အိမ်ထဲမှ ဦးလေးဖြစ်သူကို အကူအညီတောင်းကြည့်လိုက်တော့
သည်။

“ဦးလေး၊ ကျွန်တော် မင်းဝါဒဆီ ခဏသွားချင်တယ်”

ဟုပင် စကားစချီမနေတော့ဘဲ လိုရင်းကိုသာ တည့်ပြောချလိုက်
ပါ၏။ အပြင်ထွက်ရမှာကို သေမလောက်ကြောက်တဲ့သူ့စကားများက
ထူးဆန်းနေ၍ ဦးလေးကတော့ သူ့ကိုမယုံသင်္ကာနှင့် အံ့သြသလိုကြည့်
လာပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဦးလေးရဲ့ကား ခဏငှားပေးပါ”

“ဦး မောင်းပို့မယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ ဦးလေးအမြဲခိုင်းနေကျဒရိုင်ဘာနဲ့ဆိုရင် ဖြစ်ပါပြီ”

“အင်းအင်း... ကောင်းပြီ၊ အဲလိုလေး အပြင်လေးဘာလေး
 ထွက်ပြီး သွားလာလှုပ်ရှားတာ ပိုကောင်းတာပေါ့”
 “ဦးလေး၊ တစ်နာရီအတွင်း ကျွန်တော်အပြင်ထွက်ချင်တယ်”
 “အေးအေး... ဖိုးတာကို လှမ်းခေါ်ထားလိုက်မယ်”
 ဟုပင် သူတောက်တိုမယ်ရိုင်းနေသောဖိုးတာကို လှမ်းအော်ရန်
 ပြင်လိုက်ပါ၏။ အကြောင်းရင်းကိုမသိတဲ့ဦးလေးကတော့ သူအပြင်ထွက်
 မည်ကို ပျော်ကောင်းပျော်နေပေလိမ့်မည်။
 သူ့မှာတော့ တင်းကြပ် မဲမှောင်မှုတွေနင်း။

အခန်း (၂၄)

“မင်းဝါဒ၊ သုဒ္ဓါကိုလွှတ်ပေးပါတော့လား။ မဟာအာချိန်က နီး
 နေပြီ။ သုခမိန် သိပ်စိတ်ပူနေလောက်ပြီ”
 “အဲ့ဒါ ငါလိုချင်နေတဲ့အဓိကအချက်ပဲ သုဒ္ဓါ”
 “သုခမိန်ကလည်း ရှင့်ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲလေ မင်းဝါဒ”
 “ဟုတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်း... ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ်
 ပညာပေးဦးမယ့်သူငယ်ချင်းပဲ”
 “ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူလဲ၊ ရှင့်ကို သုဒ္ဓါအံ့ဩနေတယ်”
 “မကြာခင် မင်းဆီ စစ်သလင်းရောက်လာမှာပါ။ မပူပါနဲ့ ဒါပေမဲ့

မင်္ဂလာပွဲတော့ မိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်သက်သက်လုပ်တာမဟုတ်လား”

“ဒါအမှန်ပဲ၊ ငါသာ အဲ့လိုမလုပ်ရင် ပစောက်က တစ်သက်လုံး နောင်တနဲ့အိုင်ထဲက ရုန်းထွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကရော သုခမိန် ကို လှိုက်လှိုက်လဲလဲလက်ထပ်ချင်နေလို့လား”

“ရှင့်စကားက ဘာသဘောလဲ”

“မင်းက ရိုးရှင်းတဲ့လူပါ သူ့ခွါ၊ ငါ့စကားကို မင်းနားလည်ပါတယ်၊ ဟန်ဆောင်မနေဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်စမ်းပါ”

“သုခမိန်က သုခွါအပေါ် သိပ်ကောင်းပေးခဲ့တယ်၊ ဘာမှလိုလေ သေးမရှိအောင် အဖေလို အစ်ကိုလို ချစ်သူတစ်ယောက်လို့၊ သုခမိန်ကို လက်မထပ်ရင် သုခွါဘယ်လိုလူနိုးကိုလက်ထပ်ရမှာလဲ”

“ငါသိချင်တာ ဘဝအနှောတွေမဟုတ်ဘူး။ မင်း၊ သုခမိန်ကိုချစ် တယ်မချစ်ဘူး ဒါပဲ။ ပြီးတော့ ပစောက်အပေါ်သဘောထား၊ အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ အကယ်၍ လိမ်ညာဖြေမယ်ဆိုရင်တောင် အမှန်တရားကို ငါက သိထားပြီးသားပါ။ မင်းပါးစပ်ကဖြေသံကိုပဲ ကြားချင်လို့”

“အရင်းမရှိအဖျားမရှိတွေကို မပြောချင်တော့ဘူး။ သုခွါတို့ ဦးနှောက်နဲ့ပဲဆုံးဖြတ်ကြရအောင်။ သုခွါကိုပြန်ပို့ပါတော့”

ငါက လူခိုက်တစ်ယောက်ပဲ၊ အဲ့တော့ လူခိုက်အလုပ်ကိုလုပ်တာ မဆန်းပါဘူး။ ငါ မင်းကိုမပို့နိုင်ဘူး။ အမှန်က မင်းကိုဖမ်းပြီး ပစောက် နဲ့ထည့်ပေးလိုက်ချင်တာ”

“သူလက်မခံဘူးမဟုတ်လား”

“သူက စည်းစောင့်တဲ့ကောင်မို့ပါ”

“ရှင်တို့သူငယ်ချင်းတွေကို သုခွါ သိပ်အံ့ဩတယ်သိလား။ အချင်း ချင်းဒီလောက်သိနေကြသားနဲ့။ ဘာကြောင့် ဖျက်နာဖုံးတွေခွာမချချင် ကြတာလဲ။ အမှန်က သုခွါဟာ ရှင်တို့သူငယ်ချင်းတွေကြားက မြေစာ ပင်ပါ”

“အဲ့ဒါ မင်းရဲ့ခံစားချက်ပါ။ တကယ်တော့ မင်းဟာ ငါတို့အတွက်

နတ်ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါ။ အမှန်က သုခမိန်က အတ္တကြီးနေတာပါ။ သူ အရာအားလုံးကိုပိုပြီးနားလည်နေလို့ ပိုပြီးအတ္တကြီးနေတာ။ စစ်သလင်း က ငယ်ကတည်းက မိဘတွေမရှိကြဘူး။ ဦးလေးရဲ့နွေးထွေးမှုတွေနဲ့ နေသားတကျကြီးပြင်းလာရတယ်။ သုခမိန်၊ မိနဲ့ဖနဲ့အနွေးထွေး အလုံ ခြုံဆုံးရှိခဲ့ရတယ်။ ငါက အမေသာရှိတဲ့ဘဝမှာ နေသားကဲ့သို့ရတယ်။ ငါတို့အားလုံးထဲမှာ ပစောက်က မေတ္တာငတ်ခဲ့သူပါ။ သူ့ဘဝမှာ ရှားရှား ပါးပါးပေါ်လာတဲ့မင်းက သူ့ကိုဖြေခံကန်သွားမယ်ဆိုရင် သူရင်ထဲကို မင်း

တပြင်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ဒါကို သုခမိန်က သိသိကြီးနဲ့ ပစောက်ရဲ့စည်း
စောင့်မှုကို အခွင့်အရေးယူတာ။ မင်းရင်ထဲကိုလည်း သူပြင်နေတာပါ။
ဒါကြောင့် မင်းကိုအပြန်ဆုံးသိမ်းပိုက်လိုက်တာပဲ။ ဒါကို မင်းမသိဘူးလား။
မင်းသိပ်အတယ် သုဒ္ဓါ”

ဟု ရူးရူးရဲ့ရဲ့ကြီးပြောကာ ရေဘူးကိုဆွဲမော့လိုက်ပြီး

“နှစ်နှစ်တာကြာသွားပြီဖြစ်တဲ့အကြားတွေကို ဒီနေ့ ငါတစ်ယောက်
တည်းရှင်းမယ်။ ပစောက်ကို မိသားစုက စွန့်ပစ်တယ်။ ထောင်ထဲမှာ
နှစ်နှစ်နေခဲ့ရတယ်။ ငါ့အမေ သေတယ်။ ငါ ဝါရမ်းပြေးဖြစ်တယ်။ က
ကွက်တွေကောင်းတဲ့စစ်သလင်းရဲ့ခြေထောက်တွေအတွက်ရော ငါပြန်ယူ
ရမယ်။ သုဒ္ဓါ၊ မင်းနေခဲ့ပါ။ ငါတစ်ခုတော့ ပြောထားခဲ့မယ်။ ပစောက်
ကို ကောင်းပေးပါသုဒ္ဓါ။ သူ့ မင်းကိုသိပ်ချစ်တာ”

“မင်းဝါဒ”

“ငါကလည်း မင်းကိုသိပ်ချစ်ခင်မိပါတယ်သုဒ္ဓါ။ မင်းကိုယ်မင်း
ကကြိမ်ကြိမ်ပြန်ပြီးသုံးသပ်ပါ။ ငါဆုတောင်းတယ် သုဒ္ဓါ။ ငါတို့ ပစောက်
အတွက် ရလဒ်ကောင်းပါစေလို့။ ငါသွားမယ်သုဒ္ဓါ။ မင်းကောင်းကောင်း
နဲ့ရစ်ပါ။ မင်းကိုသော့ခတ်သွားရတဲ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူး”

ဟုဆိုကာ ရုတ်တရက်ထွက်ကာ သော့ခတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းဝါဒ... မင်းဝါဒ၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ ရှင်ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊
သုဒ္ဓါကိုတံခါးဖွင့်ပေးပါ မင်းဝါဒရယ်။ မင်းဝါဒ၊ ရှင်အဲဒီလိုကြီး သုဒ္ဓါကို
ပစ်ပထားခဲ့ပါနဲ့။ တံခါးဖွင့်ပေးပါ... မင်းဝါဒ... မင်းဝါဒ အီး... ဟီးဟီး
မင်းဝါဒ...”

သူမ အကြိမ်ကြိမ်အော်ခေါ်နေမိပေမဲ့လည်း အချည်းနီးပင်၊ ခြေသံ
တရှုပ်ရှုပ်က တေးရွှံ့တေးရွှံ့သွားခဲ့ပါပြီ။

အခန်း (၂၅)

လူတိုင်းကို အမြဲလံသယနှင့်ကြည့်နေခဲ့တဲ့သူခမိန်က ဒီအိမ်ကြီးကို မသကာ၍ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

အရင်တုန်းက အတူတူကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သောနေရာမှန်သမျှ ရောက်ခဲ့ပြီပါပြီ။ သို့သော် ဒီနေရာကိုတော့ မသကာတော့၍ အချိန်ကုန်ခံကာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

သူထင်ထားခဲ့သလိုပါပဲ။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းထားတဲ့လူတစ်ယောက်က အိမ်မဲကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မင်းဝါဒဟာ ဘယ်လောက်ပဲရုပ်ဖျက်ထားပါစေ သူကတော့ ဒါ မင်းဝါဒ

ပဲဆိုတာ လုံးဝအတတ်သိနေပါသည်။

မင်းဝါဒကိုတွေ့မှတော့ သူ့ခွါကိုလည်း တွေ့ပြီပေါ့ဟူသောအတွေးနှင့် ရင်ထဲမှာ ဘောင်ဘင်ခတ်နေပါသော်လည်း သည်းခံကာ အချိန်တစ်ခုကိုစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ပါ၏။

မင်းဝါဒက ဆိုင်ကယ်လီဗာကို တပျင်းပျင်းမှုတ်ကာ ထွက်သွားပြီးချိန်မှ သူက ကားထဲမှပြေးထွက်လာက အိမ်ထဲသို့အစောတလျှင်ကြီးပြေးစင်ခဲ့ပါတော့သည်။

“သူ့ခွါ... သူ့ခွါ... သူ့ခွါ... သူ့ခွါ... သူ့ခွါ”

တရစပ် မနားတမ်းအော်နေမိပါသည်။

“ဘုန်း... ဘုန်း... သူ့ခွါ... ဘုန်း... ဘုန်း... သူ့ခွါ”

တံခါးရွက်တိုင်ကိုထုကာ အော်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူမမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တံခါးရွက်ကိုမှီကာ အားပါးတရဆိုနေရာမှ ဝိုးတမ်းကြားလိုက်ရပါသည်။

ထိုအခါမှ သူမက စိတ်အားတက်ကြွသွားကာ ထရပ်ပစ်လိုက်မိပါသည်။

“သူ့ခွါ... သူ့ခွါ မင်းဘယ်မှာလဲ ဘုန်း... ဘုန်း”

“ကို... ကိုလားဟင်၊ သူ့ခွါ ဒီမှာ... သူ့ခွါ ဒီမှာ”

ဟုပြန်အော်ကာ တံခါးကို တဘုန်းဘုန်း ပြန်ထုလိုက်၏။ စမ်းတဝါးဝါးနှင့်ထုနေရာမှ အသံမြည်ရာအခန်းနားသို့ ပြေးလာခဲ့မိပြန်ပါသည်။

“သူ့ခွါလား”

“ကို၊ ကိုလားဟင်... သူ့ခွါကိုကူပါဦး”

ဟူသော ချစ်သူ၏အားနွဲ့လှပါသောအသံညင်ညင်ကြောင့် သူ့မှာ ခွန်အားတွေပြည့်သိပ်သွားရကာ သော့သီးကိုဆွဲလိုက်၊ တံခါးရွက်ကြီးကို ဆောင့်ကန်လိုက်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားရပါသည်။

“သူ့ခွါ ခဏနော်”

ဟုလည်း ပါးစပ်ကပြောမိလိုက်သေး၏။

“ဟာကွာ... ဒီသော့က ဘာသော့လဲ”

ဟုပင် ဆိုညည်းမိလိုက်သည်ထိ ဧဝက သန်နေပါသည်။

“ဒီသော့နဲ့ လွယ်လွယ်လေးဖွင့်လိုက်ပါလား သုခမိန်”

ဟုဆိုကာ ဝိုးချဲလေးပေါ်မှ စစ်သလင်း အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဆိုရင်း သော့တွဲလေးကိုလှမ်းပေးလာ၍ သူ့မှာ အဆောတလျှင်ပင် လှမ်းယူကာ ဖွင့်ချပစ်တော့သည်။

“သူ့ခွါ မင်းဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း”

“မင်းကို မင်းဝါဒ...”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မင်းဝါဒက ကောင်းတဲ့လူပါ”

သုဒ္ဓါရဲ့စကားကြောင့် သူ့အနည်းငယ်တော့ တန်သွားရပါသည်။ သုဒ္ဓါမှာ ဘာကိုမှကရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ မင်းဝါဒကို သိပ်စိတ်ပူနေမိပါ၏။ ဒါကြောင့်ပင် သုခမိန်ရဲ့နောက်ဘက်ဆီမှ ဦးချဲ့လေးပေါ်က စစ်သလင်းထံ ပြေးသွားမိပါသည်။

သုခမိန်ရင်ထဲ နင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ အခက်အခဲကြားမှ လွတ်မြောက်အောင်ကူညီပေးခဲ့သောချစ်သူကို ဂရုပင်မစိုက်သွားတဲ့သုဒ္ဓါရဲ့အပြုအမူကြောင့် ရင်နာရပါသည်။ ပြီးတော့ သုဒ္ဓါက သူမကိုဖမ်းချွန်ထားခဲ့တဲ့မင်းဝါဒကို လူကောင်းတဲ့။ ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်တဲ့လဲ။ သူနားမလည်တဲ့အကန့်တွေ သုဒ္ဓါတို့ကြားမှာ ရှိနေကုန်ကြပြီလား။

“စစ်သလင်း၊ မင်းဝါဒနောက်ကိုအမြန်ဆုံးလိုက်မှဖြစ်တော့မယ်”

“ဘာ”

“စစ်သလင်း၊ မင်းဝါဒကွဲရောက်တော့မယ်။ ပစောက်ကို အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါ... မြန်မြန်”

“သူဖုန်းပိတ်ထားတယ် သုဒ္ဓါ”

“ဒါဆို သုဒ္ဓါတို့ အမြန်လိုက်ကြရအောင်၊ မင်းဝါဒ... သူသူ”

“ငါသိပြီးသားပါ သုဒ္ဓါ။ သူ ငါ့ကိုလည်းပြောသွားတယ်”

သုဒ္ဓါနှင့် စစ်သလင်းတို့ ပြောနေကြသောစကားတွေကို သူ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

“အခု ကားနဲ့လာခဲ့တာလား”

“မင်းတို့ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

ဟု သူက မနေနိုင်မတိုင်နိုင်ပင် မေးမိလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအခါမှ စစ်သလင်းက သူ့ကိုသံသယနှင့်ကြည့်ကာ

“မင်းဝါဒက ငနူးတို့ကောင်တွေနဲ့ စာရင်းရှင်းမယ်တဲ့”

“ဘာ”

ထိုအခါမှ သူ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရပါတော့သည်။ ငနူးတို့ကောင်တွေနဲ့ တစ်ပွဲတည်းပက်ပင်းတွေ့ရလောက်တဲ့အထိ မင်းဝါဒကို မိုက်လောက်ဘူးဟု သူထင်မြင်ယူဆထားခဲ့တာပါ။ စိတ်ဆတ်သောမင်းဝါဒရဲ့အကျင့်နဲ့ ငနူးတို့ရဲ့မြောက်ကြွကြွပီဇက်ပီဇက်ပါ သူသိနေခဲ့ပြီပို့ ပို၍စိတ်ပူသွားနေရပါသည်။

“ပစောက် ဝါသွားလား”

“ပစောက်ကို သူလုံးဝပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါလိုက်သွားမယ်၊ စစ်သလင်း၊ မင်းနဲ့သူ့ဖွဲ့ ပြန်ကြတော့”

ဟုဆိုကာ သူ လှစ်ခဲပြေးထွက်ခဲ့သည်တွင်...

“သူခမိန်... သူခမိန်... သူခမိန်”

ပိုးချဲ့လေးပေါ်မှစစ်သလင်းမှာ တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေမိပါ
သော်လည်း သူခမိန်မှာ လှည့်ပင်ကြည့်မသွားတော့။

“စစ်သလင်း၊ သူ့ဖွဲ့တို့ရော လိုက်ကြရအောင်”

ဟုအဖော်ညှိလာသဖြင့် သူဘာမှမငြင်းဆန်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ဖွဲ့
တွန်းလာပေးသော ပိုးချဲ့လေးကိုပင် ရင်တမမနှင့် လိုက်ပါနေရသည့်
အတွက် ရင်ထဲမှာမကောင်းလှပါ။

သို့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ မင်းငါဒအတွက် စိတ်ပူနေမိခြင်းက
အကြီးမားဆုံး မင်းမူကြီးစိုးနေခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၂၆)

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့ကားနှစ်စီးကြောင့် သူပင်
လျှင် မယုံကြည်နိုင်တော့လောက်အောင် အံ့သြသွားရပါသည်။ သူ့ဖွဲ့
နှင့်မင်းငါဒကို နောက်ဆုံးရှာရန် အိမ်မဲလေးသို့လာသောလမ်းတွင် မထင်
မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အပိုက်ပြင်းစွာမောင်းနှင်သွားသည့်ကားအဖြူလေးက သူခမိန်မှန်း
သူ့အတတ်သိနေခဲ့ပါသည်။ ထို့အတူ နောက်ကားတစ်စီးကိုလည်း ဒါ
စစ်သလင်းအိမ်ကကားမှန်း သိနေခဲ့ပါသည်။

အံ့သြစရာကောင်းသည်က ထိုကားကို သူ့ဖွဲ့က မောင်းသွားခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ချောင်းမြောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဘေးမှာအခန်းသား
လိုက်ပါနေသည့်စစ်သလင်းကို တွေ့လိုက်ပြန်ပါသည်။

ဒါ မျက်စိမှားတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေ၍ ဘာလဲဆိုတာမျိုးကို
အထပ်ထပ်စဉ်းစားနေမိပါသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ ဒါကြောင့်ပင်
သူကလည်း ရုတ်ချည်းကျေချပစ်ကာ တိုကားနှစ်စီးနှင့်ထပ်ကြပ်မကွာ
လိုက်လာဖြစ်ပါသည်။

ကားသုံးစီးသည် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်
နှင့် အမောတကော မောင်းနှင်နေရပါသည်။ တစ်စီးပါလာတာကို ကျန်
နှစ်စီးက သိနေကြပါသော်လည်း အရှိန်မလျှော့ဘဲ ဆက်၍အရှိန်မြှင့်
မောင်းနေကြပြန်ပင်။

ထိုသို့အပြိုင်အဆိုင်မောင်းနှင်နေကြသော ထို...ကားသုံးစီး၏ ပန်း
တိုင်မှာ တစ်ခုတည်းပင်။

အခန်း (၂၇)

လူအုပ်ကြီးကို မိန့်မိန့်ကြီးရပ်ကာ စူးစူးရဲရဲကြီးစိုက်ကြည့်နေ
ခဲ့သောလူငယ်မှာ ခိုင်မာမှုအပြည့်နှင့်ရဲရင့်လှပါသည်။ ထိုလူရွယ်၏လက်
မှာလည်း ချိန်းကြိုးများကို ပတ်ထားခဲ့ပြီး မျက်ဝန်းတွေမှာလည်း အနက်
ရောင်ဆိုးဆေးများ လွန်ကဲစွာဖြယ်သထားခဲ့ပါသည်။

ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားခဲ့သောဆံပင်အတူရှည်မျောမျောကို ဆွဲ
ချွတ်လိုက်သည်တွင် ဒီဒိုင်းပုံဆန်ဆန်နှင့်ပုံဖော်ထားသောဆံပင်က
လေးကွက်ကြားကို အရောင်အသွေးစုံလင်စွာတွေ့လိုက်ပြန်ပါ၏။

ထိုလူရွယ်က အကျီကော်လံစလက်လက်ကိုပြင်ကာ ရဲရင့်သော

ခြေလှမ်းအနံ့နှင့် လူတုပ်ကြီးနားတိုးကပ်ခဲ့သည်တွင် စိုးရွံ့ခြင်းက အလှည့်မရှိ ခိုင်မာလှပါသည်။

“ဒီတစ်ခါ မင်းသေတော့မယ် မင်းပါဒ်”

ဟုတစ်ဖက်မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ငနူးက မော်ကြွားကြွား ပြောလိုက်သည်တွင် သူက လက်ညှိုးထိပ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့လက်စွပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ငနူးထံတည့်တည့်ကြီး ပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ မင်းအတွက် သင်္ဂြိုဟ်စားရိတ်ပဲ ငနူး”

“ဘာ! ဟေ့ကောင်တွေ ချကွာ... ဒီလေကြွားကို အရိုးအသား တစ်စစ်ဖြစ်သွားအောင် သွဲဖဲ့ပစ်ကြ”

ဟုဆိုပြီး သူကတော့ နောက်ဆုတ်သွားကာ အပေါင်းအပါများကို ချီတက်စေလိုက်သည်တွင် လူများမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နှင့်ရှုပ်ထွေးသွားရပါသည်။ ထုတ်၊ ဓားလက်နက်မျိုးစုံနှင့်လူများက သူကိုပိုင်းအုံ့လာကြပါသည်။

သူက ကြိုတင်ကြံစည်မှုနှင့်လူမို့ ဒါကိုဖြုမနေတော့ဘဲ ခါးကြွားမှာငှက်လာတဲ့တုတ်ကို လျှင်မြန်စွာထုတ်ကာ အလှပဆုံးဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်တွင် လူများက ခေတ္တကျဲသွားကာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လျှင်မြန်စွာ ပိုင်းအုံ့လာကြပြန်ပါသည်။

သူကလည်း ကြိုတင်ကြံစည်ထားသူမို့ သတ်ရုံနှင့် အလှပဆုံးခြေလက်များကို ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲလှူရှားနေသလို ကျန်တစ်ဖက်မှလည်း မခေသွေတွေပဲမို့ လျှင်မြန်လွန်းလှပါသည်။

သည်တွင် သိမ်းပုန်းဖို့ကောင်းသည်က၊ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ကာ သူတို့တိုက်ခိုက်နေပုံကို အရသာရှိရှိပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေခဲ့တဲ့ငနူးပါပဲ။ ငနူးကို ဒေါသတကြီးနှင့် အာရုံပြောင်းသွားမိချိန်တွင် မခေလှသောလူများရဲ့ တုတ်ချက်က သူ့ခေါင်းပေါ်ရုတ်တရက်ကျရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒုတ်!”

အားပြင်းလွန်း၍ထင်သည်။ ခေါင်းတစ်ခြမ်းလုံး မူးဝေထုံအီသွားရပါသည်။ ထိုသို့မူးဝေသွားခြင်းကို ခံစားမယ်ကြသေး။ နောက်တစ်ချက်က မရပ်မနားကျရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဒုတ်!”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ သွေးရဲရဲများက ဖြာခနဲစီးကျလာခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် သူကကောင်းသွားသည်က ထိုအချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ထိုဆိုင်ကလာခဲ့တဲ့ကားအဖြူရောင်ကြောင့်ပါပဲ။

သူခမိန်မှန်းသိနေတဲ့သူက အံ့သြသွားရပါသည်။ သူအံ့သြနေစဉ်မှာပင် တုတ်ကိုဆွဲကာ ကားပေါ်မှာရဲရဲပုံကြီးဆင်းလာတဲ့သူခမိန်ကြောင့်

ရင်ထဲမှာ ဝိတိတို့ဖြာဝေသွားရပါသည်။ ဒီပုံက သူသိထားနှင့်တဲ့သူခမိန် အစစ်ပါပဲ။

သူ့အားတက်သရောနှင့်ပြီးလိုက်တုန်းရှိသေး။ နောက်ထပ်ဝင်လာ တဲ့ကားတစ်စီးကြောင့် မှတ်တက်သွားရပါသည်။ ထိုကားနှင့်ရှေ့ဆင့်နောက် ဆင့်ပင် ကားတစ်စီးက ထပ်ဝင်လာချိန်မှာတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းက အပြုံး ပွင့်ကြီးက ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟားဟားဟား... လူ့တက်စုံပါလား၊ ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

ဟူသောအသံနက်ကြီးက အားလုံးရဲ့နောက်ကွယ်မှ ထွက်ပေါ် လာခဲ့ရပါသည်။ ပစောက်က ကားပေါ်မှ အကျွမ်းကျင်ဆုံးခုန်ဆင်းချ ကာ တဟားဟားနှင့်ရယ်နေသောငနူးထံ အလျှင်မြန်ဆုံးကပ်သွားပြီး ပစ်ကန်လိုက်သည်တွင် သတိရှိသောငနူးကလည်း အကျွမ်းကျင်ဆုံးခုန် ရှောင်ပစ်လိုက်ပါ၏။

ထိုသို့စတင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရန်ပွဲမှာ ဒုတိယဒုတ်! ရှိုး ဖောင်း၊ အား! နှင့် ဆူညံသွားရပါတော့သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်တာမျှတိုက်ခိုက်ပြီး ကြချိန်မှာတော့ မြေကြီးပေါ်လဲကျသူကကျ၊ သွေးတွေနှင့် ခြင်းခြင်းနီတဲ့ သူကနီနှင့် လက်ရည်ကျကုန်ရပါသည်။

ပစောက်ကလည်း မောဟိုက်နေရသလို ရန်ပွဲတွေနှင့်ဝေနေတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့သူခမိန်ကလည်း ဝင်သက်ထွက်သက်များ ဆင့်ကာဆင့်ကဲ နှင့် အသက်ရှူနေရပါသည်။ သို့သော် အားလုံးထက်မောဟိုက်နေခဲ့သော မင်းဝါဒက ကျေနပ်ပြီးကိုမစွန့်နိုင်သေး။

ရန်ပွဲခေတ္တစဲသွားချိန်မှာတော့ ငနူးကလည်း အပြုံးမပျက်ပင် ဘောင်တန်းပေါ်ထိုင်နေခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဒါကို မင်းဝါဒက ပြုံးပြုံးကြီးလှင် ကာ

“မင်းလူတွေ မှောက်ကုန်ပြီငနူး။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအလှည့်ပဲ၊ မင်းကိုအသေသတ်ဖို့ ငါကရည်ရွယ်ပြီးသားပါ။ မင်းမသေခင် လွင့်သွား အောင် ဆိုင်ကယ်နဲ့တိုက်ပစ်မယ်။ မင်းခြေထောက်တွေကို ငါကြိမ်တိ တိ ကားနဲ့တက်ကြိတ်မယ်”

“ဆန္ဒမစောခဲ့ဦး မင်းဝါဒ၊ စောနေပါသေးတယ်”

ဟုမခိုးမခန့်နှင့်ဆိုကာ လက်ဖြောက်ကိုနှစ်ချက်ဆင့်တီးလိုက် သည်တွင် ဘီလူးကြီးများနယ် ဝစိုင့်စိုင့်ရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့် အရပ်မြင့်မြင့်လူ နှစ်ယောက်က အပေါက်ဝဆီမှ ထွက်ပေါ်လာကြပါသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အမည်က အာဠာ၊ဝက တဲ့၊ လက်မရွံ့ ထောင်နှစ်ပြန်ထွက်တွေပဲ”

ဟုဆိုကာ ထပ်ပြီးလျှင် ဂုဏ်စွာပြုံးကာ လက်ဖြောက်တီးလိုက်ပြန်
ပါသည်။ သည်တွင် ရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ခပ်သေးသေးလှ
က ထပ်မံထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“သူက ငါ့ပါးပါးထားထားပေးတဲ့ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ရံတော်ပဲ။ သူ့အရည်
အချင်းကိုတော့ ကြားမပြောတော့ဘူး။ မြည်းကြည့်လိုက်ပေါ့။ ဟား...
ဟား... ဟား”

ဟုဆိုကာ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့နောက်ကွယ်ကိုကျော်ကြည့်လိုက်
ပြန်ပါသည်။ သည်တွင် ဝိုင်းဆုံပေါ်မှ စစ်သလင်းနှင့်သဒ္ဓါကိုယှဉ်တွဲလျက်
တွေ့လိုက်ရ၏။

“မင်းတို့သုံးယောက်လုံး သူတို့လက်ထဲမှာ သေသွားရင် ငါ ဒီ
ခုံကွဲတလောက်တော့ စာရင်းထဲမထည့်တော့ဘူး... ဟား... ဟား...
မင်းတို့ခိုင်းလုနေကြတဲ့ဒီမိန်းကလေးကိုတောင် ငါက မြတ်လိုက်ဦးမှာ”

ထိုသို့အပြောမှာတော့ သူတို့လေးယောက်လုံး၏ရင်ထဲမှ ဒေါသ
များသည် အကန့်အသတ်မရှိ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ လျှံထွက်လာရပါ
တော့သည်။

“ခွေးမသား”
ဟုဆိုလည်းဆိုကာ ပစောက်က စတင်ပြီးစိုက်ခိုက်ပစ်တော့၏။

ကိုယ်ရံတော်ဆိုသောလူရှင်ဆိုးက ငနူးနားမှတစ်ဖမ်းမှမခွာသလို သူတို့
သုံးယောက်လုံးမှာ ထိုဘီလူးနှစ်ကောင်ကို အလောသုံးဆယ်တိုက်ခိုက်
နေရပါသည်။

သူတို့၏ထိုးချက်ကန်ချက်များက ထိုဘီလူးနှစ်ကောင်ကိုမဖြုန်
စေပါသော်လည်း ထိုနှစ်ကောင်၏ခိုက်ချက်တစ်ချက်တစ်ချက်မိလိုက်သူ
မှာတော့ မူးဝေထုံအိသွားရပါသည်။

သို့သော်လည်း ဇောအဟုန်နှင့် တက်ညီလက်ညီရှိကြသည့်သူတို့
သုံးယောက်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် ဘီလူးနှစ်ကောင်မှာ အာဠာဝက
မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ဘီလူးနားများဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ ထိုနှစ်ကောင်
လဲကျသွားသောအချိန်ထိ အပြုံးမပျက်သေးတဲ့ငနူးရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက
ပိုပိုကောက်ကျစ်လာခဲ့ပါသည်။

သူ့မှာ အလျှိုဂုဏ်ဆိုဂုဏ်မဲတစ်ချပ်ရှိနေသယောက် အပြုံးက
ညစ်ထေးလှပါသည်။ သူတို့သုံးယောက်မှာ ငနူးထံတည့်တည့်ကြီးလာခဲ့
ချိန်တွင် လျှင်မြန်လွန်းလှတဲ့ကိုယ်ရံတော်၏လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လေထဲ
မှာ ဝင်းခဲလက်သွားရတဲ့သဏ္ဍာန်တစ်ခုပေါ်လာပြီး...

“အား...”
မှန်ပါသည်။ မင်းပါဒ၏လက်မောင်းသားထံသို့ ထုတ်ချင်းပေါက်

စိုက်ဝင်သွားခဲ့တဲ့ သုံးလက်မမျှအရှည်ရှိစားမြောင်တစ်ချောင်းပါ။

“ဟား...ဟား...ဟား သူတို့ကိုအသေသာသတ်ပစ်လိုက်”

ဟုသောအမိန့်စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်သောထိုလူမှိုက်မှာ သူတို့

နှစ်ယောက်နှင့် ဆက်လက်တွေ့သွားခဲ့ပါသည်။

‘အား’တစ်လုံးသာအော်နိုင်ပြီး ထိုင်ကျသွားခဲ့တဲ့မင်းဝါဒထံသို့ သုဒ္ဓါမှာ စိတ်ပူတကြီးပြေးလွှားရောက်ရှိသွားကာ

“မင်းဝါဒ ရရဲလား”

“သုဒ္ဓါ၊မင်း စစ်သလင်းကိုခေါ်ပြီးသွားတော့၊ ဒီကောင်ငနူးက သိပ်ညစ်ပတ်တာ။ မင်းသွားတော့”

“ရှင်ရောလိုက်ခဲ့၊ ရှင်ဒဏ်ရာက မသေးဘူး၊ ရှင်သေသွားနိုင် တယ်”

“မင်းသွားပါ သုဒ္ဓါ၊ သွားတော့”

ဟုသောအော်ကာ စိတ်မချနိုင်စွာပင် မျက်စိက ရန်ပွဲမှမခွာနိုင် သေး။ သိပ်သွက်လွန်းလှတဲ့ငနူးရဲ့ကိုယ်ရံတော်၏လှုပ်ရှားမှုများက သိပ် ပြီးသေသပ်ပီရိနေတာကြောင့် သူ ပစောက်နှင့်သူခမိန်ကို ပို၍စိတ်ပူ လာရပါသည်။

ပစောက်နှင့်သူခမိန်ကလည်း အကြိတ်အနယ်ထိုးကြိတ်နေရပေ

ဖယုံ လက်ရှည်ကျနေပြီဟု သူခံစားလိုက်ရစဉ်မှာ လက်မောင်းတွင် ထိုးဆိုက်ထားသောစားမြောင်ကို အကြိတ်ကာ ဆွဲဖြတ်ပစ်ပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ် တည်တည်သို့ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်ပေါက်လိုက်ပါသည်။

“အား”

ကျောပြင်ကိုထိမှန်သွားတဲ့အရှိန်မှာ အားကောင်းလွန်း၍ ထိုလူ မှာ ရုတ်ချည်းခွေလဲကျသွားရ၏။ သည်တွင် မျက်နှာပျက်သွားသောငနူး က အညံ့မခံနိုင်စွာ ဘယ်ကတည်းက ဖွက်လာမှန်းမသိတဲ့ချိုင်းအောက် မှသေနတ်လေးကို ရုတ်ချည်းဆွဲထုတ်ကာ ပစောက်ကိုချိန်ရွယ်လိုက် သည်တွင်

“ပစောက်...”

ဟုသောအသံကျယ်ကြီး ညံ့သွားပြီး ပစောက်ထံ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားပြီး ဆွဲဖက်လှဲချလိုက်သူမှာ သုဒ္ဓါပဲဖြစ်နေပါတော့သည်။ သို့ သော် နှစ်ချက်ဆင့်ထွက်လာသောကျည်ဆန်က သုဒ္ဓါ၏လက်မောင်းကို ရှင်ထိ၍သော်လည်းကောင်း၊ ပစောက်၏ဒူးကွေးဆီသို့လည်းကောင်း ဖြတ် မှန်သွားရပါသည်။

“သုဒ္ဓါ”

အော်သံတွေက စည်ဝေသွားခြင်းနှင့်အတူ ရယ်သံက ရုတ်ချည်း

ထွက်လာပြန်ပါသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုရယ်သံက နက်မှောင်စွာထွက်လာခြင်းနှင့်အတူ သုဒ္ဓါပေါ် အာရုံရောက်နေသော သုခမိန်ထံ ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ်မှာတော့...

“သုခမိန်”

“ဒိုင်း!”

သေနတ်သံနှင့်အတူ သွေးများဖြာလွင့်သွားခဲ့သော ဝိညာဉ်တွေက ကစဉ့်ကလျားနှင့် မင်းဝါဒ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သုခမိန်အပေါ် အိမ်ခံစား ကျလာခဲ့ရပါသည်။

ထိုပြင်ကွင်းကို နှင့်နိစ္စာပြင်နေရတဲ့စစ်သလင်းက ရုတ်တရက်ဆို သလို ဦးချဲ့ပေါ်မှထပ်ကာ နောက်သေနတ်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ ခင်မှာ သန်မာလှတဲ့ခြေအစုံနှင့် ချိန်ရွယ်ပစ်ခတ်နေသော ငနူး၏လက် များကို အရှိန်အဟုန်နှင့် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

သည်တွင် ဒုက္ခိတမို့ အာရုံနည်းနေသည့် ငနူးက အငိုက်မိသွား ရတော့သည်။ သူ ငနူးကိုဒေါသတကြီးနှင့် အဆက်မပြတ်ထိုးကြိတ်ပစ် တော့၏။ ငနူးမှာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မလှုပ်နိုင်လောက်အောင် ဖူး ဝေ ထုံကျင် လဲကျသွားရပါတော့သည်။

သို့လော်လည်း သူက မရပ်မနားနှင့်ထိုကြိတ်သံ၊ ထိုပြင်ကွင်းကို ဝိုင်းဝန်းပြင်နေရတဲ့မင်းဝါဒမှာ ပြီးချွန်ခဲ့သလို လဲကျနေခဲ့သောပစ္စည်း မှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတွေဖြာကျနေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် မှတ်တက်စွာ ထိုအတူ မျက်ရည်တွေလျှံထွက်နေခဲ့သော သုခမိန်မှာလည်း အိမ်မက်ကြီး တစ်ခုလိုပင် ခံစားနေရပါသည်။

ထိုးကြိတ်လိုအတော်မောပိုက်သွားတော့မှ သူတို့ထံ တရွေ့ရွေ့ နှင့်လျှောက်လာခဲ့သော စစ်သလင်းကို မင်းဝါဒက ပြုံးပြုံးကြိုကြည့်လိုက် ကာ

“စစ်...စစ်...စစ်...သ...လင်း”

“မင်းဝါဒ”

သူ့နားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလာသော စစ်သလင်း၏လက်များကို ရှိသမျှအားလေး ဖိသုံးကာ ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီး...

“မင်း...မင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ခြေထောက်တွေ ကောင်းသွားပြီ၊ အခု ငါ မင်း ကို ကျော့ဦးပြီး ဆေးရုံပို့နိုင်ပြီ၊ မင်းဖုန်းဆက်ခေါ်ရင်လည်း ငါအချိန်မရွေး လာနိုင်ပြီ”

ထိုအခါမှာတော့ ကျေနပ်စွာအားယူပြီးနေရတဲ့မင်းဝါဒမှာ သုခမိန်

ဘက် ပြန်ကြည့်ကာ...

“သု... သု... ခ... မိန့်”

“မင်းဘာမှမပြောနဲ့တော့ မင်းဝါဒ။ ငါနားလည်တယ်။ အခု ငါ မင်းကိုပွေ့ချီသွားမယ်။ ဆေးရုံရောက်တဲ့အထိ မနားတမ်းပွေ့သွားမယ်”

ဟုပြောလိုက်တဲ့အသံကို မင်းဝါဒက နောက်ဆုံးလေးကြားသွားရတာပါ။ ထိုအခါ ပြေလျော့ကျသွားတဲ့လက်များကြောင့်

“မင်းဝါဒ... မင်းဝါဒ... မင်းဝါဒ”

အော်သံများက ဆင့်ကာဆင့်ကဲဖြစ်လာရပါတော့သည်။

“မင်းဝါဒ... ဘာကြောင့်လဲကွာ... မင်းဝါဒ”

တစ်လုံးတစ်ခဲကြီးထွက်လာတဲ့စစ်သလင်းရဲ့အသံများက တိမ်လင်အက်ရှုနေရပါသည်။

“မင်းဝါဒ၊ မင်းဘာဖြစ်လို့အဲ့လိုလုပ်တာလဲကွာ။ သူငယ်ချင်းမပီသတဲ့ငါ့ကို မင်း တစ်သက်တာအပြစ်ပေးသွားခဲ့တာလား။ မင်းဝါဒ ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ... မင်းဝါဒ...”

သူတို့နှစ်ယောက်ကသာ တရားထင်မျက်ရည်ကျနေခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်မနိုင်ခဲ့မရနှင့် မျက်ရည်များ တစ်လုံးချင်းလိမ့်ကျနေခဲ့တဲ့ပစောက်မှာတော့ အသံပင် သေးသေးမျှထွက်မလာနိုင်တော့ပါ။

ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ဝမ်းနည်းမှုများကို ရင်ထဲမှာပဲ ဆိပ်ဆည်တို့တင်ထားလိုက်ပါသည်။

သွေးစများစိမ့်နေသောလက်မောင်းသားကို လက်ဝါးလေးနှင့်ဖိကာ သူတို့တွေကိုငေးကြည့်နေခဲ့သောသူဒွါမှာတော့ ပြင်းပြစွာခံစားရခြင်းနှင့်အတူ မျက်ရည်များအလုံးလိုက်အရင်းလိုက်ပြိုကျလာနေရပါ၏။

ထိုအချိန်မှာ သေနတ်သံကြောင့် ရောက်လာကြသောရဲကားများက အနီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ဆူညံသွားရပါသည်။

“မင်းစိတ်ကို ငါနားလည်ပါတယ် မင်းဝါဒ။ ငါ့လိုသူငယ်ချင်းမပီသတဲ့သူငယ်ချင်းကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့မင်းအသက်ကို ငါနုဖျော့တယ် မင်းဝါဒ။ ငါ့ကို သူဒွါမချစ်တော့မှန်း ငါသိပါတယ်။ အခုတော့ ငါပိုပြီး သိသွားတယ် မင်းဝါဒ။ ပစောက်အတွက်ဆို သူဒွါက သူ့သေမှာကိုတောင်မကြောက်တော့ဘူး။ ငါနားလည်သွားပါပြီ။ ငါသိသွားပါပြီ။ ငါ့ရဲ့အတ္တကမင်းရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့အတူလွင့်ဖျော့သွားပါပြီ မင်းဝါဒ။ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ကြပါ”

အဲကြိတ်ကာ ပြောလိုက်တဲ့သူခမိန်ရဲ့အသံထဲမှာ နာကျင်ခြင်းနှင့် နောင်တတရားတို့က ရာနှုန်းပြည့်ရောယှက်နေခဲ့ပါသည်။

“ငါ မင်းကိုပွေ့ချီသွားမယ် မင်းဝါဒ။ ငါ့လဲမကျမချင်း မင်းဘို”

ပွေ့ချိုလွှားမယ်။ မင်းသိင်ပျော်ခဲ့ဖူးတဲ့ ငါတို့ကျွန်လည်းကျွန်စားခဲ့တဲ့နေရာ
တွေမှန်သမျှ မင်းကိုငါခေါ်သွားမယ်။ မင်းနဲ့လျှောက်လည်ကြမယ် မင်း
ဝါဒ။ ငါတစ်ခုပဲ မင်းကိုတောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ မင်း ငါ့ကိုလက်သီးနဲ့
နှစ်ချက်လောက်ထိုးပစ်ပါကွာ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်ကာ မင်းဝါဒကို စွေ့ခနဲပွေ့ချိုခေါ်သွားခဲ့သော
သူခပ်နီကို သူတို့သုံးယောက်မှာ ငေးကြည့်ကျွန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ မင်းဝါဒ
ကိုပွေ့ချိုခေါ်သွားခဲ့တဲ့သူခပ်နီရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ဒီယိမ်းဒီယိုင်နဲ့ဆိုပေမဲ့
သူတို့နှင့်ဝေး၍ဝေး၍သွားခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုနံ့ခိုင်က မြင်ကွင်းမှကွယ်ပျောက်သွားတော့မှ ပစောက်မှာ သူ့ဖွဲ့
ရဲ့လက်ဖျားလေးကို နွေးထွေးစွာဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပါတော့၏။

ထိုအချိန်မှာ လင်းလက်သွားတဲ့ပျက်ဝန်နှစ်စုံကိုမူ မင်းဝါဒမတွေ့
မြင်လိုက်ရတော့။ ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ

မယ်ခိုင်